UN SERIAL DE SUCCES — ÎN CURÂND ȘI ÎN ROMÂNIA!

Micuțele mincinoase

Terorizate de fetele frumoase cu secrete înfiorătoare!

SARA SHEPARD

UN SERIAL DE SUCCES — ÎN CURÂND ȘI ÎN ROMÂNIA!
Micuțele mincinoase
Ferește-te de fetele frumoase cu secrete întunecate!
SARA SHEPARD

CUM A ÎNCEPUT TOTUL

Întoarce-te cu doar câţiva ani în urmă, la vara dintre clasele a şaptea şi a opta. Eşti bronzată după cât ai stat la soare lângă piscina ta cu margine de piatră, ai pe tine un trening marca Juicy (îţi mai aminteşti că toată lumea purta aşa, şi ai o singură obsesie: băiatul care merge la cealaltă şcoală privată, al cărui nume n-o să-l pomenim aici, şi care împătureşte blugi la Abercrombie, în mall. Îţi mănânci fulgii de cereale cu cacao exact aşa cum îţi plac – înmuiaţi în lapte degresat –, şi privirea îţi cade pe chipul fetei de pe cutia de lapte. DISPĂRUTĂ. E drăguţă – probabil, mai drăguţă decât tine – şi are un licăr îndrăzneţ în ochi. Te gândeşti: *Hmmm…*
Poate că şi ei *îi plac cerealele cu cacao înmuiate în lapte.* Şi-ai pune pariu că şi ea l-ar considera sexy pe tipul de la Abercrombie. Te întrebi cum de a fost posibil ca o persoană atât de… mă rog, atât de asemănătoare cu tine să dispară fără urmă. Crezusei că numai fetele care făceau caz de frumuseţea lor sfârşeau pe ambalajele de carton pentru lapte.

Ei bine, mai gândeşte-te…

Aria Montgomery îşi îngropă chipul în gazonul din faţa casei lui Alison DiLaurentis, cea mai bună prietenă a ei.

— Delicios! Murmură ea.

— Ce faci acolo, adulmeci iarba? Îi strigă Emily Fields, aflată-n spatele ei, în timp ce trântea portiera camionetei Volvo a mamei sale, lăsând să i se vadă braţul lung şi pistruiat.

— Miroase frumos, replică Aria, dându-şi la o parte din ochi şuviţele roz de păr şi inspirând aerul cald al înserării. Miroase-a vară.

Emily îşi flutură mâna în semn de rămas-bun spre mama ei şi-şi trase-n sus nesuferiţii de blugi care-i atârnau pe şoldurile slăbănoage. Făcea înot

de performanţă încă de la grădiniţă şi, chiar dacă arăta grozav într-un costum de baie Speedo, nu purta niciodată haine mulate sau măcar cât de cât drăguţe, ca ale celorlalte fete care-i erau colege într-a şaptea. Asta din cauză că părinţii ei erau convinşi că un caracter se formează începând din interior. (Dar şi Emily ştia cât se poate de bine că faptul că era obligată să-şi ascundă pe fundul sertarului cu lenjerie de corp bluziţa care-i lăsa mijlocul şi umerii goi şi pe pieptul căreia era imprimat textul FETELE IRLANDEZE O FAC MAI BINE nu prea contribuia la dezvoltarea caracterului ei.)

— Fetelor!

Alison apăru în curtea din faţa casei, făcând piruete. Avea părul prins în creştet într-o coadă zburlită şi încă purta fustiţa plisată de hochei pe iarbă de la petrecerea de sfârşit de an şcolar a echipei, din după-amiaza aceea. Era singura fată din clasa a şaptea care izbutise să ajungă în echipa de juniori şi era adusă acasă cu maşina de fetele mai mari de la Rosewood Day, care ascultau Jay-Z la un volum asurzitor în jeep-urile lor Cherokee şi care, înainte de-a o lăsa în faţa casei, pulverizau pe ea parfum, ca să nu mai miroasă a ţigară, dat fiind că tocmai fumaseră împreună.

— Am pierdut ceva? Strigă Spencer Hastings, strecurându-se printr-o spărtură din gardul viu ce-nconjura curtea lui Ali şi alăturându-se celorlalte. Spencer locuia alături. Îşi azvârli peste umăr părul lung şi moale, blond-închis, şi sorbi cu nesaţ apă dintr-un recipient de plastic mov. Spencer nu prinsese în toamnă un loc la juniori, cu Alison, aşa că era nevoită să joace în echipa clasei a şaptea. Făcuse antrenament în particular la hochei pe iarbă timp de un an încheiat ca să-şi perfecţioneze jocul, şi fetele *ştiau* că, până să vină ele acum, îşi exersase driblingul în curtea din spatele casei. Spencer îi detesta pe cei care erau mai buni decât

ea, indiferent în ce domeniu. Şi, în mod special, pe Alison.

— Aşteptaţi-mă şi pe mine!

Întorcându-se, o zăriră pe Hanna Marin coborând din Mercedesul mamei sale. Se împiedică de geanta ei burduşită şi începu să-şi agite disperată braţele dolofane. De anul trecut, de când părinţii ei divorţaseră, Hanna se îngrăşa constant, iar hainele ţipau pe ea. Ali îşi dădu ochii peste cap, dar celelalte fete se prefăcură că nu observaseră că se împiedicase. Exact cum trebuie să se comporte cele mai bune prietene, nu?

Alison, Aria, Spencer, Emily şi Hanna deveniseră prietene cu un an în urmă, când părinţii le înscriseseră la acţiunea caritabilă a şcolii Rosewood Day, să muncească voluntar sâmbetele după-amiaza; în fine, cu excepţia lui Spencer, care se înscrisese singură. Alison le ştia şi nu prea pe celelalte patru, în schimb, ele o ştiau bine pe Alison. Era perfectă. Frumoasă, spirituală, inteligentă. Populară. Băieţii îşi doreau s-o sărute, iar fetele – chiar şi cele mai mari – îşi doreau să *fie* ca ea. Aşa că, de când Ali râsese prima dată la o glumă făcută de Aria, îi pusese lui Emily o întrebare despre înot, îi spusese Hannei că bluza ei era adorabilă şi comentase că Spencer avea o caligrafie cu mult mai îngrijită decât a ei, nu se putuseră împiedica să nu fie, ei bine… fascinate. Înainte s-o cunoască pe Ali, fetele fuseseră de părere că reiaţii cu talie înaltă, ca ai mamei, erau jenanţi şi băteau la ochi pentru toate motivele pe care ţi le puteai închipui; dar de când o ştiau pe Ali, li se păreau cei mai formidabili reiaţi marca Stella McCartney, pe care nimeni nu şi i-ar fi putut permite.

Acum, după mai bine de un an, în ultima zi din clasa a şaptea, nu erau doar cele mai bune prietene, ci erau chiar *fetele* de la Rosewood Day. Se petrecuseră o mulţime de întâmplări datorită cărora se ajunsese aici. Fiecare noapte în care

dormiseră la câte una dintre ele şi fiecare ieşire în oraş însemnaseră noi şi noi aventuri. Chiar şi fiecare oră de dirigenţie devenise memorabilă atunci când fuseseră împreună. (Lectura la staţia de amplificare a unui mesaj înflăcărat din partea căpitanului echipei şcolii către profesorul lui de mate ajunsese între timp legendară la Rosewood Day.) Pe de altă parte, erau şi lucruri pe care şi-ar fi dorit cu toatele să le uite. Şi mai exista *un* secret despre care nu suportau nici măcar să discute. Ali susţinea că secretele erau cele care le ţineau prietene pe toate cinci. Dacă ea avea dreptate, înseamnă că aveau să fie prietene toată viaţa.

— Cât mă bucur că a trecut şi ziua asta! Se văicări Alison, după care o împinse uşurel pe Spencer prin deschizătura din gardul viu. Mergem la tine-n hambar.

— Sunt aşa de bucuroasă că am terminat şi *clasa* a şaptea! zise Aria, în timp ce mergea alături de Emily şi Hanna, în spatele lui Alison şi Spencer, spre hambar – acesta fusese renovat şi transformat în casă de oaspeţi şi locuise în el sora mai mare a lui Spencer, Melissa, pe durata anilor ei de liceu. Din fericire, ea tocmai absolvise şi pleca la Praga în vacanţa de vară, aşa că hambarul le aparţinea în totalitate în acea seară.

Deodată, auziră o voce extrem de piţigăiată.

— Alison! Hei, Alison! Hei, Spencer!

Alison întoarse capul în direcţia străzii.

— În nici un caz! şopti.

— În nici un caz! o îngânară imediat Spencer, Emily şi Aria.

Hanna se încruntă.

— Rahat! Exclamă ea.

Era un joc pe care Ali îl preluase de la fratele ei, Jason, elev în ultimul an la Rosewood Day. Jason şi prietenii lui îl jucau la petrecerile în aer liber între anii pregătitori, în timp ce ocheau fetele. Ultimul care spunea „în nici un caz!” trebuia să se ocupe de fata cea urâtă pentru tot restul serii, timp

în care ceilalţi le agăţau pe prietenele sexy ale respectivei; în esenţă, însemna că erai la fel de penibil şi de indezirabil ca şi ea. În versiunea lui Ali, fetele rosteau „În nici un caz!” ori de câte ori se afla prin preajmă cineva urât, neatrăgător, chiar deplorabil.

Acum, expresia „în nici un caz!” era pentru Mona Vanderwaal – o vecină penibilă, al cărei hobby era strădania de a se împrieteni cu Spencer şi Alison – şi pentru prietenele ei, două arătări: Chassey Bledsoe şi Phi Templeton. Chassey fusese cea care spărsese sistemul informatic al şcolii, după care îi *spusese* directorului cum să-l protejeze mai bine, în timp ce Phi Templeton umbla peste tot cu un yoyo după ea… ce vreţi mai mult? Cele trei se holbau la fetele aflate în mijlocul liniştitei străzi de suburbie. Mona era cocoţată pe scuterul ei marca Razor, Chassey, pe o bicicletă neagră, iar Phi era pe jos; evident, cu nelipsitul ei yoyo.

— Nu vreţi să veniţi la mine, să ne uităm la emisiunea *Pariu cu frica*? strigă Mona.

— Scuze, răspunse Alison, cu un zâmbet afectat. Suntem cam ocupate.

Chassey se încruntă.

— Nu vreţi să-i vedeţi pe unii mâncând gândaci?

— Ce scârbos! Comentă în şoaptă Spencer spre Aria, care începu să mimeze că mănâncă păduchi invizibili de pe scalpul lui Hanna, precum o maimuţă.

— Mda, am fi vrut să venim, răspunse Alison, înclinându-şi capul într-o parte. Dar avem alte planuri în seara asta. Poate altă dată?

Mona îşi lăsă privirea în jos.

— Mda, bine.

— Pa!

Alison le întoarse spatele, dându-şi ochii peste cap, iar prietenele ei îi urmară exemplul.

Traversară curtea lui Spencer şi se îndreptară spre poarta din spate. În stânga lor, era curtea casei

lui Ali, ai cărei părinţi construiau acolo un foişor cu douăzeci de locuri pentru bogatele lor picnicuri.

— Slavă *Domnului* că nu sunt muncitorii aici, zise Ali, aruncând o privire spre un buldozer galben.

Emily înţepeni brusc.

— Ce, ţi-au mai zis chestii de-alea?

— Mai uşor, Killer, replică Alison, făcându-le pe celelalte să chicotească. Uneori, o strigau „Killer", ca pe pitbull-ul lui Ali. Şi lui Emily i se păruse amuzant pentru o perioadă, dar în ultimul timp nu mai râdea cot la cot cu ele.

Hambarul se afla chiar în faţa lor. O clădire mică şi drăguţă, cu o fereastră mare care dădea spre imensa fermă a lui Spencer, aflată pe un teren cu o formă neregulată şi dotată cu moară de vânt proprie. Aici, în Rosewood, Pennsylvania, o mică suburbie situată la vreo treizeci şi ceva de kilometri de Philadelphia, era mult mai probabil să locuieşti într-o casă cu aspect rural dar confortabilă, cu douăzeci şi cinci de camere, cu piscină placată cu mozaic şi bazin cu apă termală, cum era şi casa lui Spencer, decât într-o casă fiţoasă. În Rosewood, vara mirosea a liliac şi a gazon tuns, iarna, a zăpadă curată şi a cuptoare cu lemne. Aici erau nenumăraţi pini înalţi, pogoane întregi de ferme familiale şi cele mai simpatice vulpi şi iepuraşi. Erau formidabile complexe comerciale şi parcuri amintind de era colonială, numai bune pentru petreceri prilejuite de aniversări, de absolvire a şcolii, sau de uite-aşa-avem-noi-chef-acum. Iar băieţii din Rosewood erau superbi, zâmbitori şi bine făcuţi, ca ieşiţi din ultimul catalog Abercrombie. Aici era protipendada Philadelphiei. Era plină de genealogii nobile vechi, de averi şi mai vechi, dar şi de scandaluri străvechi.

Ajungând în faţa hambarului, fetele auziră chicote dinăuntru. Cineva chiţăi:

— *Încetează*, am zis!

— Of, Doamne, se văită Spencer. Asta ce mai caută aici?

Privind pe gaura cheii, Spencer o văzu pe Melissa, sora ei mai mare, întotdeauna manierată şi perfectă în toate, luptându-se corp la corp pe canapea cu apetisantul ei iubit, Ian Thomas. Izbi cu tocul pantofului în uşă, deschizând-o cu forţă. În hambar mirosea a vechi şi a pop-corn uşor ars. Melissa se întoarse spre ea.

— Ce nai…? începu ea. Dar imediat le observă şi pe celelalte şi zâmbi. A, bună, fetelor.

Acestea îşi întoarseră privirea către Spencer. Prietena lor se plângea permanent că Melissa e super afurisită, plină de venin, aşa că se simţiră descumpănite s-o vadă atât de prietenoasă şi de simpatică.

Ian se ridică, se întinse şi-i zâmbi lui Spencer cu gura până la urechi.

— Salut, zise.

— Bună, Ian, îi răspunse Spencer, pe un ton mult mai vioi. Nu ştiam că eşti aici.

— Ba da, ştiai, zâmbi el, provocator. Ai venit să ne spionezi.

Melissa îşi aranjă părul lung şi blond şi bentiţa neagră de mătase, uitându-se fix la sora ei.

— Ei, care-i treaba? O întrebă, cu o undă de reproş în voce.

— Păi… n-am vrut să dau buzna… bolborosi Spencer. Numai că era vorba ca hambarul să fie al nostru astă-seară.

În glumă, Ian o înghionti în braţ.

— Am vrut doar să vă necăjim, o tachină el.

Un petic de roşeală îi apăru lui Spencer în obraji. Ian avea părul blond, ciufulit, ochi căprui care păreau somnoroşi şi nişte pectorali de-a dreptul buni de pipăit.

— Uau! Exclamă Alison, mult prea tare. Toate capetele se întoarseră spre ea. Melissa, tu şi Ian sunteţi perechea cea mal *tare.* Nu v-am spus-o

niciodată, dar mereu am fost de părerea asta. Nu eşti de acord, Spence?

Spencer clipi, mirată.

— Hm! Făcu în surdină.

Perplexă, Melissa se holbă pentru o clipă la Ali, după care se întoarse din nou spre Ian.

— Pot să vorbesc cu tine afară?

Ian îşi goli sticla de Corona sub ochii fetelor. Ele nu beau decât rareori, în cel mai mare secret, din sticlele aflate în dulăpioarele cu băuturi ale părinţilor. Lăsând jos sticla, le mai dărui un zâmbet de plecare în timp ce-o urma afară pe Melissa.

— Adio, domnişoarelor.

Şi, înainte de a închide uşa după el, le făcu cu ochiul.

Alison îşi şterse palmele una de cealaltă.

— Încă o problemă rezolvată de Ali D. Acum ai de gând să-mi mulţumeşti, Spence?

Aceasta nu-i răspunse. Era prea concentrată să privească pe fereastra din faţă a hambarului. Licuricii începuseră să lumineze cerul vineţiu.

Hanna se îndreptă spre bolul cu pop-corn, lăsat de izbelişte, şi luă o mână zdravănă din el.

— Ian e *tare* sexy. E… cum să zic? … mai sexy decât Sean.

Sean Ackard era unul dintre cei mai drăguţi băieţi din clasa lor şi subiectul permanent al fanteziilor Hannei.

— Ştii ce-am auzit? o întrebă Ali, trântindu-se pe canapea. Lui Sean chiar îi plac fetele care au poftă de mâncare.

Hanna se lumină la faţă.

— Serios?

— *Nu,* pufni Alison.

Hanna lăsă încetişor pumnul de pop-corn să cadă înapoi în bol.

— Aşadar, fetelor, zise Ali, ştiu cel mai tare lucru pe care am putea să-l facem.

— Sper că nu ţopăim iar în pielea goală, se hlizi Emily.

Făcuseră asta cu o lună în urmă – pe un frig al naibii de pătrunzător – şi, cu toate că Hanna refuzase să se dezbrace mai departe de furou şi de chiloţii imprimaţi cu o zi din săptămână, toate celelalte dăduseră fuga într-un lan de porumb din apropiere, goale-puşcă.

— *Ţie* ţi-a cam plăcut atunci, murmură Ali, făcând ca zâmbetul de pe buzele lui Emily să dispară. Dar nu… am păstrat asta special pentru ultima zi de şcoală. Am învăţat cum să hipnotizez oamenii.

— Să hipnotizezi? repetă Spencer.

— M-a învăţat sora lui Matt, continuă Ali, cu ochii pe fotografiile înrămate de pe poliţa căminului, înfăţişându-i pe Melissa şi pe Ian. Iubitul ei de săptămâna asta, Matt, avea părul la fel de nisipiu ca Ian.

— Şi cum faci asta? se interesă Hanna.

— Îmi pare rău, dar m-a pus să jur c-o să ţin secret, zise Ali, întorcându-se din nou spre ele. Vreţi să vedeţi cum e?

Aria, încruntată, se aşeză pe o pernă de culoarea lavandei, aflată pe podea.

— Nu ştiu dacă…

— De ce nu? insistă Ali, uitându-se la marioneta sub formă de purcică, ce-şi iţea capul din geanta de jerseu lila a celeilalte fete. Aria îşi lua mereu cu ea tot felul de obiecte bizare: animale de pluş, pagini rupte la întâmplare din romane vechi, ilustrate cu locuri în care nu fusese în viaţa ei.

— Nu sub hipnoză spui lucrurile pe care n-ai vrea să le pui? O întrebă Aria.

— E ceva ce nu poţi să ne spui? o iscodi Ali. Şi de ce-ţi tot iei purcica aia peste tot? adăugă. După care arătă cu degetul spre marionetă.

Aria ridică din umeri şi scoase purcica din geantă.

— Pe Porctunia mi-a adus-o tata din Germania. E consiliera mea privind viaţa

amoroasă, explică ea.

Şi-şi vâri mâna în interiorul păpuşii.

— I-ai băgat mâna-n fund! chiţăi Ali, iar Emily începu să se hlizească. Şi, la urma urmei, de ce să cari după tine ceva primit de la *tatăl* tău?

— Nu e nimic amuzant, se răsti Aria, întorcându-şi brusc capul spre Emily.

Fetele tăcură preţ de câteva secunde şi se priviră una pe alta, nedumerite. Aşa ceva se întâmpla foarte des în ultima vreme: cineva – de obicei, Ali – pomenea despre un subiect, altcineva se supăra, însă celelalte se sfiau să-ntrebe despre ce Dumnezeu era vorba.

Spencer fu cea care rupse tăcerea.

— Să fii hipnotizată… hm… chiar că sună aiurea.

— *Tu* nu ştii nimic despre asta, se grăbi să-i răspundă Alison. Haide. Pot să vă hipnotizez pe toate odată.

Spencer începu să se tragă de betelia fustei. Emily expiră fără zgomot. Aria şi Hanna schimbară rapid o privire. Ali venea mereu cu câte-o idee pe care o-ncerca pe ele – cu o vară în urmă, le pusese să fumeze seminţe de păpădie, ca să vadă dacă încep să halucineze, iar toamna trecută se duseseră să înoate în iazul Pecks, chiar dacă fusese descoperit acolo odată un cadavru - dar problema era că, deseori, ele nu *voiau* să încerce lucrurile pe care Alison le obliga să le facă. Toate erau îndrăgostite lulea de Ali, dar uneori o şi urau: pentru faptul că o făcea pe şefa cu ele tot timpul şi pentru că le vrăjise. Uneori, în prezenţa lui Ali, parcă nici nu se mai simţeau reale. Parcă erau nişte marionetele, iar Ali le spunea ce trebuie să facă. Fiecare dintre ele îşi dorea ca, măcar o dată, să aibă tăria de a-i spune „nu” lui Ali.

— Haideţi… vă *roooooog,* insistă Ali. Emily, tu vrei, da?

— Hm… Emily simţi că-i tremură vocea. Păi…

— Încerc eu, se amestecă Hanna.

— Şi eu, se grăbi s-o urmeze Emily.

Spencer şi Aria încuviinţară la rândul lor, însă fără tragere de inimă. Satisfăcută, Alison stinse lumina plesnind cu palma întrerupătorul şi aprinse câteva candele cu miros de vanilie, pe care le aşeză pe măsuţa pentru băuturi din faţa canapelei. Pe urmă, făcu un pas înapoi şi începu să zumzăie.

— OK, toată lumea relaxaţi-vă, intonă ea, în timp ce fetele se aşezau în cerc pe covor. Pulsul vi se încetineşte. Gândiţi-vă la lucruri liniştitoare. Eu o să număr înapoi de la o sută şi, de îndată ce vă voi atinge pe fiecare, veţi fi în puterea mea.

— Sinistru, şopti Emily, cu un râs tremurător.

Alison începu.

— O sută… nouăzeci şi nouă… nouăzeci şi opt…

Douăzeci şi doi…

Unsprezece…

Cinci…

Patru…

Trei…

O atinse pe Aria pe frunte cu buricul degetului mare. Spencer îşi descrucişă picioarele. Aria zvâcni din piciorul stâng.

— Doi… O atinse încetişor pe Hanna, apoi pe Emily, după care se duse spre Spencer. Unu.

Spencer deschise brusc ochii înainte ca Alison s-o atingă. Sări în picioare şi fugi la fereastră.

— Ce faci? şopti Ali. Strici momentul.

— E prea întuneric aici, zise Spencer, întinzând mâna şi desfăcând draperiile.

— Nu, protestă Alison, lăsându-şi umerii în jos. Trebuie să fie întuneric. Aşa se procedează.

— Hai, lasă, că nu-i aşa, ripostă Spencer. Jaluzeaua se înţepeni. Spencer o smuci, gemând de efort.

— Ba nu. Aşa e.

Spencer îşi propti mâinile în şolduri.

— Vreau să fie mai multă lumină. Poate asta vrea toată lumea.

Alison le privi pe celelalte fete. Toate aveau încă ochii închişi.

Spencer nu voia să cedeze.

— Nu trebuie să fie mereu cum vrei tu, înţelegi, Ali?

Alison îi răspunse cu un hohot de râs ca un lătrat.

— *Închide-le!*

Spencer îşi dădu ochii peste cap.

— Doamne, ia şi tu o pastilă.

— Crezi că *eu* ar trebui să iau o pastilă? o repezi Alison.

Cele două fete se priviră fix timp de câteva secunde. Era una dintre acele ridicole certuri care puteau să aibă ca pretext cine văzuse prima noul model de rochie polo Lacoste la Neiman Marcus, sau dacă farurile în nuanţa mierii arătau prea metalice, însă acum era vorba despre cu totul şi cu totul altceva. Ceva cu mult mai important.

În cele din urmă, Spencer arătă spre uşă.

— Pleacă!

— Foarte bine.

Alison ieşi cu paşi mari.

— Perfect!

Numai că, după câteva secunde, Spencer se duse după ea. Aerul albăstriu al serii era netulburat, iar din casa familiei ei nu se vedea nici o lumină. Era linişte – până şi greierii tăceau –, aşa că Spencer auzea şi propria-i respiraţie.

— Stai puţin! Strigă în clipa imediat următoare, trântind uşa după ea. Alison!

Însă Alison dispăruse.

Când auzi uşa trântindu-se, Aria deschise ochii.

— Ali? Strigă ea. Fetelor?

Niciun răspuns.

Privi în jur. Hanna şi Emily stăteau ca doi buşteni pe covor, iar uşa era deschisă. Aria ieşi pe verandă. Nu era nimeni acolo. Se duse în vârful picioarelor până la capătul curţii lui Ali. În faţa ei se întindea pădurea, şi totul era tăcut.

— Ali? şopti ea. Nimic. Spencer?

Înăuntru, Hanna şi Emily se frecau la ochi.

— Am avut cel mai bizar vis, zise Emily. Adică, aşa cred, c-a fost un vis. S-a derulat foarte repede. Alison s-a prăbuşit în puţul ăla adânc, şi peste tot plantele alea uriaşe…

— Şi eu am visat la fel! exclamă Hanna.

— Chiar *aşa*? se miră Emily.

Hanna încuviinţă.

— Mă rog, cam pe-acolo. Era o plantă mare înăuntru. Şi cred c-am văzut-o şi pe Alison. Poate să fi fost umbra ei…categoric era *ea.*

— Hopa! şopti Emily. Se priviră reciproc, făcând ochii mari.

— Fetelor! le strigă Aria, intrând din nou pe uşă. Era extrem de palidă.

— Ai păţit ceva? se interesă Emily.

— Unde e Alison? întrebă Aria, încreţindu-şi fruntea. Şi Spencer?

— Nu ştim, spuse Hanna.

Tocmai atunci, Spencer năvăli în casă. Toate celelalte fete săriră ca arse.

— Ce-i? Zise ea.

— Unde-i Ali? întrebă încetişor Hanna.

— Nu ştiu, răspunse în şoaptă Spencer. Am crezut că…nu ştiu.

Fetele tăcură. Tot ce mai auzeau era râcâitul crengilor pe geamuri. Semăna cu zgomotul pe care-l face cineva când zgârie cu unghii lungi o farfurie.

— Mă duc acasă, anunţă Emily.

În dimineaţa următoare, încă nu aflaseră nimic despre Alison. Fetele se sunară între ele să discute, de data asta în patru, nu în cinci.

— Credeţi c-o fi supărată pe noi? întrebă Hanna. Mi s-a părut ciudată toată seara.

— Probabil că e la Katy, îşi dădu cu părerea Spencer.

Katy era una dintre prietenele lui Ali, din echipa de hochei pe iarbă.

— Sau poate c-o fi cu Tiffany… fata aia din tabără? presupuse şi Aria.

— Sunt sigură că e undeva la distracţie, rosti încetişor Emily.

Una câte una, primiră apeluri telefonice de la doamna DiLaurentis, care le întrebă dacă aflaseră ceva despre Ali. La început, toate fetele încercară s-o acopere. Era regula lor nescrisă: o acoperiseră pe Emily atunci când se strecurase în casă după ora de culcare, unsprezece seara; născociseră o poveste pentru Spencer când luase cu împrumut de la Melissa jacheta Ralph Lauren, de lână, şi o uitase apoi pe bancheta unui tren SEPTA; şi aşa mai departe. Dar, după ce fiecare încheia conversaţia cu doamna DiLaurentis, o senzaţie de aciditate îi tulbura stomacul. Ceva părea să fie în neregulă rău de tot.

După-amiază, doamna DiLaurentis sună iarăşi, de data asta panicată. Spre seară, familia DiLaurentis anunţă autorităţile, iar în dimineaţa următoare apărură tot felul de maşini de poliţie şi dubiţe ale televiziunilor, parcate pe peluza – altădată intactă – din faţa casei familiei DiLaurentis. Era visul erotic al canalului local de ştiri: o fată destul de bogată, dispărută dintr-unul din cele mai sigure oraşe ale clasei de sus din întreaga ţară.

Hanna o sună pe Emily după ce urmări primul reportaj de seară referitor la Ali.

— Te-a interogat azi poliţia?

— Mda, răspunse în şoaptă Emily.

— Şi pe mine. Dar nu le-ai spus despre…

Moment de pauză.

— … despre *Chestia cu Jenna,* nu?

— Nu! icni Emily. De ce? Crezi că ştiau ceva?

— Nu… n-aveau cum, şopti Hanna, după o secundă de tăcere. Suntem singurele care ştim. Noi patru… şi Alison.

Poliţia le interogase pe fete; ca de altfel pe toţi din Rosewood, de la profesorul de gimnastică din clasa a doua al lui Ali până la tipul care-i vânduse odată Marlboro, la Wawa. Era vara de dinaintea clasei a opta, şi fetele ar fi trebuit să flirteze cu băieţii la petrecerile organizate lângă piscine, să mănânce porumb fiert în curtea din spate a casei, când la una, când la alta, şi să meargă toată ziua la cumpărături prin King James Mail. Numai că, în loc de asta, stăteau să plângă de unele singure în paturile lor cu baldachin, sau să se uite absente la pereţii tapetaţi cu postere. Pe Spencer o apuca frenezia curăţeniei prin cameră, rememorând în acest timp *motivul* certei cu Ali şi gândindu-se la lucrurile pe care le ştia despre prietena ei, necunoscute de nimeni altcineva. Hanna îşi petrecea ore în şir pe podeaua camerei sale, tot ascunzând sub saltea pungile goale de Cheetos. Emily nu-şi putea alunga obsesiile legate de scrisoarea pe care i-o trimisese lui Ali înainte de dispariţia ei. Oare Ali o fi primit-o? Aria stătea la biroul ei, împreună cu Porctunia. Încetul cu încetul, fetele începură să se sune mai rar una pe alta. Aceleaşi gânduri le bântuiau pe toate patru, însă nu mai aveau nimic să-şi spună una alteia.

Vara trecu, începu anul şcolar, apoi sosi şi vara următoare. Şi nici urmă de Ali. Poliţia îşi continua cercetările, dar discret. Mass-media îşi pierduse interesul, în favoarea unei noi obsesii: o triplă omucidere la Center City. Până şi familia DiLaurentis alesese să se mute din Rosewood, la doi ani şi jumătate după dispariţia lui Alison. Cât despre Spencer, Aria, Emily şi Hanna, ceva se schimbase şi înăuntrul lor. Acum, dacă treceau pe fosta stradă a lui Ali şi aruncau o privire spre casa

ei, nu mai începeau să plângă instantaneu. În schimb, începuseră să simtă altceva.

Uşurare.

EVIDENT, Alison era *Alison.* Era umărul pe care puteai să plângi, era singura în care puteai vreodată să ai încredere să-ţi sune iubitul şi să afle ce simte el pentru tine, era cea a cărei părere stabilea definitiv dacă noii tăi blugi îţi făceau fundul mare. Însă fetele se şi temeau de ea. Alison ştia mai multe decât oricine altcineva despre ele, inclusiv lucrurile urâte pe care fiecare şi le-ar fi dorit îngropate… exact ca pe un cadavru. Gândul că poate Ali murise era oribil, dar…dacă era adevărat, măcar secretele lor erau la adăpost.

Şi chiar aşa s-a şi întâmplat. În orice caz, timp de trei ani.

1

PORTOCALE, PIERSICI

ŞI LĂMÂI VERZI… CE SURPRIZĂ!

— A cumpărat cineva, în sfârşit, fosta casă DiLaurentis, anunţă mama lui Emily Fields. Era sâmbătă după-amiază, şi doamna Fields stătea la masa din bucătărie, cu ochelarii cu lentile bifocale cocoţaţi pe nas, şi studia calmă facturile.

Emily simţi că-i vine înapoi pe nas coca-cola cu vanilie din care tocmai bea.

— Cred că s-a mutat acolo şi o fată de vârsta ta, continuă doamna Fields. Aveam de gând să le las astăzi coşul de bun-venit. Nu vrei tu să-l duci în locul meu? O întrebă, arătându-i spre monstruozitatea împachetată în celofan, aflată pe masă.

— Dumnezeule, mamă, *nu*! sări Emily.

De anul trecut de când ieşise la pensie ca învăţătoare la şcoala primară, mama lui Emily se transformase în Comitetul de primire neoficial din Rosewood. Aduna un milion de lucruri diverse – fructe uscate, obiecte din alea plate din cauciuc pe care le foloseai la desfăcutul borcanelor, găinuşe din ceramică (mama lui Emily era obsedată de găini), un ghid al hotelurilor din Rosewood şi alte chestii – într-un imens coş de bun-venit, împletit din nuiele. Era o mamă tipică pentru suburbii, minus SUV-ul. Maşinile astea i se păreau ostentative şi prea lacome de benzină, motiv pentru care, în locul lor, conducea un oh-atât-de-practic Volvo de tip camionetă.

Doamna Fields se ridică şi-şi trecu degetele prin părul deteriorat de clor al lui Emily.

— Te-ar deranja tare dacă te-ai duce tu, scumpo? Sau s-o trimit pe Carolyn?

Emily aruncă o privire spre sora ei, Carolyn, cu un an mai mare decât ea, care stătea tolănită pe divanul La-Z-Boy din micul birou şi se uita la televizor, la *Dr. Phil.* Pe urmă, clătină din cap.

— Nu, lasă. Mă duc eu.

Sigur, Emily se văicărea uneori, iar din când în când iar îşi dădea ochii peste cap. Însă adevărul era că, dac-o ruga mama ei, Emily făcea orice-i cerea. Avea aproape numai note maxime, era de patru ori campioană a statului la înot, stilul delfin, şi o fată foarte ascultătoare. Îi venea cât se poate de uşor să respecte regulile şi cerinţele.

În plus, în adâncul sufletului ea îşi cam *dorea* un pretext să revadă casa lui Alison. Cu toate că toţi ceilalţi din Rosewood începuseră să se împace cu dispariţia lui Alison, de la care trecuseră trei ani, două luni şi douăsprezece zile, cu Emily lucrurile nu stăteau la fel. Chiar şi după atâta vreme, nu putea să vadă – fie şi în treacăt – anuarul de clasa a şaptea, fără să-i vină să se facă ghem. Câteodată, în zilele ploioase, Emily recitea vechile bileţele primite de la Alison, pe care le strânsese într-o cutie de adidaşi, sub pat. Păstrase chiar şi o pereche de reiaţi Citizen, pe care i-o împrumutase Alison, pe un umeraş de lemn din şifonierul ei, chiar dacă acum îi rămăseseră mici. Îşi petrecuse ultimii ani de singurătate în Rosewood tânjind după o altă prietenă ca Ali, însă probabil că n-avea să-şi mai găsească vreuna. Nu fusese ea, Ali, prietena perfectă, dar, cu toate cusururile ei, tot era greu de înlocuit.

Emily îşi îndreptă spinarea şi luă cheile Volvo-ului din cârligul de lângă telefon.

— Mă întorc repede, mai strigă, în timp ce închidea uşa după ea.

Primul lucru pe care-l văzu când opri în faţa vechii case în stil victorian a lui Alison, din capătul străzii cu o vegetaţie foarte bogată, fu un imens morman de fleacuri pe trotuar şi un afiş mare pe

care scria GRATIS! Concentrându-şi privirea, îşi dădu seama că multe lucruri fuseseră ale lui Alison: chiar recunoscu vechiul fotoliu din dormitorul lui Ali, cu tapiţeria de catifea albă, exagerat de bombată. Familia DiLaurentis se mutase de-acolo cu aproape nouă luni în urmă. Se pare că mai lăsase câteva lucruri în urma sa.

Parcă în spatele unui uriaş camion Bekins pentru mutări, după care coborî din Volvo.

— Hopa! şopti, străduindu-se să-şi împiedice tremurul buzei de jos. Sub fotoliu erau mai multe teancuri de cărţi soioase. Se lăsă pe vine şi le examină cotoarele. *Semnul roşu al curajului*[1]. *Prinţ şi cerşetor*. Îşi aminti că le citise în clasa a şaptea, iar la orele de engleză ale domnului Pierce discutaseră despre simbolism, metafore şi deznodământ. Dedesubt mai erau şi alte cărţi şi nişte caiete vechi. În apropierea cărţilor erau două cutii pe care scria HAINELE LUI ALISON respectiv MACULATURA LUI ALISON. Dintr-o cutie ieşea o panglică albastră cu roşu. Emily trase un pic de ea. Era o medalie câştigată de ea la înot în clasa a şasea, pe care o lăsase acasă la Alison într-o zi, când inventaseră un joc numit Zeiţele Sexului Olimpian.

— O vrei?

Emily ţâşni în picioare. În faţa ei era o fată înaltă şi slăbănoagă, cu pielea cafenie şi un păr creţ, răzvrătit, şaten-închis. Purta o bluză galbenă fără mâneci – una dintre bretele îi căzuse de pe umăr şi lăsase la vedere breteaua portocaliu cu verde a sutienului. Emily nu era sigură, dar i se părea că avea şi ea un sutien identic pe-acasă. Era de la Victoria's Secret şi avea mici portocale, piersici şi lămâi verzi peste tot în dreptul… ăăă… sânilor.

Medalia îi alunecă din mâini şi căzu zornăind pe caldarâm.

— Hm, nu, zise, aplecându-se repede s-o ridice.

— Poţi să iei orice. N-ai văzut afişul?

— Nu, zău, e OK.

Fata îi întinse mâna.

— Maya St. Germain. Tocmai m-am mutat aici.

— Eu…

Vorbele i se înecară în gât.

— Eu sunt Emily, izbuti în cele din urmă să se prezinte, apucându-i mâna şi strângându-i-o. I se părea de-a dreptul formal să-i strângă mâna unei fete… nici nu era sigură dacă mai făcuse vreodată aşa ceva. Se simţea un pic cam ameţită. Poate din cauză că nu mâncase destule Cheerios cu miere şi nuci la micul dejun?

Maya arătă spre lucrurile de pe trotuar.

— Poţi să-ţi imaginezi că toate porcăriile astea erau în camera mea? A trebuit să le scot pe toate de una singură. A fost naşpa.

— Mda, toate astea au fost ale lui Alison, zise Emily, în şoaptă.

Maya se aplecă să examineze câteva dintre romanele broşate. Îşi potrivi la loc breteaua pe umăr.

— Este o prietenă de-a ta?

Emily şovăi cu răspunsul. *Este?* Ce, Maya nu auzise de dispariţia lui Ali?

— Hm, a *fost.* Demult. Împreună cu o gaşcă de alte fete de pe-aici, îi explică Emily, omiţând partea cu răpirea, sau asasinarea, sau cine ştie ce i s-o fi întâmplat lui Alison, lucruri insuportabile pentru imaginaţia ei. În clasa a şaptea, adăugă. Acum eu trec într-a unşpea, la Rosewood Day.

Şcoala urma să înceapă după weekend. La fel şi antrenamentele la înot, ceea ce însemna trei ore de bazin zilnic. Emily nici măcar nu voia să se gândească la asta.

— Şi eu merg la Rosewood! Replică Maya, zâmbind larg. Se lăsă să cadă pe vechiul fotoliu al lui Alison, iar arcurile acestuia scârţâiră. Cât timp am zburat încoace cu avionul, părinţii mei n-au

vorbit despre altceva, decât despre norocul pe care-l am eu să fiu elevă la Rosewood şi cât de diferit o să fie faţă de şcoala mea din California. Adică, pun pariu că voi nu aveţi mâncare mexicană, aşa-i? Vreau să spun, mâncare mexicană *bună,* cum este cea cali-mexicană. Noi aveam aşa ceva la autoservirea şcolii, şi, *mmm,* tare bună mai era. O să trebuiască să mă obişnuiesc cu Taco Bell[2]. *Gorditas*[3] de la ei mă fac să vomit.

— Aha, zâmbi Emily. Fata asta chiar că vorbea mult. Mda, recunoscu apoi, mâncarea e cam naşpa.

Maya ţâşni în sus de pe fotoliu.

— Ar putea să fie o întrebare ciudată, din moment ce abia te-am cunoscut, dar te-ar deranja să mă ajuţi să car restul lăzilor până sus, în camera mea? Şi arătă spre câteva lăzi Crate&Barrel, aflate într-un camion.

Emily făcu ochii mari. Să intre în fosta cameră a lui Alison? Totuşi, ar fi fost complet nepoliticos dac-ar fi refuzat-o, nu-i aşa?

— Hm, sigur că nu, rosti cu glasul tremurător.

În antreu mirosea încă a săpun Dove şi a flori uscate: exact ca atunci când locuia acolo familia DiLaurentis. Emily se opri la uşă şi aşteptă ca Maya să-i dea instrucţiuni, chiar dacă putea să ajungă şi legată la ochi în fosta cameră a lui Ali, din capătul culoarului de la etaj. Pretutindeni erau cutii şi lăzi, şi doi ogari cenuşii italieni, slăbănogi, chelălăiau de după un grilaj, în bucătărie.

— Nu-i lua în seamă, o linişti Maya, pornind să urce treptele spre camera ei şi împingând uşa cu şoldul – purta nişte pantaloni de bumbac moale.

Uau, arată la fel, se gândi Emily, intrând în cameră. Dar, de fapt, nu arăta la fel: Maya instalase patul demn de o regină într-un alt colţ, avea un imens monitor cu ecran plat pentru computer pe birou şi-şi lipise postere peste tot, acoperind vechiul tapet înflorat al lui Alison. Totuşi, *ceva* îi dădea aceeaşi senzaţie, ca şi cum

spiritul lui Alison ar fi plutit încă pe-acolo. Emily se simţi ameţită şi, căutând să se sprijine de ceva, se rezemă de perete.

— Pune-o unde vrei, îi zise Maya.

Emily îşi adună puterile, se sprijini pe propriile-i picioare, se duse să lase cutia lângă pat, după care privi în jur.

— Îmi plac posterele tale, comentă ea. În cea mai mare parte, erau cu trupe de muzică: M.I.A. Black Eyed Peas Gwen Stefani, într-o uniformă de majoretă. O ador pe Gwen, adăugă.

— Mda, zise Maya. Prietenul meu e obsedat de ea. Justin îl cheamă. E din San Francisco, de unde sunt şi eu.

— Aha. Am şi eu un prieten, răspunse Emily. Îl cheamă Ben.

— Mda? Maya se aşeză pe pat. Cum e? se interesă.

Emily încercă să-şi aducă în minte imaginea lui Ben, iubitul pe care-l avea de patru luni. Se văzuseră cu două zile în urmă: se uitaseră la DVD-ul cu *Doom,* acasă la ea. Mama lui Emily stătuse, firește, în camera de-alături şi, din când în când, îşi strecura capul pe uşă şi-i întreba dacă aveau nevoie de ceva. Fuseseră buni prieteni o vreme, făcând parte tot anul din acelaşi lot de natație. Toţi colegii lor le spuseseră era cazul să se cupleze, aşa că se conformaseră.

— E super, răspunse în cele din urmă.

— Şi de ce nu mai eşti prietenă cu fata care a locuit aici? vru să ştie Maya.

Emily îşi dădu după urechi şuviţele de păr blond-roşcat. Uau! Aşadar, Maya chiar *nu* ştia de Alison; dar, dacă Emily a început să vorbească despre ea, era posibil s-o podidească plânsul… ceea ce ar fi părut ciudat. De-abia o cunoscuse pe fata asta, pe Maya.

— M-am îndepărtat încetul cu încetul de toate prietenele mele din clasa a şaptea, răspunse. Toată lumea s-a schimbat mult, cred.

Asta era o afirmaţie eufemistică. Dintre celelalte prietene bune ale lui Emily, Spencer se transformase într-o variantă şi mai şi a deja hiperbolizatului său ego; Aria se mutase brusc cu familia în Islanda, în toamna de după dispariţia lui Alison, iar penibila-dar-adorabila Hanna devenise total *ne*penibilă şi *ne*adorabilă, fiind acum o căţea desăvârşită. Hanna şi cu actuala ei prietenă cea mai bună, Mona Vanderwaal, se transformaseră total în vara dintre clasa a opta a a noua. Mama lui Emily o zărise recent pe Hanna intrând în Wawa, supermarketul din apropiere, şi-i povestise apoi fiicei ei că fosta ei prietenă arăta „ca o târfă, mai ceva decât Paris Hilton”. Emily n-o mai auzise niciodată pe mama ei folosind cuvântul *târfă.*

— Ştiu ce-nseamnă să te îndepărtezi, confirmă Maya, hâţânându-se pe pat. Păi, cu iubitul meu cum e? E atât de înspăimântat c-o să-l las baltă, acum, că sunt la celălalt capăt al Americii! E ca un copil.

— Eu şi iubitul meu suntem în lotul de nataţie, aşa că ne vedem tot timpul, replică Emily, căutând din ochi un loc pe care să se aşeze şi ea. *Poate* prea *tot timpul,* adăugă în sinea ei.

— Faci înot? Se miră Maya. O examină din cap până-n picioare, ceea ce o făcu pe Emily să se simtă un pic cam ciudat. Pun pariu că eşti foarte bună, remarcă fata. Ai umeri perfecţi.

— A, nu ştiu, zise Emily, înroşindu-se şi sprijinindu-se de un birou din lemn alb.

— Da, da! Confirmă Maya, zâmbind. Şi… dacă tot eşti aşa de sportivă, asta înseamnă c-o să mă omori dacă fumez un pic de iarbă?

— Ce, chiar acum? Emily făcu ochii mari. Şi părinţii tăi?

— S-au dus până la băcănie. Iar fratele meu… e pe-aici, pe undeva, dar pe el nu-l interesează.

Maya scotoci sub saltea şi scoase de-acolo o tabacheră Altoids. Deschise fereastra, care era

chiar lângă patul ei, scoase jointul pe geam şi-l aprinse. Fumul ieşi în curte, încovrigându-se într-un nor pâclos în jurul coroanei unui stejar mare.

Maya îşi trase în cameră mâna în care ţinea ţigara.

— Vrei un fum?

Emily nu încercase în viaţa ei să fumeze iarbă: mereu trăise cu impresia că părinţii ei şi-ar fi *dat seama* cumva, mirosindu-i părul sau obligând-o să facă pipi într-un recipient, ori ceva asemănător. Dar, în clipa în care Maya îşi desprinse cu graţie *joint*-ul dintre buzele de culoarea cireşei, i se păru sexy. Emily îşi dori să arate şi ea la fel de sexy.

— Hm, OK, zise, apropiindu-se de Maya şi luând *joint-ul* din mâna ei. Mâinile li se atinseră şi privirile li se întâlniră. Maya avea ochii verzi spre gălbui, ca de pisică. Lui Emily începu să-i tremure mâna. Avea emoţii. Totuşi, îşi duse ţigara la gură şi trase foarte puţin, ca şi cum ar fi sorbit coca-cola cu vanilie printr-un pai.

Numai că aroma nu era ca de coca-cola cu vanilie. Se simţi de parc-ar fi inhalat mireasma unui borcan plin cu mirodenii expirate. Începu să tuşească răguşit.

— Hopa! exclamă Maya, luându-i înapoi ţigara. E prima dată?

Emily nu mai putea să respire, aşa că doar încuviinţă din cap, icnind. Mai hârâi de câteva ori, străduindu-se să tragă aer proaspăt în piept. În cele din urmă, simţi cum oxigenul îi pătrunde din nou în plămâni. Şi, în timp ce Maya îşi întorcea braţul, Emily zări o cicatrice lungă şi albă, întinzându-se tocmai până la încheietură. *Hopa!* Pe pielea ei cafenie, arăta ca un şarpe albinos. Dumnezeule, probabil că intrase deja în transă.

Deodată, se auzi un zăngănit puternic. Emily sări ca arsă. Apoi auzi din nou zgomotul.

— Ce-i asta? întrebă, încă respirând cu greutate.

Maya mai trase un fum şi clătină din cap.

— Muncitorii. Abia suntem de o zi aici, şi ai mei au început deja cu renovările, îi explică. Dar te-ai speriat de-a binelea… ai crezut c-a venit poliţia? Te-au mai săltat până acum?

— Nu! Emily izbucni în râs, atât de ridicol i se părea gândul.

Maya zâmbi şi expiră fumul.

— Ar trebui să plec, hârâi Emily.

Maya se pleoşti.

— De ce?

Emily se foi pe pat.

— I-am zis mamei c-o să trec pe-aici doar pentru un minut. Dar ne vedem marţi, la şcoală.

— Super, încuviinţă Maya. Poate ai vrea să-mi arăţi şi mie împrejurimile?

— Sigur, acceptă Emily, zâmbind.

Maya zâmbi la rândul ei şi-şi flutură degetele în semn de rămas-bun.

— Te descurci să găseşti ieşirea?

— Cred că da. Emily îşi mai roti o dată privirea prin camera lui Alison – pardon, a *Mayei* – după care coborî tropăind scara mult-prea-familiară.

Ieşi la aer curat şi scutură un pic din cap, trecu de lucrurile lui Alison aflate pe trotuar, se sui în maşina părinţilor şi de-abia atunci observă pe bancheta din spate coşul din partea Comitetului de primire. *Dă-l naibii,* îşi zise, şi-l strecură între fostul fotoliu al lui Alison şi cutiile pline de cărţi. *Oricum, cui îi trebuie ghidul hanurilor din Rosewood? Maya* locuieşte *deja aici.*

Şi, deodată, Emily fu bucuroasă că era aşa.

2
FETELE ISLANDEZE (ŞI FINLANDEZE) SE LASĂ UŞOR CUCERITE

— O, Doamne, *copaci.* Cât mă bucur să văd *copaci* mari, cu trunchiuri groase!

Michelangelo, fratele în vârstă de cincisprezece ani al Anei Montgomery, îşi bâţâi capul ca un golden retriever pe fereastra automobilului Subaru Outback al familiei. Aria, împreună cu părinţii ei, Ella şi Byron – amândoi voiau să fie strigaţi de copiii lor pe numele mici –, şi Mike se întorceau cu maşina de la aeroportul internaţional din Philadelphia. Tocmai coborâseră din avionul de la Reykjavik, capitala Islandei. Tatăl Ariei era profesor de istoria artei, aşa că întreaga familie îşi petrecuse ultimii doi ani în Islanda, cât timp el se implicase în cercetările pentru un documentar de televiziune despre arta scandinavă. Acum, că se întoarseră, Mike se minuna de peisajul rural, cu vite, al Pennsylvaniei. Iar asta însemna… ab-so-lut totul. Hanul de piatră, în stilul secolului al optsprezecelea, în care se vindeau vase ceramice ornamentate; vacile negre care se holbau apatice la maşina lor, de după un gard de lemn de la marginea drumului; mallul în stilul rustic al Noii Anglii, răsărit după plecarea lor. Chiar şi spălăcitul Donkin' Donuts, vechi de douăzeci şi cinci de ani.

— Nenică, abia *aştept* să iau o Coolatta[4]! izbucni Mike.

Aria scoase un mormăit. În cei doi ani în Islanda, Mike fusese un singuratic – pretindea că băieţii de-acolo „sunt fătălăi, care călăresc cai mititei şi poponari" –, în timp ce ea parcă înflorise. Un nou început fusese exact ce-i trebuia ei la vremea aceea, aşa că se bucurase când tatăl ei îi

anunţase că întreaga familie avea să se mute. Era în toamna de după dispariţia lui Alison, când fetele se îndepărtaseră mult una de cealaltă şi ea rămăsese fără nici o prietenă adevărată, într-o şcoală plină de persoane pe care le cunoştea de-o viaţă.

Înainte de a pleca în Europa, Aria observa uneori că băieţii o priveau de la distanţă, intrigaţi, după care întorceau capetele. Cu silueta ei sportivă, de balerină, cu părul negru şi drept şi buzele cărnoase, Aria ştia că era drăguţă. Toată lumea spunea asta, dar atunci de ce, dintre toţi cei de-a şaptea, nu avea şi ea un prieten? La una dintre ultimele întâlniri cu Spencer, când îşi petrecuseră ceva timp împreună – una dintre stânjenitoarele întâlniri din vara aceea, după dispariţia lui Ali –, prietena ei îi spusese că probabil ar avea o grămadă de pretendenţi dacă ar face şi ea un mic efort să se adapteze situaţiilor.

Însă Aria nu ştia cum să se adapteze. Părinţii ei îi întăriseră în minte ideea că ea era o individualitate, nu o oarecare membră a turmei, şi că trebuia să fie ea însăşi. Problema era că Aria nu ştia precis cine anume era Aria. După ce împlinise unsprezece ani, încercase o Aria punk, o Aria artistă, o Aria de film documentar, ba chiar, înainte de mutare, o Aria fata-ideală-din-Rosewood, care călărea, purta bluze polo şi ghiozdan Coach, adică exact genul de fată care le plăcea băieţilor din Rosewood, dar nimic din ceea ce era de fapt Aria. Din fericire, plecaseră în Islanda la două săptămâni după acest dezastru, iar acolo, totul, totul, *totul* se schimbase.

Tatălui ei îi fusese oferit postul din Islanda imediat după ce ea începuse clasa a opta, şi familia îşi făcuse bagajele. Bănuia că plecarea fusese atât de precipitată din cauza unui secret legat de tatăl ei, cunoscut numai de ea, Aria, şi… de Alison DiLaurentis. În clipa în care avionul Icelandair decolase de pe pistă, îşi jurase să nu se mai

gândească la asta şi, după câteva luni în Reykjavik, Rosewood devenise o amintire îndepărtată. Părinţii ei păreau să se fi îndrăgostit din nou unul de celălalt, şi până şi provincialul ei frate învăţa atât islandeza, cât şi franceza. Şi Aria se îndrăgostise… de câteva ori, de fapt.

În definitiv, ce dacă băieţii din Rosewood n-o înţelegeau pe ciudata de Aria? Băieţii islandezi – înstăriţii, mondenii, fascinanţii băieţi islandezi – o înţelegeau sigur. De îndată ce se mutaseră acolo, îl cunoscuse pe Hallbjorn. Avea şaptesprezece ani, era DJ, avea trei ponei şi cea mai superbă structură osoasă din câte văzuse ea vreodată. Se oferise s-o ducă la gheizerele islandeze şi, în timp ce priveau cum unul dintre ele bolborosea, emanând un nor mare de aburi, o sărutase. După Hallbjorn urmase Lars, căruia îi plăcea să se joace cu vechea ei marionetă înfăţişând o purcică, Porctunia, cum o numise ea – cea care-i oferea sfaturi cu privire la viaţa amoroasă – şi o dusese la cele mai grozave petreceri din port, unde stăteau până-n zori. În Islanda, se simţea adorabilă şi sexy. Acolo, se transformase în Aria islandeza, cea mai grozavă Aria de până atunci. Îşi descoperise stilul – un soi de boemă exaltată, cu o mulţime de veşminte suprapuse, ghete înalte cu şireturi şi blugi APC, pe care şi-i cumpărase într-o excursie la Paris, citea din filosofii francezi şi făcea călătorii cu Eurail-ul având la ea doar o hartă veche şi un schimb de lenjerie.

Acum însă, fiecare imagine din Rosewood zărită pe geamul maşinii îi amintea de trecutul pe care voise să-l uite. Uite Ferra's Cheesesteaks, localul în care-şi petrecuse ore în şir împreună cu prietenele ei din gimnaziu. Uite şi clubul, cu teren şi porţi din beton; părinţii ei nu erau membri, însă ea fusese acolo cu Spencer şi, odată, într-un acces de curaj, se dusese la tipul care-i căzuse cu tronc, Noel Kahn, şi-l întrebase dacă nu voia să mănânce

împreună cu ea o îngheţată-sendviş. El o refuzase cu răceală, desigur.

Şi iată şi strada însorită, mărginită de copaci, pe care locuise Alison DiLaurentis. În timp ce maşina aştepta la semaforul de la intersecţie, Aria privi ţintă într-acolo: o şi vedea, a doua casă de la colţ. Pe trotuar era un morman de gunoi, însă altfel, casa părea tăcută, nu se simţea nici o mişcare. Atât mai putu să privească, după care-şi acoperi ochii. În Islanda, treceau zile-n şir în care ea aproape că uita de Alison, de secretele lor şi de ceea ce se întâmplase. Se întinsese în Rosewood de nici zece minute şi practic îi auzea vocea lui Ali la fiecare colţ de stradă şi-i vedea chipul reliefat în fiecare fereastră supradimensionată, cu firidă a caselor. Se lăsă moale pe scaunul ei, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

Tatăl ei mai parcurse câteva străzi, după care opri în faţa vechii lor case, o cutie postmodernistă de un maro întunecat, cu o singură fereastră, pătrată, drept în centru: o enormă decepţie după casa lor cu terasă, de un albastru decolorat, din Islanda, de pe chei. Aria îşi urmă părinţii înăuntru, unde se repeziră fiecare în camera lui. Îl auzi pe Mike afară, răspunzând la telefonul mobil, şi bătu cu mâinile praful sclipitor care plutea prin aer.

— Mami! urlă Mike, dând buzna pe uşa casei. Tocmai am vorbit cu Chad şi mi-a zis că primele meciuri de verificare pentru *lacrosse*[5] sunt chiar azi.

— *Lacrosse*? se miră Ella, făcându-şi apariţia din sufragerie. Chiar acum?

— Mda, confirmă Mike. Mă duc! mai anunţă, în timp ce o zbughea pe scara de fier forjat, spre vechiul lui dormitor.

— Aria, scumpo?

Vocea mamei o făcu să se întoarcă.

— Poţi să-l duci tu cu maşina la antrenament?

Aria hohoti uşor.

— Hm, mami… N-am permis.

— Cum? În Reykjavik conduceai mereu. Terenul de *lacrosse* e la doar câţiva kilometri, nu? În cel mai rău caz, poţi să dai peste o vacă. După care, te rog să-l aştepţi până termină.

Aria zăbovi până să răspundă. După voce, mama ei era deja extenuată. Pe tatăl ei îl auzea în bucătărie, deschizând şi închizând dulapuri şi bombănind în barbă. Oare părinţii ei se vor iubi în continuare la fel ca în Islanda? Sau lucrurile aveau să redevină aşa cum fuseseră aici?

— Foarte bine, mormăi. Îşi lăsă bagajele pe palier, înhăţă cheile de contact şi se urcă în maşină, pe scaunul şoferului.

Fratele ei se urcă lângă ea – se echipase uimitor de repede pentru antrenament. Entuziasmat, împunse cu pumnul racordajul rachetei şi-i adresă fetei un zâmbet răutăcios, de cunoscător.

— Bucuroasă de întoarcere?

Drept răspuns, Aria oftă. Pe drum, Mike bătea cu palmele în geamul maşinii, scoţând strigăte de genul: „Uite casa lui Caleb! Au demontat rampa pentru skateboard!” sau „Baliga de vacă tot aşa miroase!” Iar când ajunseră lângă vastul teren de antrenament, cu gazon bine tuns, ea abia apucă să oprească maşina, că Mike şi deschise portiera şi ţâşni imediat afară.

Aria se lăsă pe spătarul scaunului, îşi ridică privirea spre în acoperişul decapotabil şi suspină.

— *Încântată* de întoarcere, murmură. Un balon cu aer cald pluti lin printre nori. De obicei, pentru ea era o delectare să vadă aerostate, însă azi doar îşi concentră privirea asupra lui, închise un ochi şi simulă că-l striveşte între degetul mare şi arătător.

O gaşcă de băieţi în tricouri albe Nike, cu pantaloni scurţi şi largi şi şepci albe de baseball purtate cu cozorocul la ceafă trecu încet pe lângă maşina ei, îndreptându-se spre clădirea de pe teren. *Vezi?* Toţi băieţii din Rosewood nu erau decât copii la indigo. Aria îşi miji ochii. Unul dintre ei purta acelaşi tricou cu emblema Nike University of Pennsylvania pe care obişnuia să-l poarte şi Noel Kahn, băiatul acela cu îngheţata-sendviş, de care fusese ea îndrăgostită în clasa a opta. Se concentră la părul negru şi ondulat al tipului. Ia stai puţin. Să fie… *el?* 0, Doamne! El era. Aria făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă că avea acelaşi tricou pe care-l purta la treisprezece ani. Probabil, ca să-i aducă noroc, sau din cine ştie ce altă pură superstiţie de ţărănoi.

Noel îi adresă o privire întrebătoare, după care se apropie de maşină şi-i ciocăni în geam. Ea îl coborî puţin.

— Eşti fata aia care a plecat la Polul Nord. Aria, nu? Erai prietenă cu Ali D.? turui el.

Aria îşi simţi stomacul ca de plumb.

— Hm, făcu ea.

— Nu, frate, interveni James Freed – ocupantul locului doi în topul celor mai sexy băieţi din Rosewood –, apărând din spatele lui Noel. Nu s-a dus la Polul Nord, s-a dus în Finlanda. Ştii, acolo de unde e modelul ăla, Svetlana? Aia care seamănă cu Hanna?

Aria se scărpină în ceafă. Hanna? Adică, Hanna *Marin?*

Se auzi fluierul antrenorului, iar Noel întinse mâna pe geam şi atinse braţul fetei.

— O să stai să ne urmăreşti la antrenament, nu-i aşa, Finlanda?

— Ăăă… *ja,* răspunse Aria.

— Asta ce mai e, o mormăială de orgasm în finlandeză? se interesă James, rânjind.

Aria îşi dădu ochii peste cap. Era sigură că *ja* însemna *da* în finlandeză, dar, desigur, băieţii n-aveau de unde să ştie asta.

— Distracţie plăcută la jocul vostru cu biluţele, replică, zâmbind plictisită.

Băieţii îşi dădură coate, apoi o rupseră la fugă, fluturându-şi crosele până ajunseră pe teren. Aria rămase cu privirea aţintită pe geam. Ce ironie! Era prima dată când flirta cu un băiat din Rosewood – iar acesta era *Noel* – şi nu-i păsa de asta câtuşi de puţin.

Printre copaci, abia putea să desluşească turla capelei de la Colegiul Hollis, mica şcoală cu profil umanist la care preda tatăl ei. Pe strada cu Hollis era un bar, Snookers. Îşi îndreptă spinarea şi se uită la ceas. Două şi jumătate. Era posibil să fie deschis. Putea să meargă să bea o bere, eventual două, să se distreze.

Şi, stai aşa, poate că prin ochii împăienjeniţi de bere i s-ar părea că arată bine până şi băieţii din Rosewood.

În timp ce în barurile din Reykjavik mirosea a bere proaspătă, lemn vechi şi ţigări franţuzeşti, în Snookers mirosea a mortăciune, crenvurşti alteraţi şi transpiraţie. Iar Snookers, la fel ca oricare alt loc din Rosewood, era încărcat de amintiri. Într-o seară de vineri, Alison DiLaurentis o sfidase pe Aria să intre în Snookers şi să comande un orgasm cu urlete[6]. Aria aşteptase la rând la intrare după o gaşcă de liceeni spilcuiţi, iar când namila de la uşă n-o lăsase să intre, strigase: „Dar vreau un orgasm cu urlete!” Abia pe urmă îşi dăduse seama ce spusese şi o rupsese la fugă spre prietenele ei, care

o aşteptau ghemuite după o maşină în parcarea barului. Râseseră toate în asemenea hal, încât le apucase sughiţul.

— O Amstel, îi ceru ea barmanului, după ce trecu de uşile geamuri de la intrare; după toate aparenţele, nu se simţea nevoia unei gorile la intrare, la ora două şi jumătate, într-o zi de sâmbătă. Barmanul o privi întrebător, dar apoi aşeză în faţă o halbă şi-i întoarse spatele. Aria luă o înghiţitură zdravănă. Berea avea un gust searbăd şi apos. O scuipă la loc în halbă.

— Te simţi bine?

Aria se întoarse. Cu trei scaune mai încolo, stătea un tip cu părul vâlvoi, blonziu şi cu ochi de un albastru îngheţat, de husky siberian. Sorbea dintr-un pahar mic, fără picior.

Aria se încruntă.

— Mda, numai că uitasem ce gust are berea pe-aici. Am fost doi ani în Europa. E mai bună acolo.

— În Europa? repetă tipul, zâmbind. Avea un zâmbet foarte simpatic. Unde? se interesă el.

— În Islanda, preciză Aria, răspunzându-i la zâmbet.

În ochii tipului apăru o luminiţă.

— Mi-am petrecut odată câteva nopţi prin Reykjavik, în drum spre Amsterdam. A fost o petrecere uriaşă, formidabilă, în port.

Aria îşi cuprinse halba între palme.

— Mda, zise, zâmbind, acolo se dau cele mai grozave petreceri.

— Ai fost să vezi aurora boreală?

— Normal, răspunse Aria. Şi soarele de la miezul nopţii. Vara erau petrecerile alea *rave,* formidabile… cu cea mai bună muzică.

Îşi îndreptă privirea spre paharul lui.

— Tu ce bei acolo?

— Scotch, zise el, făcându-i deja semn barmanului. Vrei şi tu?

Aria încuviinţă dând din cap. Tipul se mută pe scaunul de lângă ea. Avea mâini frumoase, cu degete lungi şi unghii uşor colţuroase. Pe geaca din catifea reiată avea o mică insignă pe care scria: FEMEILE INTELIGENTE VOTEAZĂ.

— Aşadar, ai locuit în Islanda? O întrebă, zâmbindu-i din nou. Un an de şcoală în străinătate?

— Ei, nu, răspunse Aria. Barmanul îi aşează în faţă paharul cu scotch. Luă o înghiţitură zdravănă, ca de bere. Gâtul şi pieptul începură imediat să-i ardă. Am fost în Islanda din cauză că…

Se opri.

— Mda, a fost, hm, anul meu de străinătate.

Tipul n-avea decât să creadă ce-o vrea.

— Super, zise el, înclinând aprobator din cap. Şi înainte de asta, unde ai fost?

Aria ridică din umeri.

— Hm… tot aici, în Rosewood. Zâmbi şi adăugă repede: Dar acolo mi-a plăcut mult mai mult.

El o aprobă iarăşi.

— Am fost foarte deprimat când m-am întors în State, după ce-am locuit în Amsterdam.

— Eu am plâns pe tot drumul încoace, mărturisi Aria, simţindu-se ea însăşi – acea nouă *ea,* acea Aria perfecţionată de şederea în Islanda – pentru prima dată de când se întorsese. Nu numai că stătea de vorbă despre Europa cu un tip drăguţ şi inteligent, însă poate că era şi singurul tip din Rosewood care n-o cunoştea pe Aria din Rosewood: prietena cam ciudăţică a fetei drăguţe care dispăruse. Şi, ce faci, mergi la şcoală aici? îl întrebă ea.

— Tocmai am terminat, răspunse el, ştergându-se la gură cu un şervet şi aprinzându-şi un Camel. Îi oferi şi ei unul, întinzându-i pachetul, însă ea refuză, scuturând din cap. O să predau un pic, adăugă apoi.

Aria mai luă o sorbitură de scotch şi constată că-şi golise paharul. Uau!

— Mi-ar plăcea şi mie să predau, aşa cred, zise. După ce termin şcoala. Fie asta, fie să scriu piese de teatru.

— Mda? Piese de teatru? La ce specializare eşti?

— Hm, la engleză.

Barmanul îi mai puse în faţă un pahar cu scotch.

— Exact asta predau eu! exclamă tipul. Şi, în timp ce vorbea, îi puse o mână pe genunchi. Aria fu într-atât de surprinsă, încât tresări, cât pe-aci să-şi răstoarne paharul. El îşi retrase mâna. Ea se înroşi.

— Scuze, rosti el, un pic ruşinat. Apropo, eu sunt Ezra.

— Aria.

Dintr-odată, prenumele ei i se păru ridicol. Chicoti şi-şi pierdu echilibrul.

— Hopa! Ezra o apucă de braţ s-o sprijine.

După alte trei pahare de scotch, Aria şi Ezra ajunseră la concluzia că amândoi îl cunoscuseră pe fostul marinar care lucra ca barman la barul Borg din Reykjavik, că adorau scăldatul în laguna albastră cu izvoare termale atât de bogate în minerale, încât îţi provocau somnul, şi chiar că, de fapt, le *plăcea* mirosul sulfuros, de ouă clocite, ale izvoarelor geotermale. Ochii lui Ezra deveneau tot mai albaştri de la o clipă la alta. Aria fu tentată să-l întrebe dacă avea cumva o iubită. Se simţea încălzită pe dinăuntru şi era destul de convinsă de faptul că asta nu i se datora numai scotch-ului.

— Trebuie să mă duc la toaletă, îl anunţă ea, ameţită.

Ezra zâmbi.

— Pot să vin şi eu?

Ei bine, cu asta îi răspundea şi la întrebarea legată de iubită.

— Adică… ăăă… Ezra se scărpină, încurcat, în ceafă. Am fost prea direct? o întrebă, privind-o pe sub sprâncenele îmbinate.

Aria simţea că-i zbârnâie creierul. Să se lase agăţată de un străin nu era tocmai stilul ei, cel puţin nu în America. Dar nu afirmase ea că voia să fie Aria cea din Islanda?

Se ridică şi-l luă de mână. Se priviră fix tot drumul până în toaleta pentru femei a barului Snookers. Acolo era hârtie igienică împrăştiată peste tot pe podea şi mirosea chiar mai rău decât în restul barului, însă pe Aria n-o interesa. După ce Ezra o săltă în chiuvetă şi-o cuprinse cu braţele de mijloc, nu mai simţi alt miros decât cel al parfumului lui: o combinaţie de scotch, scorţişoară şi transpiraţie… şi nici un alt miros nu i se păruse vreodată mai minunat.

Aşa cum se spunea în Finlanda, sau cine mai ştie pe unde,*ja*.

3
HANNA LA TIFFANY'S

— Şi, după toate probabilităţile, făceau sex în dormitorul părinţilor lui Bethany!

Hanna Marin făcu ochii mari spre prietena ei cea mai bună, Mona Vanderwaal, privind-o peste masă. Mai erau două zile până la începerea şcolii şi stăteau pe terasa cafenelei de inspiraţie franţuzească, Rive Gauche, din King, James Mall, bând vin roşu, făcând comparaţii între *Vogue* şi *Teen Vogue* şi bârfind. Mona era întotdeauna la curent cu cele mai tari bârfe despre toată lumea. Hanna mai luă o gură de vin şi observă privirile libidinoase ale unui tip de vreo patruzeci şi ceva de ani. *Un Humbert Humbert*[7] *ordinar,* îşi zise, dar fără să-şi spună gândul şi cu voce tare. Mona oricum n-ar fi înţeles aluzia literară, dar doar faptul că Hanna era cea mai căutată dintre fetele de la Rosewood Day nu însemna şi că ar fi fost mai presus de răsfoirea cărţilor din lista cu lecturile suplimentare pentru vacanţa de vară, măcar din când în când, mai ales atunci când zăcea la marginea piscinei din propria curte, fără nimic altceva de făcut. În plus, *Lolita* i se părea delicios de obscenă.

Mona se răsuci să vadă la cine se uita Hanna. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet obraznic.

— Îl „străfulgerăm"?

— La trei? o susţinu Hanna, ai cărei ochi în nuanţa chihlimbarului se făcuseră mari.

Mona încuviinţă. La trei, fetele îşi ridicară poalele fustelor şi-aşa incredibil de mini, lăsând să li se vadă chiloţii. Humbert făcu ochii cât cepele şi-şi răsturnă paharul cu pinot noir, vărsându-l tocmai peste şliţul pantalonilor kaki.

— Rahat! Mai apucă să urle înainte să se repeadă spre toaletă.

— Drăguţ, aprecie Mona. Îşi aruncară amândouă şervetele peste salatele neatinse şi se ridicară să plece.

Se împrieteniseră în vacanţa dintre clasele a opta şi a noua, când fuseseră amândouă eliminate la selecţia rezervată boboacelor pentru echipa de majorete de la Rosewood. Jurându-şi să prindă echipa în anul următor, se hotărâseră să piardă în greutate cu tonele, astfel încât să fie fetele drăguţe şi vioaie pe care le azvârleau băieţii în sus. Dar, de îndată ce ajunseseră pielea şi osul, arătând superb, deciseseră că dorinţa de a fi majorete era de domeniul trecutului, şi că fetele alea nu erau altceva decât o adunătură de ratate, aşa că nu se mai obosiseră să candideze pentru un loc în echipă.

De atunci, Hanna şi Mona îşi spuseseră totul; în fine, aproape totul. Hanna nu-i mărturisise Monei cum făcuse ea să slăbească atât de repede: era un subiect de discuţie prea dezgustător. Cu toate că o dietă drastică era ceva sexy şi admirabil, nu exista nimic, dar *nimic* fermecător în înfulecarea unei tone de porcării grase, unsuroase, de preferinţă pline de caşcaval, urmată de golirea stomacului în vasul de toaletă. Însă între timp, Hanna scăpase de acest mic năravaş, aşa că nu prea mai avea importanţă.

— Ai văzut că ăluia i se sculase? şopti Mona, strângând revistele într-un teanc. Ce-ar zice Sean?

— Ar râde, zise Hanna.

— Hm, n-aş prea crede.

Hanna ridică din umeri.

— Poate.

Mona pufni.

— Mda, să ştii că „străfulgerarea” bărbaţilor străini merge de minune cu legământul de castitate.

Hanna îşi coborî privirea spre centura ei purpurie Michael Kors. Legământul de castitate. Incredibil de popularul şi formidabil de apetisantul

ei iubit, Sean Ackard – băiatul la care tânjise încă din clasa a şaptea –, se comporta puţin cam straniu în ultima vreme. Totdeauna fusese Cercetaşul American Get-beget – lucrând ca voluntar în căminele de bătrâni sau ducându-le curcan de Ziua Recunoştinţei celui fără adăpost –, însă cu o seară înainte, în timp ce Hanna, Sean, Mona şi o gaşcă de alţi tineri îşi pierdeau vremea în bazinul din lemn de cedru cu apă termală al lui Jim Freed, bând făţiş bere Corona, Sean mersese până la capăt cu ideea de Cercetaş American Get-beget. Anunţase, cu o oarecare mândrie, că semnase un „jurământ" pentru păstrarea virginităţii, legându-se să nu facă sex înainte de căsătorie. Toţi ceilalţi, inclusiv Hanna, fuseseră prea năuciţi ca să mai reacţioneze.

— Nu vorbeşte serios, replicase Hanna, încrezătoare.

Şi cum ar fi putut? O grămadă de copii semnaseră jurământul; Hanna îşi închipuia că nu era decât o modă trecătoare, ca brăţările alea cu Lance Armstrong, sau Yogalates[8].

— Crezi? întrebă Mona, zâmbind cu superioritate şi dându-şi la o parte din ochi bretonul prea lung. Hai să vedem ce-o să se-ntâmple la petrecerea lui Noel, de vinerea viitoare.

Hanna scrâşni din dinţi. Avea impresia că Mona râdea de ea.

— Vreau să merg la cumpărături, zise deodată, ridicându-se.

— Ce zici de Tiffany's? propuse Mona.

— Splendid!

Hoinăriră agale prin nou-nouţa secţiune de lux din mallul Eing-James, unde se aflau magazinele Burberry, Tiffany's, Gucci şi Coach; mirosiră cel mai recent parfum Michael Cars; peste tot, plin până la refuz de fete drăguţe, în pragul reînceperii şcolii, alături de frumoasele lor mame. Într-o expediţie solitară la cumpărături, cu

doar câteva săptămâni în urmă, Hanna o zărise pe fosta ei prietenă Spencer Hastings, strecurându-se în noul magazin Kate Spade şi-şi amintise cum obişnuia aceasta să facă, tocmai la New York, o comandă specială de sacoşe de nailon pentru umăr, cât pentru un întreg sezon.

Hanna se simţise ciudat că ştia astfel de amănunte despre cineva cu care nu mai era prietenă. Şi, în timp ce-o urmărea cu privirea pe Spencer studiind cu mare atenţie genţile de voiaj din piele de la Kate Spade, se întrebase dacă şi cealaltă fată se gândea la ce se gândea ea: că noua aripă a mallului era exact genul de loc care i-ar fi plăcut la nebunie lui Ali DiLaurentis. Hanna se gândea adesea la toate lucrurile pe care le pierduse Ali: focul de tabără de întoarcere acasă de anul trecut, petrecerea karaoke prilejuită de aniversarea celor şaisprezece ani ai lui Lauren Ryan, organizată în conacul familiei acestuia, revenirea la modă a pantofilor cu botul rotund, husa de piele pentru iPod nano de la Chanel… şi, în general, iPod-urile nano. Dar cel mai important lucru pe care-l pierduse Ali? Transformarea prin care trecuse Hanna, desigur… şi asta chiar însemna o *mare* pierdere. Uneori, în timp ce se învârtea în faţa oglinzii în care se vedea din cap până-n picioare, Hanna îşi imagina că Ali stătea exact în spatele ei şi-i critica vestimentaţia, aşa cum avea obiceiul. Hanna îşi irosise o mulţime de ani din viaţă, cât arătase ca o ratată grăsuţă şi lălâie, însă acum treburile stăteau *atât* de diferit!

Ea şi Mona intrară la Tiffany's; interiorul era plin de sticlă, crom şi lumini albe, care făceau ca diamantele – şi-aşa fără cusur – să sclipească şi mai tare. Mona dădu târcoale vitrinelor, după care îşi ridică întrebător sprâncenele spre Hanna.

— Poate un colier?

— Ce-ai zice de o brăţară cu talisman? şopti Hanna.

— Perfect.

Se apropiară de vitrină şi examinară brăţara de argint cu talisman, cu încheietoarea în formă de inimă.

— Ce drăguţă e! suspină Mona.

— Vă interesează? le întrebă o vânzătoare mai în vârstă, elegantă.

— O, nu ştiu, răspunse Hanna.

— Vi se potriveşte, insistă femeia, descuind vitrina şi luând dinăuntru brăţara. E prezentată în toate revistele.

Hanna o înghionti pe Mona.

— Probeaz-o.

Mona şi-o strecură pe mână.

— E chiar frumoasă.

Tocmai atunci, femeia se întoarse spre o altă clientă. În acelaşi timp, Mona îşi scoase repede brăţara de la încheietură şi-o vâri în buzunar. Pur şi simplu.

Strângând din buze, Hanna abordă o altă vânzătoare, o fată cu părul de culoarea mierii şi rujată într-o nuanţă de corai.

— Pot să probez brăţara aceea cu talismanul rotund?

— Sigur! răspunse fata, descuind vitrina. Am şi eu una la fel.

— Dar cerceii asortaţi? întrebă Hanna, arătând spre ei.

— Bineînţeles.

Mona se mutase între timp la diamante. Hanna pipăi cerceii şi brăţara între degete. Împreună, costau 530 de dolari. Dintr-odată, un roi de japoneze se îngrămădi în jurul tejghelei, fiecare arătând spre o altă brăţară cu talisman rotund din vitrina de sticlă. Hanna mătură cu privirea tavanul în căutarea camerelor de supraveghere, apoi ieşirea, după detectoare.

— O, Hanna, hai să vezi ceva aici, ce Lucida! o strigă Mona.

Hanna ezită. Timpul îşi încetinise scurgerea. Îşi strecură brăţara la încheietură, după care o

împinse mai sus, pe sub mânecă. Îşi îndesă cerceii în portofelul ei Louis Vuitton pentru mărunţiş, cu monogramă sub formă de cireaşă. Inima începu să-i bată cu putere. Era partea cea mai grozavă a şterpelitului: senzaţia premergătoare. Se simţea fremătând toată, plină de vitalitate.

Mona flutură spre ea un inel cu diamante.

— Nu-i aşa că-mi stă bine?

— Haide, îi zise Hanna, apucând-o de braţ. Hai să mergem la Coach.

— Nu vrei să încerci nici unul? îşi ţuguie buzele Mona. Ea obişnuia întotdeauna să mai zăbovească după ce ştia că Hanna îşi făcuse treaba.

— Noo, refuză Hanna. Genţile ne strigă pe nume.

Simţea zalele din argint ale brăţării apăsându-i uşor braţul. Trebuia să iasă de-acolo cât timp se mai fâţâiau japonezele pe lângă tejghea. Vânzătoarea tânără nici măcar nu-şi mai întorsese capul spre ea.

— Foarte bine, rosti Mona, cu un accent teatral. Îi întinse înapoi vânzătoarei mai în vârstă inelul… ţinându-l de diamante, ceea ce până şi Hanna ştia că nu se face. Diamantele astea sunt prea mici, zise ea. Îmi pare rău.

— Mai avem şi altele, încercă femeia.

— Hai odată, insistă Hanna, trăgând-o pe Mona de braţ.

Inima îi bubuia în piept în timp ce-şi croiau drum spre ieşirea din Tiffany's. Strânsoarea brăţării îi furnica încheietura, însă continua să-şi ţină mâneca trasă în jos. Hanna era o profesionistă încercată în domeniu: la început, fuseseră bomboanele vrac din supermarketul Wawa, apoi CD-urile de la Tower, după care urmaseră bluziţele fără umeri de la Ralph Lauren… şi se simţea din ce în ce mai importantă şi mai cutezătoare de fiecare dată. Închise ochii şi trecu pragul, încordându-se în aşteptarea urletului sirenelor.

Cu toate acestea, nu se auzi nimic. Detectoarele nu funcţionau.

Mona o strânse de mână:

— Ai luat şi tu ceva?

— Normal, îi răspunse, scoţându-şi brăţara la iveală de sub mânecă. Şi ăştia, adăugă, deschizând portofelul şi arătându-i Monei cerceii.

— Rahat, exclamă Mona, făcând ochii mari.

Hanna zâmbi. Uneori, se simţea atât de bine întrecându-şi în isprăvi cea mai bună prietenă! Nevrând să-şi atragă vreun ghinion, se îndepărtă în grabă de Tiffany's, ascultând atentă, să audă dacă nu cumva le urmărea cineva. Singurele zgomote erau bolborositul unei fântâni ornamentale şi o variabilă instrumentală a hitului „Oops! I Did It Again"[9].

O. Da, chiar c-am făcut-o, îşi zise Hanna în sinea ei.

4
SPENCER E PUSĂ LA GREA ÎNCERCARE[10]

— Scumpo, midiile nu se mănâncă aşa, cu mâna. Nu e civilizat.

Spencer Hasting privi peste masă spre Veronica, mama ei, care-şi trecea nervoasă mâinile prin părul blond-cenuşiu.

— Scuze, răspunse ea, luând furculiţa specială pentru midii, care i se părea ridicol de mică.

— Eu chiar nu sunt de părere că ar fi bine ca Melissa să stea în casa din oraş, cu tot praful de-acolo, i se adresă doamna Hastings soţului ei, ignorând scuzele lui Spencer.

Peter Hastings îşi roti gâtul. Când nu practica dreptul, pedala cu furie pe bicicletă pe toate străzile lăturalnice din Rosewood, în tricouri mulate, multicolore, din spandex, şi pantaloni de ciclist, agitându-şi pumnul spre maşinile care goneau pe lângă el. Toată această activitate sportivă îl făcuse să se aleagă cu o febră musculară cronică la umeri.

— Şi cu toată zarva aia! Nici nu ştiu cum mai poate să înveţe *cât de cât,* continuă doamna Hastings.

Spencer stătea cu părinţii ei la o masă din Moshulu, un restaurant deschis la bordul unui cliper acostat în portul Philadelphia; o aşteptau pe sora ei, Melissa, care urma să ia cina cu ei. Era o cină festivă importantă, ocazionată de faptul că Melissa absolvise cursurile Universităţii Pennsylvania cu un an mai devreme şi intrase la Penn's Wharton School of Business. Casa pe care o deţineau în Philly, în centru era în curs de renovare pentru Melissa, ca dar din partea părinţilor ei.

Peste doar două zile, Spencer avea să înceapă noul an de la Rosewood şi să se dedice programului extrem de încărcat: cinci cursuri pentru avansaţi, pregătirea la management, organizarea de acţiuni caritabile, editarea anuarului repetiţiile cu trupa de teatru, antrenamentele la hochei, expedierea, cât mai curând posibil, a solicitărilor pentru programele estivale, din moment ce era un lucru ştiut de toată lumea că, dacă voiai să intri într-o şcoală din Ivy League[11], cea mai bună metodă era să participi la una dintre taberele lor preuniversitare de vară. Însă mai era un lucru pe care Spencer abia îl aştepta de la anul acesta: mutarea în hambarul transformat în casă de oaspeţi, din fundul curţii aparţinând familiei sale. După părerea părinţilor ei, era locul cel mai bun în care să se pregătească pentru facultate – uite ce rezultate excelente avusese Melissa! Bleah! Totuşi Spencer era bucuroasă să calce pe urmele surorii sale, din moment ce aşa ajungea să stea în casa de oaspeţi, liniştită şi scăldată în lumină, în care putea să scape de ochii părinţilor şi de lătratul permanent al câinilor labradoodle[12].

Între cele două surori exista o rivalitate mută, dar îndelungată, iar Spencer ieşise mereu în pierdere: câştigase de patru ori, în şcoala elementară, premiul prezidenţial pentru formă fizică, în timp ce Melissa îl cucerise de cinci. Spencer ieşise a doua la cercul de geografie din clasa a şaptea; Melissa fusese prima. Spencer era în colectivul de redactare a anuarului, juca în toate spectacolele de teatru ale şcolii şi urma, anul acesta, cinci cursuri pentru avansaţi; Melissa făcuse, la vremea ei, toate acestea, dar în plus muncise la ferma de cai a mamei lor şi se pregătise pentru maratonul din Philadelphia dedicat cercetărilor împotriva leucemiei. Indiferent cât de mare ar fi fost media generală obţinută de Spencer, sau câte activităţi extraşcolare şi-ar fi înghesuit în

program, niciodată nu izbutea să atingă perfecţiunea Melissei.

Spencer mai culese o midie cu degetele şi o azvârli în gură. Tatăl ei era înnebunit după restaurantul acesta, cu lambriurile lui din lemn întunecat, covoare persane groase şi îmbătătoare miresme de unt topit, vin roşu şi aer sărat. Stând aşa, printre catarge şi vele, aveai senzaţia că ai putea să plonjezi direct în apele golfului. Privirea lui Spencer se abătu dincolo de fluviul Delaware, spre uriaşul acvariu înspumat din Camden, New Jersey. O uriaşă ambarcaţiune festivă, decorată cu luminiţe de Crăciun, pluti pe lângă ei. Cineva de pe puntea din faţă aprinsese o petardă şi ţâşniră lumini galbene. Pe nava aceea era mult mai multă distracţie decât pe-a lor.

— Cum ziceai că-l cheamă pe prietenul Melissei? Murmură mama ei.

— Parcă Wren, răspunse Spencer. În sinea ei, adăugă: la fel *ca pe pasărea aia sfrijită*[13].

— Melissa mi-a zis că tipul studiază medicina, continuă mama ei, grozav de fericită. La U Penn[14].

— Sigur că da, psalmodie încetişor Spencer. Muşcă zdravăn dintr-o bucată de cochilie de midie şi tresări de durere. Era vorba ca Melissa să-şi aducă la cină iubitul – pe care şi-l făcuse de două luni. Familia încă nu-l cunoscuse – el fusese plecat în vizită la propria familie, sau cam aşa ceva –, însă iubiţii Melissei erau toţi la fel: frumoşi ca scoşi din cataloagele de modă, foarte manieraţi şi jucau golf. Melissa nu avea în ea nici măcar un dram de creativitate şi, în mod evident, căuta la iubiţii ei aceeaşi predictibilitate pe care o deţinea şi ea.

— Mami! Se-auzi o voce familiară în spatele lui Spencer.

Melissa se ivi de cealaltă parte a mesei şi le dărui părinţilor ei câte un sărut straşnic. Înfăţişarea nu i se schimbase din liceu: avea părul blond-

cenuşiu, retezat până la nivelul umerilor, şi nu se machia, cu excepţia unui fond de ten aproape insesizabil; purta o rochie galbenă, cu un demodat decolteu pătrat, un cardigan roz cu nasturi sidefaţi, şi nişte pantofi cu toc cui, aproape drăguţi.

— Draga mea! strigă mama ei.

— Mami, tati, el este Wren, rosti Melissa, trăgând un tip lângă ea.

Spencer se strădui din răsputeri să nu caşte gura. Wren n-avea nici o legătură cu pasărea sfrijită, şi nici cu tipii din cataloagele de modă. Era înalt şi suplu şi purta o cămaşă Thomas Pink splendid croită. Părul negru era tuns lung, aranjat într-un stil neglijent, răvăşit. Avea un ten superb, pomeţi înalţi şi ochi migdalaţi.

Wren le strânse mâinile ambilor părinţi şi se aşeză la masă. Melissa îi puse mamei o întrebare legată de adresa la care trebuia să expedieze factura instalatorului, în timp ce Spencer încă aştepta să fie prezentată. La rândul lui, Wren se prefăcea interesat de paharul de vin, supradimensionat.

— Eu sunt Spencer, rosti ea în cele din urmă, întrebându-se dacă nu cumva îi mirosea gura a midii. Sunt cealaltă fiică a lor, adăugă, făcând un semn cu capul spre latura opusă a mesei. Cea pe care o ţin în pivniţă.

— Aha, răspunse Wren, zâmbindu-i larg. Super!

I se păruse ei, sau sesizase un accent britanic?

— Nu e ciudat că nu te-ntreabă absolut nimic despre tine? îl iscodi Spencer, făcând un gest în direcţia părinţilor ei. Acum, discuţia se mutase la antreprenori şi la cel mai bun lemn care putea fi întrebuinţat pentru pardoseala din living.

Wren ridică din umeri, după care-i răspunse în şoaptă:

— Cam.

Şi-i făcu apoi cu ochiul.

Deodată, Melissa îl apucă de mână pe Wren.

— O, am văzut că aţi făcut deja cunoştinţă, gânguri ea.

— Mda, îi răspunse el, zâmbind. Nici nu mi-ai spus că ai o soră.

Normal că nu-i spusese.

— Aşa, Melissa, zise doamna Hastings. Tocmai vorbeam cu tata unde să stai cât timp se face renovarea. Şi mie mi-a trecut ceva prin minte. Ce-ar fi să te întorci în Rosewood, să stai cu noi câteva luni? Poţi să faci naveta la Penn; doar ştii e de uşor.

Melissa strâmbă din nas. *Te rog, zi că nu, te rog, zi că nu,* încercă Spencer s-o influenţeze în gând.

— Păi, începu Melissa, potrivindu-şi breteaua rochiei galbene. Cu cât Spencer se uita mai mult la sora ei, cu atât avea impresia că nuanţa asta de galben o făcea să arate de parcă avea gripă. Melissa îi aruncă o privire lui Wren, apoi continuă. Problema e că… Wren şi cu mine o să ne mutăm în casa din oraş… împreună.

— A! Exclamă mama, zâmbindu-le amândurora. Ei bine…presupun că şi Wren ar putea să stea la noi… tu ce zici, Peter?

Spencer îşi duse mâna la inimă, să nu-i sară din piept. Să se mute împreună la *ea* acasă? Sora ei chiar că avea tupeu. Nici nu putea să-şi imagineze ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi aruncat *ea* o astfel de bombă. Mama chiar că ar fi pus-o să stea în pivniţă… dacă nu în grajd. Putea să se instaleze alături de capra care le ţinea cailor de urât.

— Ei, presupun că nu e nici o problemă, răspunse tatăl ei. *Incredibil!* O să fie sigur linişte. Mama are toată ziua grijă de cai, iar Spencer, evident, o să fie la şcoală, adăugă el.

— Eşti la şcoală? o întrebă Wren. Unde?

— E la liceu, se amestecă Melissa. O privi lung pe Spencer, ca şi cum ar fi vrut să-i ia măsurile. De la rochiţa ei Lacoste, strâmtă, bej, de tenis, până la părul ei lung, blond-închis, ondulat, şi cerceii cu diamante de două carate. La acelaşi liceu la care am fost şi eu. Chiar, nu te-am întrebat, Spence: anul ăsta eşti şefa clasei?

— Adjunctă, mormăi Spencer. *Nici gând* ca Melissa să nu fi ştiut asta.

— O, şi nu te bucuri că a ieşit aşa? o întrebă Melissa.

— Nu, replică Spencer, pe un ton categoric. Candidase cu o primăvară-n urmă la şefie, dar fusese învinsă şi se văzuse nevoită să accepte poziţia de adjunctă. Detesta să piardă, indiferent despre ce era vorba.

Melissa clătină din cap.

— Nu înţelegi, Spence… ar fi fost *foaaarte* mult de muncă. Eu, când eram şefa clasei, abia dacă mai aveam timp de altceva!

— Şi-aşa ai destule activităţi, Spencer, murmură doamna Hastings. Anuarul şi toate meciurile alea de hochei…

— În plus, Spence, poţi să preiei tu şefia dacă şeful, ştii tu… moare cumva, adăugă Melissa, făcându-i cu ochiul, ca şi cum ar fi fost o glumă bună, ceea ce nu era cazul.

Melissa întoarse din nou capul spre părinţii ei.

— Mami, tocmai mi-a venit o idee grozavă. Ce-ar fi ca Wren şi cu mine să ne mutăm în hambar? Aşa, n-o să vă stăm în drum.

Spencer se simţi de parcă tocmai i-ar fi tras cineva un şut în burtă. În *hambar?*

Doamna Hastings îşi duse un deget perfect manichiurat la buzele perfect rujate.

— Hmm, făcu ea, întorcându-şi nesigură capul spre Spencer. Ai putea să mai aştepţi câteva luni, scumpo? Pe urmă, hambarul o să fie numai al tău.

— A, exclamă Melissa, lăsând jos furculiţa. N-am ştiut că în trebuia să te muţi tu acolo, Spence! N-aş vrea să-ţi fac probleme…

— Nu-i nimic, o întrerupse Spencer, luându-şi paharul de apă cu gheaţă şi înghiţind o gură zdravănă. Se strădui să nu facă o criză de nervi de faţă cu părinţii ei şi cu Melissa-cea-Perfectă. Pot să mai aştept, adăugă.

— Serios? o întrebă Melissa. Ce drăguţ din partea ta!

Strălucind de bucurie, mama îşi puse mâna rece şi subţire pe braţul lui Spencer.

— *Ştiam* eu că o să fii înţelegătoare!

— Mă scuzaţi un pic? zise Spencer, împingându-şi ameţită scaunul în spate şi ridicându-se. Mă întorc imediat.

Traversă podeaua de lemn a ambarcaţiunii până la scara principală, mochetată, apoi se îndreptă spre ieşire. Simţea nevoia să ajungă pe uscat.

Afară, pe pasarela debarcaderului, vedea Philadelphia sclipind la orizont. Se aşeză pe o bancă şi încercă o respiraţie yoga, să se calmeze. Apoi îşi scoase portofelul şi începu să-şi pună banii în ordine. Întoarse toate bancnotele de un dolar, de cinci şi de douăzeci pe aceeaşi parte, după care le puse în ordine alfabetică, luând ca reper lungile combinaţii de litere şi cifre imprimate cu verde în colţuri. Ori de câte ori făcea asta se

simţea mai bine. Când termină, îşi ridică privirea spre puntea navei-restaurant. Părinţii ei stăteau cu faţa spre fluviu, aşa că nu puteau s-o vadă. Îşi vârî mâna în geanta ei Hogan cafenie şi căută pachetul de Marlboro pentru situaţii de urgenţă; îşi aprinse o ţigară.

Trase cu furie fum după fum. Că-i fura hambarul era şi-aşa o răutate destul de mare, dar s-o şi facă într-o manieră atât de politicoasă era *exact* stilul Melissei: ea fusese întotdeauna drăguţă în aparenţă, dar respingătoare în fapt. Şi nimeni nu-şi dădea seama, cu excepţia lui Spencer.

Reuşise o singură dată să se răzbune pe sora ei, cu câteva săptămâni înainte de terminarea clasei a şaptea. Într-o seară, Melissa era cu iubitul ei din vremea aceea, Ian Thomas; învăţau împreună pentru examenele de sfârşit de an. Când plecase Ian, Spencer îl încolţise lângă SUV-ul lui, parcat lângă şirul de pini. Nu voia decât să flirteze puţin – Ian îşi irosea toată căldura cu ipocrita şi făţarnica ei de soră –, aşa că-l sărutase în fugă pe obraz, în chip de la revedere. Numai că, atunci când el o lipise de portiera din dreapta, ea nu încercase să fugă. Se opriseră din sărutat abia când începuse să ţiuie alarma de pe maşină.

Când îi povestise lui Alison întâmplarea, aceasta îi spusese că fusese foarte urât din partea ei şi că ar fi trebuit să-i mărturisească totul Melissei. Spencer bănuia totuşi că Ali era deranjată din cauză că între ele era un permanent concurs, pe tema cine izbutea să agaţe cei mai mulţi băieţi mai mari, iar faptul că-l sărutase pe Ian o aducea pe Spencer pe primul loc.

Spencer trase scurt aer în piept. Detesta să i se amintească de acea perioadă din viaţa ei. Numai că fosta casă a familiei DiLaurentis era exact lângă a lor, iar una dintre ferestrele camerei în care stătuse Ali era faţă-n faţă cu a ei: părea că Ali o bântuia nonstop. Nu trebuia decât să privească pe fereastră, că o şi vedea pe Ali, cea din clasa a

şaptea, agăţându-şi echipamentul de hochei exact acolo unde putea să-l vadă Spencer, sau plimbându-se prin cameră în timp ce sporovăia la telefonul mobil.

Spencer îşi dorea să creadă că se schimbase mult faţă de clasa a şaptea. Toate fuseseră răutăcioase – mai ales Alison, dar nu *numai* Alison. Iar cea mai urâtă dintre toate amintirile era *chestia aia… Chestia cu Jenna.* Gândindu-se la ea, Spencer se simţea atât de oribil, încât şi-ar fi dorit să şi-o şteargă din creier, exact aşa cum se întâmpla în filmul acela, *Eterna strălucire a minţii neprihănite.*

— N-ar trebui să fumezi, să ştii.

Se întoarse şi-l văzu pe Wren stând în picioare chiar lângă ea. Îl privi, surprinsă.

— Ce cauţi aici?

— Ei tot… îşi deschise şi-şi închise palmele, cu vârfurile degetelor una spre cealaltă, ca două guri pălăvrăgind. Şi am primit un mesaj, adăugă, scoţând din buzunar un BlackBerry.

— A, zise Spencer. E de la spital? Am auzit că eşti mare, doctor.

— Păi nu, de fapt, sunt doar student la medicină, în anul întâi, replică Wren, după care îi arătă spre ţigară. Te deranjează dacă trag şi eu un pic?

Spencer îşi arcui colţurile gurii într-un zâmbet strâmb.

— Parcă adineauri mi-ai zis să nu fumez, zise, întinzându-i ţigara.

— Mda, sigur, răspunse Wren, trăgând adânc din ţigară. Te simţi bine?

— Aşa şi-aşa.

Spencer nu avea chef să discute lucruri importante cu noul iubit al surorii ei, care tocmai îi suflase hambarul.

— Şi, tu de unde eşti? îl întrebă în schimb.

— Din North London. Dar tata e coreean. S-a mutat în Anglia să studieze la Oxford şi până la

urmă a rămas acolo. Toată lumea mă întreabă.

— A, nu mă gândisem la asta, replică Spencer, cu toate că, de fapt, îi *trecuse* prin gând. Şi cum ai cunoscut-o pe soră-mea?

— La Starbucks, îi răspunse el. Stătea la rând în faţa mea.

— Aha, făcu Spencer.

Incredibil de penibil!

— Îşi lua un *latte,* adăugă Wren, lovind bordura cu piciorul.

— Drăguţ, comentă Spencer, jucându-se cu pachetul de ţigări.

— Acum câteva luni, preciză el, trăgând neglijent încă un fum, cu mâna tremurându-i un pic şi ochii fugindu-i prin jur. Mi-a plăcut de ea înainte de-a se alege cu locuinţa din oraş.

— Sigur, zise Spencer, dându-şi seama că el părea puţin cam agitat. Poate că de vină era încordarea provocată de faptul că îi cunoscuse pe părinţii iubitei lui. Sau, cumva, ideea că se muta împreună cu Melissa îl făcea să fie încordat? Dacă Spencer ar fi fost băiat şi ar fi trebuit să se mute cu Melissa, s-ar fi azvârlit din vârful catargului cliperului Moshulu drept în fluviul Delaware.

Wren îi înapoie ţigara.

— Sper să nu te deranjeze c-o să stau şi eu în casa voastră.

— Hm, mda. Asta e.

Wren îşi umezi buzele.

— Poate reuşesc să-ţi vindec dependenţa de fumat.

Spencer se îmbăţoşă.

— Nu sunt dependentă.

— Sigur că nu, replică Wren, zâmbind.

Spencer scutură din cap cu emfază.

— Nu, niciodată n-aş permite să mi se-ntâmple aşa ceva.

Şi aşa şi era: detesta să piardă controlul.

Wren îi zâmbi din nou.

— Ei bine, e clar că vorbeşti ca o persoană care ştie ce face.

— Aşa şi e.

— Şi e valabil în toate privinţele? se interesă Wren, cu o sclipire în ochi.

Era ceva anume în sclipirea aceea şi în tonul iscoditor, încât Spencer zăbovi cu răspunsul. Oare ei doi… flirtau? Se fixară reciproc cu privirea timp de câteva secunde, până când un grup numeros de oameni coborî vijelios de pe navă, revărsându-se pe stradă. Spencer îşi lăsă ochii în jos.

— Şi… crezi că ar fi timpul să ne întoarcem? o întrebă Wren.

Spencer ezită şi privi spre strada plină de taxiuri, pregătite s-o ducă oriunde ar fi vrut. Aproape că-i venea să-l roage pe Wren să se suie cu ea într-o maşină şi să meargă la un meci de baseball, în Citizens Bank Park, unde puteau să mănânce hot-dogs, să urle la jucători şi să numere câte puncte reuşeşte să marcheze primul aruncător de la Phillies. Ar fi putut să ocupe locurile din loja tatălui ei – oricum, în cea mai mare parte a timpului rămâneau libere – şi era în stare să pună pariu că lui Wren i-ar fi plăcut ideea. De ce să se mai întoarcă în restaurant, când familia ei nu avea decât să-i ignore în continuare? Un taxi opri la semafor, la doar câţiva paşi de ei. Îl privi, apoi se întoarse spre Wren.

Dar nu, n-ar fi fost în regulă. Şi cine-ar mai fi ocupat postul de adjunct al şefului de clasă, dacă Wren ar fi murit, iar ea ar fi fost asasinată de propria soră?

— După tine, zise Spencer, ţinându-i uşa deschisă, ca să poată urca din nou la bord.

5

SPAIME Şi CRIZE[15]

— Hei! Finlanda!

Marţi, în prima zi de şcoală, Aria se grăbea să ajungă la ora de engleză de dimineaţă. Întorcându-se, îl văzu pe Noel Kahn – în vesta lui de tricot, cu cravata uniformei de la Rosewood Day – apropiindu-se de ea în pas alergător.

— Salut!

Aria îi răspunse înclinând din cap şi-şi continuă drumul.

— Ai fugit alaltăieri de la antrenamentul nostru, îi zise Noel, strecurându-se lângă ea.

— Te-ai fi aşteptat să rămân să mă uit? îl întrebă Aria, privindu-l cu coada ochiului. Era îmbujorat.

— Mda. Ne-am şi bătut. Eu am dat trei goluri.

— Bravo ţie, replică Aria, pe un ton indiferent.

Ce, ar fi trebuit să se arate impresionată?

Merse mai departe pe coridorul liceului Rosewood Day, pe care, din nefericire, îl visase de-atâtea ori cât timp fusese în Islanda! Deasupra capului vedea acelaşi tavan boltit, alb ca o coajă de ou. Sub tălpi, aceeaşi podea de lemn, ţărănească, primitoare. În stânga şi în dreapta, aceleaşi fotografii înrămate, cu absolvenţi plictisiţi, şi tot în stânga, într-o totală discordanţă, aceleaşi şiruri de dulăpioare metalice pline de urmele loviturilor încasate. Până şi în difuzoare zumzăia exact aceeaşi melodie, *Uvertura 1812:* la Rosewood se obişnuia să se pună muzică între ore, fiindcă se considera că era un „stimulent mental”. Pe lângă ea treceau exact aceleaşi persoane pe care le cunoştea de un miliard de ani… şi toate se holbau la ea.

Aria îşi coborî bărbia în piept. Până să se mute în Islanda, la începutul clasei a opta, ultima dată când o văzuse toată lumea făcea parte din îndureratul grup de fete cărora le dispăruse cea mai bună prietenă, în circumstanţe bizare. Pe-atunci, oriunde s-ar fi dus, lumea şuşotea pe seama ei.

Acum, parcă nici n-ar fi fost plecată vreodată. Şi aproape că se simţea de parcă Ali ar mai fi fost încă acolo. I se tăie respiraţia în clipa în care zări în treacăt o coadă blondă fluturând în fugă după colţ, spre sala de sport. Şi, după ce dădu colţul pe lângă atelierul de olărit, unde obişnuia să se întâlnească în pauze cu Ali, ca să facă schimb de bârfe, aproape c-o auzi urlând: „Hei, aşteaptă-mă puţin!" îşi apăsă fruntea cu palma, să vadă dacă nu cumva avea febră.

— Şi, ce ai prima oră? se interesă Noel Kahn, mergând în pas cu ea.

Îşi întoarse privirea spre el, surprinsă, apoi şi-o coborî spre orar.

— Engleză.

— Şi eu. Cu domnul Fitz?

— Mda, murmură ea. E bun de ceva?

— Habar n-am. E nou. Totuşi, am auzit c-a avut o bursă Fulbright.

Aria îi aruncă o privire bănuitoare. De când îl interesau pe Noel Kahn biografiile profesorilor? Trecu de un alt colţ şi văzu o fată stând în pragul sălii de engleză. I se părea cunoscută şi străină în acelaşi timp. Era slabă ca un manechin, avea părul lung, şaten-roşcat, şi purta fusta plisată albastră a uniformei de la Rosewood, pantofi lila cu vârful ascuţit şi talpă-platformă, precum şi o brăţară cu talisman de la Tiffany's.

Inima începu să-i bată cu putere. Îşi făcuse griji cu privire la modul în care ar fi putut să reacţioneze revăzându-şi fostele prietene, iar acum, iat-o pe Hanna chiar în faţa ei. Dar ce se *întâmplase* cu ea?

— Salut, îi zise, încetişor.

Hanna se întoarse şi-o examină din cap până-n picioare, de la părul ei lung, tuns în scări, continuând cu bluza albă de uniformă şi brăţările Bakelite groase, până la ghetele maro legate cu şireturi până sus. O expresie de nedumerire îi traversă chipul, dar apoi zâmbi.

— O, Doamne! exclamă Hanna. Măcar avea aceeaşi voce piţigăiată. Cum a fost… unde ai fost? În Cehoslovacia?

— Ăăă… mda, răspunse Aria. Pe-aproape.

— Super! zise Hanna, cu un zâmbet încordat.

— Kirsten arată de parcă ar fi fost la South Beach, se amestecă o altă fată, de lângă Hanna.

Aria îşi întoarse capul într-o parte, străduindu-se s-o recunoască. Mona Vanderwaal? Ultima dată când o văzuse, Mona avea un miliard de codiţe minuscule şi umbla pe un scuter Razor. Acum, arăta chiar mai fermecătoare şi decât Hanna.

— Nu-i aşa? o aprobă Hanna. Apoi, încurcată, ridică din umeri spre Aria şi spre Noel – care *încă* era lângă ea –, zicându-le: Ne scuzaţi un pic, vă rog?

Aria intră în clasă şi se trânti în prima bancă liberă întâlnită în drum. Îşi lăsă capul pe pupitru şi începu să răsufle adânc, emoţionată.

— *Iadul sunt ceilalţi,* declamă încet. Era citatul ei preferat din filosoful francez Jean-Paul Sartre şi o mantra perfectă pentru Rosewood.

Se legănă înainte şi înapoi timp de câteva secunde, total înspăimântată. Singurul lucru care o făcea să se simtă mai bine era amintirea lui Ezra, tipul pe care-l cunoscuse la Snookers. Acolo, în bar, Ezra venise după ea la toaletă, o cuprinsese de obraji şi o sărutase. Buzele lor se potriveau de minune: nu-şi ciocniseră dinţii nici măcar o dată. Degetele lui i se plimbaseră pe spinare, până la mijloc, pe abdomen, pe picioare. Între ei se stabilise o veritabilă *legătură.* Şi, OK, foarte bine, unii ar fi putut să spună că nu fusese decât… o

legătură între limbile lor… însă Aria ştia că fusese mai mult de-atât.

Se simţise atât de copleşită cu o seară înainte, gândindu-se la el, încât scrisese un haiku despre Ezra, în care îşi exprimase sentimentele, acesta fiind genul ei preferat de poezie. Apoi, încântată de cum îi ieşise, îl tastase pe telefonul mobil şi-l trimisese la numărul pe care i-l dăduse el.

Lăsă să-i scape un suspin chinuit şi-şi roti privirea prin clasă. Mirosea a cărţi şi a soluţie Mop&Glo pentru podele, supradimensionatele ferestre cu câte patru ochiuri dădeau spre peluza dinspre sud şi, dincolo de ea, spre dealurile verzi, unduite. Frunzele câtorva copaci începuseră să devină galbene şi portocalii. Lângă tablă era un poster mare cu citate din Shakespeare, iar pe perete lipise cineva un abţibild pe care scria OAMENII RĂI SUNT DE RAHAT. Se pare că femeia de serviciu încercase să-l răzuiască, dar se lăsase păgubaşă pe la jumătate.

Să fi fost un gest disperat că-i trimisese un mesaj lui Ezra la două şi jumătate noaptea? Încă nu primise nici un răspuns de la el. Aria bâjbâi prin geantă după telefonul ei mobil şi găsindu-l, îl scoase. Pe ecran scria: MESAJ NOU. Stomacul îi tresăltă – de uşurare şi de emoţie şi de nervozitate, toate laolaltă. Dar, în timp ce apăsa pe tasta pentru CITIRE, o voce o întrerupse:

— Îmi cer scuze. Hm, nu e voie să se folosească telefoanele mobile în şcoală.

Aria îşi acoperi telefonul cu palmele şi-şi ridică privirea. Cel care vorbise – profesorul cel nou, deduse ea – stătea cu spatele la elevi şi scria ceva pe tablă. Până acum, scrisese doar *Dl Fitz*. Ţinea în mână o coală imprimată cu antetul liceului Rosewood. Văzut din spate, părea să fie tânăr. În timp ce-şi căutau locurile, câteva dintre celelalte fete din clasă îl examinară din priviri şi păreau încântate. Acum-superba Hanna chiar fluieră admirativ.

— Ştiu că sunt nou pe-aici, continuă el, scriind dedesubtul numelui său *Engleză avansaţi,* însă am primit comunicatul ăsta de la cancelarie. Ceva despre interzicerea telefoanelor mobile în şcoală.

Atunci, se întoarse. Coala de hârtie îi zbură din mână, poposind pe linoleumul podelei.

Aria simţi instantaneu că i se usucă gura. În faţa clasei stătea însuşi Ezra, tipul din bar. Ezra, destinatarul haiku-ului ei. Ezra al *ei,* arătând suplu şi adorabil cu sacoul şi cravata liceului Rosewood, cu părul pieptănat, cu nasturii încheiaţi corespunzător şi cu un catalog legat în piele, sub braţul stâng. Scrisese *Dl Fitz, Engleză avansaţi* şi încremenise lângă tablă.

O privi fix, toată culoarea dispărându-i de pe chip.

— Mama mă-sii!

Toată clasa se întoarse să vadă la cine se uita. Aria nu vru să-şi privească la rândul ei colegii, aşa că-şi coborî ochii spre mesajul de pe telefonul ei mobil.

Aria, surpriză! Oarece-o să spună despre asta purceluşa ta? … – A.

Mama mă-sii, într-adevăr.

6
Şi EMILY E FRANŢUZOAICĂ!

Marţi după-amiază, Emily stătea în faţa dulăpiorului ei metalic vopsit în verde, după ce se auzise ultima sonerie din acea zi de şcoală. Pe uşa dulăpiorului încă erau vechile ei autocolante de anul trecut, cu lotul de natație al S.U.A., cu Liv Tyler în rolul elfului Arwen, plus un magnet pe care scria STILUL FLUTURE MIXT ÎN PIELEA GOALĂ. Iubitul ei, Ben, se învârtea pe lângă ea.

— Vrei să dăm pe la Wawa? o întrebă. Vesta de înot îi atârna lejer pe trupul suplu şi musculos, iar părul blond îi stătea puţin ciufulit.

— Nooo, e-n regulă, îi răspunse Emily. Pentru că aveau antrenament la ora trei şi jumătate, înotătorii obişnuiau să rămână în liceu după cursuri şi să trimită pe câte cineva la Wawa, ca să-şi poată lua porţia de sendvişuri asortate, de ceai rece, de Cheats sau de Reeses Pieces, înainte de a înota un miliard de bazine.

Mai mulţi băieţi se opriră din drumul lor spre parcare să bată palma cu Ben. Spencer Hastings, care făcuse cu un an în urmă istoria împreună cu Ben, le făcu semn cu mâna. Emily îi făcu şi ea semn, dar abia apoi îşi dădu seama că Spencer se uita la Ben, nu la ea. Îi venea greu să creadă că, după atâtea prin câte trecuseră împreună şi după câte secrete îşi împărtăşiseră, se comportau acum ca două străine.

După ce trecu toată lumea, Ben se întoarse din nou spre ea şi se încruntă.

— Eşti cu haina pe tine. Nu vii la antrenament?

— Hm. Emily îşi închise dulăpiorul şi răsuci încuietoarea. O ştii pe fata aia pe care am prezentat-o azi pe-aici? O aştept s-o conduc acasă, pentru că e prima ei zi şi aşa mai departe.

El zâmbi ironic.

— Ei, dar cât de drăguţă poţi *tu* să fii! Părinţii viitorilor elevi plătesc pentru ghizi, în timp ce tu îţi oferi serviciile gratis.

— Ei, haide, se apără Emily, zâmbind stânjenită. Nu sunt decât zece minute de mers pe jos.

Ben o privi, clătinând din cap a îndoială.

— Ce e? Încerc să fiu amabilă, nimic altceva!

— Super, replică el, zâmbind. Îşi desprinse privirea de la ea şi-şi flutură mâna spre Casey Kirschner, căpitanul lotului de lupte al şcolii.

Maya îşi făcu apariţia la un minut după ce Ben coborâse în salturi scara din spate, care ducea spre parcarea elevilor. Peste bluza din oxford de la Rosewood avea o geacă albă de doc şi era încălţată cu şlapi Oakley. Nu avea ojate unghiile de la picioare.

— Salut, zise ea.

— Salut, îi răspunse Emily, încercând să pară veselă, cu toate că se simţea stânjenită.

Poate c-ar fi fost mai bine să se ducă la antrenament cu Ben. Nu era ciudat s-o conducă pe Maya până acasă şi pe urmă să se întoarcă tot pe jos?

— Gata? o întrebă Maya.

Fetele traversară campusul, care în esenţă consta dintr-un grup de clădiri de cărămidă, foarte vechi, de-o parte şi de cealaltă a unei străzi lăturalnice şi sinuoase din Rosewood. Aveau acolo până şi un turn cu ceas, în stil gotic, care bătea orele. Mai devreme, Emily o dusese pe Maya să-i arate toate chestiile standard specifice oricărei şcoli particulare. Îi mai arătase şi cele câteva lucruri super de la Rosewood Day, cele pe care de obicei trebuia să le descoperi de unul singur, cum era acea periculoasă toaletă a fetelor, de la etajul întâi, care împroşca uneori cu apă ca un gheizer, locul secret de pe deal în care se ascundeau copiii când chiuleau de la ora de sport (nu că Emily ar fi chiulit vreodată) şi singurul automat cu vânzare

al şcolii la care puteai să găseşti coca-cola cu vanilie preferata ei. Ba chiar ticluiseră o glumă a lor în legătură cu modelul fandosit şi cu nasul pe sus de pe afişele contra fumatului lipite pe uşa cabinetului medical. Se simţea bine ştiind că avea iarăşi pe cineva cu care să împartă o glumă numai de ele ştiută.

Acum, în timp ce scurtau drumul printr-un lan de porumb, spre zona în care locuia Maya, Emily îi examina fiecare detaliu al feţei, de la nasul cârn până la tenul cafeniu, observând şi cum gulerul pur şi simplu nu voia să i se aşeze în jurul gâtului. Mâinile li se tot ciocneau în timp ce şi le legănau pe lângă corp.

— E atât de altfel aici! zise Maya, adulmecând aerul. Miroase a soluţie de curăţat Pine-Sol!

Îşi scoase geaca şi-şi suflecă mânecile cămăşii, pe care o purta descheiată la gât. Emily se trase de păr, dorindu-şi în sinea ei să-l fi avut la fel de negru şi de ondulat ca Maya, nu deteriorat de decolorant şi cu acea nuanţă uşor verzuie a blondului-roşcat. Emily se mai simţea şi un pic stânjenite de propriul corp, care devenise puternic, musculos, nu mai era suplu ca înainte. De obicei, nu era atât de conştientă de ea însăşi, nici măcar când era îmbrăcată în costumul de baie, când, practic, era aproape goală.

— Toată lumea are câte o chestie de care chiar se *leagă,* continuă Maya. Ca fata aia, Sarah, cu care sunt la orele de fizică. Încearcă să-şi facă o formaţie şi m-a invitat să intru şi eu în ea.

— Zău? Şi la ce cânţi?

— La chitară, îi răspunse Maya. Tata m-a învăţat. De fapt, fratele meu e mult mai tare decât mine, dar asta e.

— Uau! Exclamă Emily. E super!

— O, Doamne! zise Maya, apucând-o de mână. Emily tresări în primul moment, dar apoi se mai destinse. Ar trebui să intri şi tu în formaţie! Îţi

dai seama ce distractiv ar fi? Sarah zicea să repetăm de trei ori pe săptămână, după şcoală. Ea cântă la bas.

— Dar eu nu cânt decât la flaut, răspunse Emily, dându-şi seama că vorbise ca Eeyore[16] din *Winnie-the-Pooh.*

— Un flaut ar fi formidabil! strigă Maya, bătând din palme. Şi o baterie!

Emily oftă.

— Zău că nu pot. Am deja înotul, ştii, în fiecare zi, după şcoală.

— Hmm, făcu Maya. Nu poţi să lipseşti o zi? Pun pariu că ai fi bună la baterie.

— Mă omoară părinţii mei, răspunse Emily, înclinându-şi capul să privească bătrânul pod din fier, de cale ferată, de deasupra lor. Trenurile nu mai treceau pe podul acesta, aşa că în prezent era folosit în cea mai mare măsură de copiii care voiau să se îmbete fără să afle părinţii.

— De ce? se interesă Maya. Ce mare lucru?

Emily întârzie să-i răspundă. Ce-ar fi trebuit să-i spună? Că părinţii ei îi cereau să continue cu înotul, fiindcă recrutori de la Stanford deja îi urmăreau progresele lui Carolyn? Că fratele ei mai mare, Jake, şi sora mai mare, Beth, erau acum amândoi la Universitatea Arizona, ca înotători de performanţă? Că orice altceva mai prejos decât o bursă pentru înot la o universitate situată undeva la vârf ar fi însemnat o pată pe blazonul familiei? Maya nu se sfia să fumeze iarbă atunci când părinţii ei erau plecaţi la băcănie. Prin comparaţie, părinţii lui Emily păreau doi locuitori de suburbie tipici de pe Coasta de Est, învechiţi, conservatori, autoritari. Ceea ce, de fapt, şi erau. Încă.

— Pe-aici, drumul spre casă e mai scurt, îi arătă Emily peste stradă, spre peluza vastei case coloniale pe care obişnuiau cândva să treacă, ea şi prietenele ei, în zilele de iarnă, ca să ajungă mai repede acasă la Ali.

Porniră prin iarbă, ocolind un aspersor care stropea tufele de hortensii. În timp ce-şi croiau drum printre crengile ţepoase spre curtea din spatele casei în care stătea Maya, Emily se opri brusc. Îi scăpă un sunet mic, gutural.

Nu mai fusese în curtea asta – fosta curte a lui *Ali* – de-o veşnicie. Acolo, dincolo de peluză, era platforma din lemn de tec pe care ea şi Ali jucaseră nenumărate partide de cărţi. Iată şi peticul fără iarbă, unde puneau iPod-ul alb şi gros al lui Ali să cânte în boxe şi dansau. În stânga ei, era familiarul stejar noduros. Căsuţa din copac dispăruse, însă pe scoarţa lui rămăseseră cioplite iniţialele: *EF + AD:* Emily Fields şi Alison DiLaurentis. Se înroşi la faţă. La vremea aceea, Emily nu ştiuse de ce-şi ciopliseră iniţialele în scoarţa copacului; voise doar să-i demonstreze lui Ali cât de fericită era pentru faptul că erau prietene.

Maya, care mergea în faţa ei, o privi peste umăr.

— Ai păţit ceva?

Emily îşi înfundă mâinile în buzunarele jachetei. Pentru o clipă, se gândi dacă să-i povestească despre Ali. Numai că o pasăre colibri zbură pe lângă ea, făcând-o să-şi piardă curajul.

— N-am nimic, îi răspunse.

— Vrei să intri? o invită Maya.

— Nu… eu… trebuie să mă întorc la şcoală, se justifică Emily. La înot.

— Aha, zise Maya, făcând pliuri la colţul ochilor. Atunci, nu trebuia să mă conduci pe mine, prostuţo.

— Mda, dar n-am vrut să te rătăceşti.

— Eşti atât de drăguţă! spuse Maya, prinzându-şi mâinile la spate una de alta şi legănându-şi şoldurile înainte şi înapoi, în timp ce Emily se întreba ce-o fi vrut să spună prin *drăguţă.* Să fie o chestie de-a lor, din California? Atunci, bine, reluă Maya, distracţie plăcută la înot. Şi mersi pentru că m-ai condus azi peste tot.

— N-ai pentru ce, răspunse Emily, apropiindu-se de ea, după care trupurile i se apropiară într-o îmbrăţişare.

— *Mmm,* făcu Maya, strângând-o mai tare. Fetele se desprinseră şi-şi zâmbiră reciproc pentru o clipă. Apoi, Maya se aplecă în faţă şi-o sărută pe Emily pe amândoi obrajii. Mua, mua! Făcu ea. Ca franţuzoaicele.

— Ei bine, atunci să fiu şi eu franţuzoaică, chicoti Emily, uitând pentru o clipă de Ali şi de copac. Mua! făcu, sărutând-o pe obrazul stâng, catifelat.

Pe urmă, Maya o sărută încă o dată, pe obrazul drept, numai că, de data aceasta, doar cu un piculeţ mai aproape de buze. Şi fără *mua.*

Gura îi mirosea a gumă de mestecat cu aromă de banane. Emily se smuci înapoi, prinzându-şi geanta cu echipamentul pentru înot chiar când era gata să-i alunece de pe umăr. Când îşi ridică privirea, Maya zâmbea cu gura până la urechi.

— Pe curând, îi zise Maya. Să fii cuminte.

După antrenament, Emily îşi împături prosopul şi-l vârî-n geantă. După-amiaza trecuse pe nesimţite. După ce Maya intrase în casă, Emily se întorsese fuga la şcoală… de parcă alergarea i-ar fi putut descâlci ghemul de gânduri din minte, în timp ce înota lungime după lungime de bazin, nu vedea decât obsedantele iniţiale de pe scoarţa copacului. Când antrenoarea suflase în fluier şi începuseră să exerseze starturi şi întoarceri, simţise mirosul gumei de mestecat cu aromă de banane a Mayei şi-i auzise râsul lipsit de griji. Acum, stând în faţa dulăpiorului din vestiar, era destul de convinsă că-şi şamponase părul de două ori. Majoritatea celorlalte fete mai zăboviseră sub duşurile comune, stând la bârfă, însă Emily se simţea prea împrăştiată ca să li se alăture.

Când întinse mâna după tricoul şi blugii care o aşteptau împăturite frumos pe raftul dulăpiorului, un bileţel căzu de-acolo fluturând. Pe el era scris

numele ei, cu o caligrafie simplă, nefamiliară, şi nici hârtia milimetrică nu-i era cunoscută. Ridică bileţelul de pe podeaua rece şi umedă.

Salut, Em!

Plâng! M-ai înlocuit! Ţi-ai găsit altă prietenă pe care s-o săruţi!

A.

Emily îşi încovrigă degetele de la picioare pe covorul de cauciuc al vestiarului şi respiraţia i se opri pentru o clipă. Nimeni n-o privea.

Să fie adevărat?

Se holbă la bileţel, străduindu-se să gândească raţional. Ea şi Maya fuseseră afară, în aer liber, dar nimeni nu trecuse prin preajmă.

Şi… *M-ai înlocuit? Altă prietenă pe care s-o săruţi?* Mâinile începură să-i tremure. Privi din nou semnătura. Râsetele celorlalţi înotători se reverberau prin pereţi.

Emily nu-şi mai sărutase decât o prietenă. Asta se întâmplase la două zile după ce cioplise iniţialele pe scoarţa copacului şi exact cu o săptămână şi jumătate înainte de terminarea clasei a şaptea.

Pe Alison.

7
SPENCER SE ALEGE CU UN MASAJ

— Ia uite ce poponeaţă are!

— Taci!

Spencer o lovi pe prietena ei Kirsten Cullen în apărătoarea pentru tibia, cu crosa de hochei pe iarbă. Ar fi trebuit să exerseze apărarea, dar ele două – ca şi celelalte din echipă – erau mult prea ocupate să-l studieze pe noul lor antrenor secund. Nimeni altul decât Ian Thomas.

Simţea că o furnică pielea de-atâta adrenalină. Apropo de ciudăţenii: îşi aminti că Melissa pomenise ceva de faptul că Ian s-ar fi mutat în California. Dar, în definitiv, multă lume ajungea să se întoarcă în Rosewood, persoane la care nu te-ai fi aşteptat.

— Tare proastă a mai fost soră-ta că a rupt-o cu el, comentă Kirsten. E atât de *sexy*!

— *Şşt,* făcu Spencer, chicotind. Şi, oricum, nu soră-mea a rupt-o cu el. El a rupt-o cu ea.

Se auzi fluierul.

— Hai, mişcare! strigă Ian spre ele, apropiindu-se grăbit. Spencer se aplecă să-şi lege şiretul, ca şi cum nu i-ar fi păsat. Îi simţi privirea aţintită asupra ei.

— *Spencer?* Spencer Hastings?

Spencer se ridică încetişor.

— A! Ian, nu?

Zâmbetul lui era atât de larg, încât Spencer se mira cum de nu-i plesneau obrajii. Încă avea aerul acela de american sadea, de o-să-preiau-compania-tatei-la-douăzeci-şi-cinci-de-ani, însă acum părul lui creţ era puţin mai lung şi mai încâlcit.

— Ce-ai mai crescut! strigă el.

— Aşa se pare, răspunse Spencer, ridicând din umeri.

Ian îşi trecu mâna peste ceafă.

— Ce mai face sora ta?

— Hm, bine. A absolvit mai devreme. Se duce la Wharton.

Ian îşi aplecă puţin capul spre ea.

— Şi iubiţii ei tot se mai dau la tine?

Spencer rămase cu gura căscată. Până să poată răspunde, antrenorul principal, domnişoara Campbell, suflă în fluier, chemându-l la ea pe Ian.

Kirsten o apucă de braţ pe Spencer de îndată ce-l văzu întors cu spatele.

— Tu *chiar* l-ai agăţat, nu-i aşa?

— *Gura!* o repezi Spencer.

În timp ce Ian alerga spre centrul terenului, mai aruncă o privire peste umăr spre ea. Spencer trase aer în piept şi se aplecă să-şi examineze crosa. Nu voia ca el să ştie că se holba după el.

După antrenament, până să ajungă acasă, pe Spencer o durea fiecare părticică a corpului, de la umeri până la degetele mici de la picioare, dar mai ales fesele. Îşi petrecuse toată vara organizând comitete, tocind pentru testele de aptitudini de la facultate şi jucând rolul principal în trei piese diferite la Muesli, teatrul din Rosewood: domnişoara Jean Brodie, din *Domnişoara Brodie în floarea vârstei,* Emily, în *Oraşul nostru,* şi Ofelia, în *Hamlet.* Cu toate activităţile acestea, nu prea mai avusese timp să se menţină într-o formă de vârf pentru hocheiul pe iarbă, iar acum asta chiar se simţea.

Tot ce-şi mai dorea era să ajungă sus, să se târască în pat şi să nu se mai gândească la ziua de mâine şi la cât de supraîncărcată avea să fie: micul dejun la clubul francez, lectura anunţurilor de dimineaţă, cinci ore de studii avansate, o apariţie rapidă la comitetul de editare a anuarului şi încă un extenuant antrenament la hochei pe iarbă cu Ian.

Deschise cutia poştală din capătul aleii lor particulare, sperând că va găsi rezultatele de la testul de aptitudini preliminar. Era vorba să ajungă

de pe o zi pe alta şi avea ea o presimţire favorabilă legată de ele; mai bine zis, o presimţire mai favorabilă decât la oricare alt test. Din nefericire, nu găsi decât un teanc de facturi, informaţii despre numeroasele conturi de investiţii ale tatălui ei, precum şi o broşură adresată Drei Spencer J (de la *Jill)* Hastings, de la colegiul Appleboro, din Lancaster, Pennsylvania. Mda, de parcă s-ar duce ea acolo.

Ajungând în casă, lăsă corespondenţa pe blatul de marmură din mijlocul bucătăriei[17], îşi frecă umerii pe unde o dureau şi-i veni o idee: *bazinul cu apă termală din spatele casei. O baie relaxantă. Ooooo, da.*

Îi salută pe Rufus şi pe Beatrice, cei doi câini labradoodle ai familiei, şi le azvârli în curte vreo doi King Kong de jucărie, după care să alerge. Apoi se târî pe poteca din dale, spre cabina de lângă bazin. Oprindu-se la uşă, pregătită să facă încă un duş şi să se schimbe în costumul bikini, se gândi: Ce *rost mai are?* Se simţea prea istovită ca să se mai schimbe şi oricum nu era nimeni acasă. Iar bazinul cu apă termală era înconjurat de tufe de trandafiri. În timp ce se apropia, îi auzi bolborositul, ca şi cum apa i-ar fi anticipat sosirea. Se dezbrăcă, rămânând în sutien, chiloţi şi jambierele lungi ale echipamentului de hochei pe iarbă, se aplecă adânc ca să-şi mai destindă spinarea, apoi coborî în bazinul aburind. Ei, *aşa* mai mergea.

— Ah!

Spencer se întoarse. În apropierea tufelor de trandafiri, era Wren, gol până la brâu, purtând cei mai sexy boxeri Polo din câţi văzuse ea vreodată.

— Ups, exclamă el, acoperindu-se cu un prosop. Scuze!

— Nu trebuia să veniţi mâine? Scăpă ea, cu toate că era cât se poate de evident că el era acolo chiar în clipa aceea, adică *azi,* nicidecum mâine.

— Aşa e. Dar am fost cu sora ta la Frou, explică Wren, strâmbându-se un pic. Frou era un magazin de fiţe la câteva oraşe mai încolo, care vindea o faţă de pernă cu aproximativ o mie de dolari. A trebuit să facă un alt comision şi mi-a zis să mă joc *de unul singur* pe-aici.

Spencer spera ca asta să nu fie decât vreo altă expresie englezească bizară.

— Aha, făcu ea.

— Acum ai ajuns acasă?

— Am fost la hochei pe iarbă, răspunse Spencer, lăsându-se pe spate şi relaxându-se un pic. Primul antrenament pe anul ăsta.

Fata îşi privi trupul nedesluşit pe sub apă. O, Doamne, încă avea jambierele alea pe ea. Şi chiloţii până la buric, acum uzi, şi sutienul Champion! Se boscorodi singură pentru că nu se schimbase în costumul bikini galben, Eres, pe care abia şi-l cumpărase, dar abia apoi îşi dădu seama cât de absurd era acest gând.

— Aşadar, aveam de gând să mă bălăcesc puţin, dar dacă vrei să fii singură, e bine şi-aşa, zise Wren. Intru şi stau la televizor.

Şi dădu să se întoarcă.

Spencer simţi un mic fior de dezamăgire.

— Hm, nu, zise, oprindu-l. Poţi să intri. Nu mă deranjează.

Şi, grăbită, cât timp el era cu spatele, îşi smulse jambierele şi le azvârli în tufe. Căzură cu un plescăit.

— Dacă eşti sigură, Spencer, zise Wren.

Lui Spencer îi plăcea la nebunie felul în care-i pronunţa prenumele, cu accentul acela britanic: Spen-*saaa.*

Se strecură timid în bazin. Spencer rămase pe cât posibil la distanţă, într-o margine, cu picioarele strânse sub trunchi. Wren îşi lăsă capul pe spate, pe marginea de beton, şi oftă. Spencer făcu la fel, încercând să nu se gândească la cât de rău îi înţepeneau şi-i anchilozau picioarele într-o astfel

de poziţie. Întinse unul dintre ele, de probă, şi atinse pulpa musculoasă a lui Wren.

Şi-l smuci degrabă la loc.

— Scuze.

— Nici o problemă, zise Wren. Aşadar, hochei pe iarbă, hm? Eu am vâslit pentru Oxford.

— Zău? se miră ea, sperând că nu păruse prea expansivă. Priveliştea ei preferată la intrarea cu maşina în Philadelphia era să vadă echipajele masculine de la Penn şi Temple vâslind pe râul Schuylkill.

— Mda, zise el. Mi-a plăcut la nebunie. Ţie îţi place hocheiul pe iarbă?

— Hm, nu tocmai, răspunse Spencer, desfăcându-şi coada şi scuturându-şi părul, apoi întrebându-se dacă nu cumva lui Wren i se părea ceva total dizgraţios şi ridicol. Probabil că scânteia dintre ei, de-atunci, de lângă Moshulu nu fusese decât rodul închipuirii ei.

Dar, dacă se gândea mai bine, Wren *intrase* cu ea în bazinul cu apă termală.

— Şi-atunci, dacă nu-ţi place hocheiul pe iarbă, de ce mai joci? se interesă Wren.

— Pentru că dă bine pe cererea de admitere la facultate.

Acum fu rândul lui să se ridice un pic, tulburând apa.

— Chiar?

— Of, *da.*

Spencer se mişcă puţin şi tresări când muşchiul umărului i se contractă.

— Ai păţit ceva? o întrebă Wren.

— A, mai nimic, răspunse Spencer, simţind un inexplicabil de copleşitor val de disperare. Nu era decât prima zi de şcoală, şi ea deja se simţea terminată. Se gândi la toate temele pe care le avea de făcut, la listele care trebuiau alcătuite şi la versurile pe care le avea de memorat. Era prea aglomerată ca să aibă timp să se sperie, iar acesta

era singurul lucru care o mai împiedica să se gândească la asta.

— Ce e, umărul?

— Aşa cred, zise Spencer, încercând să şi-l rotească. La hochei pe iarbă, stai foarte mult timp aplecată, şi nu ştiu dacă n-am făcut cumva o întindere sau…

— Pun pariu că ţi-l aranjez eu.

Spencer făcu ochii mari. Dintr-odată, simţi impulsul irezistibil de a-şi trece degetele prin părul lui răvăşit.

— Nu e nevoie. Mersi, oricum.

— Zău, insistă el. Că doar n-o să te muşc.

Spencer nu putea să sufere să audă aşa ceva.

— Sunt medic, continuă Wren. Şi pun pariu că e deltoidul dorsal.

— Hm, OK…

— Muşchiul umărului, precizează el, făcându-i semn să se apropie. Vino-ncoace. Nu, serios. Nu trebuie decât să înmuiem muşchiul.

Spencer se strădui să nu-i interpreteze spusele. Doar era medic, la urma urmei. Şi se comporta ca un medic. Pluti spre el, iar Wren o apăsă cu mâinile pe mijloc. Degetele lui mari i se afundară în muşchii mici din jurul coloanei. Spencer închise ochii.

— Uau! E minunat, murmură ea.

— Nu e decât o acumulare de lichid în bursiculă, zise el.

Spencer se abţinu să se hlizească la auzul cuvântului *bursiculă.* Când Wren îşi vârî degetele pe sub sutienul ei sport, ca să apese mai departe, înghiţi cu greu. Se strădui să se gândească la lucruri total lipsite de conotaţii sexuale: la părul din nasul unchiului ei Daniel, la figura constipată pe care o făcea mama ei când călărea, la ziua în care pisica ei, Kitten, adusese o cârtiţă moartă din pârâu şi-o lăsase chiar în camera ei. *E medic,* îşi zise. *Asta fac medicii.*

— Pectoralii îţi sunt şi ei puţin cam contractaţi, o anunţă Wren şi, oroare, îşi mută mâna spre partea din faţă a corpului ei. Îşi strecură din nou degetele pe sub sutien, frecând-o imediat deasupra sânului, şi deodată breteaua sutienului îi căzu de pe umăr. Spencer inspiră brusc, însă el nu se îndepărtă. *E o chestie medicală,* îşi aminti ea din nou. Dar abia atunci îşi dădu seama: Wren era student în anul întâi la medicină. *O să* devină *doctor,* se corectă. *Într-o zi. Cam peste vreo zece ani.*

— Ăăă… soră-mea unde e? întrebă încet.

— La magazin, aşa cred. Cum îi zice, Wawa?

— Wawa? strigă Spencer, smucindu-se de lângă el şi trăgându-şi la loc pe umăr breteaua sutienului. Wawa nu e decât la o milă de-aici! Dacă s-a dus acolo, n-a făcut-o decât ca să-şi ia ţigări, sau ceva de genul ăsta. Poate să se întoarcă dintr-o clipă în alta!

— Nu cred că fumează, replică Wren, lăsându-şi capul într-o parte, întrebător.

— Ştii ce-am vrut să spun! zise Spencer, ridicându-se în picioare în bazin, înşfăcându-şi prosopul Ralph Lauren şi începând să-şi şteargă părul cu mişcări violente. Se simţea extrem de înfierbântată. Pielea, oasele – până şi organele interne, şi nervii – i se părea că-i fierseseră în bazinul cu apă termală. Ieşi şi-o rupse la fugă în direcţia casei, căutând cel mai mare pahar cu apă din lume.

— Spencer! Strigă Wren în urma ei. N-am vrut să… Am încercat doar să te ajut.

Însă Spencer nu-l mai asculta. Alergă sus în camera ei şi-şi roti privirea în jur. Lucrurile ei încă erau în cutii, pregătite pentru mutarea în hambar. Deodată, îşi dori ca totul să fie pus în ordine. Cutiuţa cu bijuterii trebuia organizată în funcţie de pietrele preţioase. Computerul îi era plin de lucrări la engleză de acum doi ani, şi chiar dacă pe-atunci primise la toate nota maximă, probabil că tot erau

jenant de proaste şi trebuiau şterse. Se uită fix la cărţile din cutii. Trebuiau şi ele aranjate după tematică, nu după autori. Categoric. Le scoase şi începu să le pună pe etajere, începând cu tema „Adulterul” şi cu *Litera stacojie*[18].

Ajunse la „Utopii eşuate”, dar tot nu se simţea mai bine. Atunci, porni computerul şi îşi apăsă mouse-ul fără fir, reconfortant de rece, pe ceafa.

Intră pe e-mail şi văzu că primise un mesaj. Pe rândul rezervat subiectului scria *glosar test aptitudini.* Curioasă, dădu clic pe el.

Spencer,

Nu e bine să atentezi la ceva ce *nu-ţi aparţine. Când cineva atentează la ceva, urmează dorinţa de a şi-l însuşişi şi obsesia. De obicei,* e *ceva ce nu poate fi dobândit. Dar tu ai avut mereu problema asta, nu-i aşa?*

A.

Spencer simţi că i se chirceşte stomacul. Privi în jur.

Cine. Mama. Naibii. Putea. S-o. Fi. Văzut?

Deschise brusc cea mai mare fereastră a camerei, însă aleea circulară din faţa casei Hastings era pustie. Privi dincolo de ea. Câteva automobile treceau vâjâind. Băiatul care le îngrijea peluza vecinilor tundea un gard viu în apropierea porţii acestora. Câinii ei se alergau unul pe celălalt în curtea laterală. Câteva păsări zburau spre vârful unui stâlp telefonic.

Apoi, ceva îi atrase privirea spre fereastra de la etajul casei vecine: o străfulgerare de păr blond. Dar cum, cei care se mutaseră acolo nu erau de culoare? Un fior de gheaţă i se prelinse pe şira spinării. Era fereastra fostei camere a lui Ali.

8
UNDE SUNT AFURISITELE ALEA DE CERCETAŞE CÂND AI NEVOIE DE ELE?

Hanna se cufundă mai adânc în pernele moi ale canapelei şi încercă să-i descheie lui Sean nasturii de la blugii lui Paper Denim.

— Hei! protestă Sean. Nu putem să…

Hanna îi adresă un zâmbet misterios şi-şi duse un deget la buze. Începu să-l sărute pe gât. Mirosea a săpun Lever 2000 şi, ciudat lucru, a ciocolată, şi ei îi plăcea la nebunie felul în care recenta lui tunsoare îi scotea în evidenţă toate unghiurile sexy ale feţei. Era îndrăgostită de el încă din clasa a şasea şi, de la un an la altul, el nu făcuse altceva decât să devină şi mai chipeş.

În timp ce se sărutau, mama lui Hanna, Ashley, descuie uşa de la intrare şi-şi făcu apariţia înăuntru, sporovăind la minusculul ei telefon mobil LG cu clapetă.

Sean se cuibări între pernele de pe canapea.

— O să ne vadă! şopti, trăgându-şi grăbit poalele tricoului polo bleu, Lacoste.

Hanna ridică din umeri. Mama ei le făcu un semn indiferent cu mâna şi se duse în camera cealaltă. Era mult mai interesată de Blackberry decât de Hanna. Din cauza programului ei de lucru, ea şi Hanna nu se întâlneau prea mult, cu excepţia periodicelor verificări ale temelor de la şcoală, a însemnărilor referitoare la magazinele cu cele mai avantajoase oferte şi a bileţelelor care-i aminteau să-şi facă ordine în cameră, pentru eventualitatea în care vreunul dintre şefii invitaţi la cocktailurile ei ar fi avut nevoie să viziteze toaleta de la etaj. Numai că Hanna era, în general, de acord cu toate astea. În definitiv, cartea de credit

AmEx cu care erau plătite facturile – doar nu şterpelea *mereu* lucrurile de care avea nevoie – şi costisitoarea ei educaţie de la Rosewood Day exista datorită serviciului mamei.

— Trebuie să plec, murmură Sean.

— Ar fi bine să mai treci sâmbătă, şopti Hanna. Mama o să fie plecată toată ziua la salonul de înfrumuseţare.

— Ne vedem vineri, la petrecerea lui Noel, îi aminti Sean. Şi ştii că mi-e destul de greu.

Hanna gemu.

— Dar nu *trebuie* să-ţi fie atât de greu, se văicări ea.

El se aplecă s-o sărute.

— Pe mâine.

După ce plecă Sean, ea îşi îngropă faţa în tapiţeria canapelei. Întâlnirile cu el încă i se păreau un vis. Pe vremea când ea era bondoacă şi stângace, îl adora văzându-l cât era de înalt şi de atletic, cât de drăguţ se comporta cu profesorii şi chiar cu copiii care nu erau prea populari, şi cât de bine se îmbrăca, nu ca un tolomac lipsit de simţ cromatic. Niciodată nu încetase să-i placă de el, nici măcar după ce ca scăpase şi de ultimii centimetri pe care-i avusese în plus în talie şi descoperise produsele cosmetice pentru a-şi îndrepta părul. În consecinţă, în anul şcolar precedent, şuşotise aparent într-o doară faţă de James Freed, în sala de studiu, că i plăcea de Sean, iar Colleen Rink o anunţase, după vreo trei ore de cursuri, că Sean avea de gând s-o sune pe telefonul mobil, în seara aceea, după meciul de fotbal. Iată încă un moment în care Hanna se necăjea că nu era şi Ali de faţă, să vadă cu ochii ei.

Alcătuiau un cuplu deja de şapte luni, iar Hanna se simţea mai îndrăgostită ca niciodată de el. Încă nu i-o spusese – doar ţinea *asta* în ea de atâţia ani –, însă acum ajunsese să fie destul de convinsă că şi el o iubea. Şi nu sexul era cea mai bună cale de exprimare a iubirii?

Iată de ce povestea cu jurământul de castitate n-avea nici un sens. Mai ales că părinţii lui Sean nu exagerau cu religia, şi, pe de altă parte, povestea contrazicea orice idee preconceptă pe care Hanna o avea despre băieţi. Iar ea, în ciuda faptului că arătase cum arătase cândva, acum îşi ştia valoarea: cu părul ei şaten-închis, formele atrăgătoare şi tenul impecabil – nici vorbă de coşuri vreodată –, era extrem de sexy. Cine nu s-ar fi îndrăgostit nebuneşte de ea? Uneori se întreba dacă Sean nu era cumva gay – în definitiv, chiar *avea* o mulţime de veşminte drăguţe – sau dacă nu cumva îi era frică de vagine.

Hanna îşi strigă miniaturalul câine pinscher, pe care-l botezase Bulinuţă, să vină lângă ea pe canapea.

— Ţi-a fost dor de mami? Se piţigăie, în timp ce Bulinuţă îi lingea mâna. Hanna se rugase să i se permită să-l ia pe Bulinuţă la şcoală, în uriaşa ei geantă Prada – la urma urmei, toate fetele din Beverly Hills procedau aşa –, însă conducerea de la Rosewood Day o refuzase. Aşa că, vrând să prevină crizele de anxietate provocate de despărţirea de ea, Hanna îi cumpărase lui Bulinuţă cel mai confortabil pătuţ Gucci din câte se găseau de vânzare şi-i lăsa televizorul deschis în camera ei toată ziua, pe QVC[19].

Mama ei intră grăbită în living, încă îmbrăcată în costumul de tweed, făcut la comandă, şi încălţată cu sandale cu toc cui.

— Avem sushi, anunţă doamna Marin.

Hanna îşi ridică privirea.

— Rulouri Toro?

— Nu ştiu. Am luat o grămadă de chestii.

Hanna se repezi în bucătărie şi dădu cu ochii de laptopul mamei şi de LG-ul care tocmai bâzâia din nou.

— Ce mai e acum? se răsti doamna Marin în microfon.

Micile gheruţe ale lui Bulinuţă răpăiau pe lângă Hanna. După ce scotoci prin pungă, fata se opri la o bucată de sashimi de somon alb, un rulou de ţipar şi un mic bol cu supă miso.

— Păi, am vorbit cu clientul azi-dimineaţă, zicea mama ei. *Atunci* erau mulţumiţi.

Hanna îşi înmuie cu graţie ruloul de somon în sos de soia, în timp ce răsfoia vioaie un catalog J. Crew. Mama ei era director adjunct la filiala Philadelphia a firmei de publicitate McManus&Tate, şi ţelul ei era să devină prima femeie preşedintă a companiei.

Nu doar că era extrem de eficientă şi de ambiţioasă, dar doamna Marin mai era şi ceea ce

majoritatea băieţilor ar fi numit „o mămică numai bună pentru sex”: avea părul lung, roşcat-auriu, tenul delicat şi un corp de o supleţe incredibilă, mulţumită cotidianului ei ritual Vinyasa yoga.

Hanna ştia că mama ei nu era perfectă, dar tot nu putea să înţeleagă de ce divorţaseră părinţii ei, cu patru ani în urmă, sau de ce tatăl ei începuse imediat să umble cu o asistentă medicală de la urgenţe, cu o înfăţişare mediocră, din Annapolis, Maryland, una pe nume Isabel. Ce mai schimbare!

Isabel avea o fiică adolescentă, pe Kate, iar domnul Marin spusese că Hanna avea s-o *adore* pur şi simplu. La câteva luni după divorţ, el o invitase pe Hanna să-şi petreacă weekendul în Annapolis. Emoţionată că avea să-şi cunoască aproape sora-vitregă, Hanna o implorase pe Ali să vină cu ea.

— Nu-ţi face probleme, Han, o liniştise Ali. Pe Kate asta o s-o surclasăm în toate privinţele.

Şi, când Hanna se uitase la ea neconvinsă, îi amintise de replica ei emblematică: „Eu sunt Ali şi sunt fabuloasă!”

Acum îi suna aproape prosteşte, dar pe vremea aceea Hanna nu putea decât să-şi imagineze cum e să ai atâta încredere în tine. Prezenţa lui Ali i se părea ca o manta protectoare: dovada că nu era o ratată de care tatăl ei n-ar fi vrut decât să se descotorosească.

Oricum, ziua aceea fusese o catastrofă. Kate era cea mai drăguţă fată din câte cunoscuse Hanna vreodată, iar tatăl ei practic o făcuse pe Hanna purcică de faţă cu Kate. El bătuse apoi repede în retragere şi afirmase că fusese doar o glumă, Însă aceasta fusese ultima ocazie în care-l mai văzuse… şi prima oară când se forţase să vomite.

Însă Hanna detesta să se gândească la întâmplările din trecut, aşa că rareori îi mai veneau în minte. În plus, acum trebuia să-i privească pe partenerii mamei sale cu ochi mai buni, nu la modul tu-o-să-fii-noul-meu-tată? Şi ce, tatăl ei ar fi

lăsat-o pe Hanna să vină acasă la două noaptea şi să bea vin, aşa cum îi permitea mama? Discutabil.

Mama închise telefonul şi-şi fixă ochii ca smaraldele pe Hanna.

— Ăştia sunt pantofii cu care ai fost la şcoală?

Hanna se opri din mestecat.

— Mda.

Doamna Marin îşi înclină aprobator capul.

— Te-ai ales cu o tonă de complimente?

Hanna îşi răsuci glezna să-şi examineze pantofii lila, cu vârf ascuţit. Fiindu-i prea frică să aibă de-a face cu sistemul de securitate de la Saks, pe aceştia chiar îi plătise.

— Mda. Destule.

— Te deranjează să mi-i împrumuţi?

— Hm, sigur că nu. Dacă vrei…

Telefonul mamei sună iar. Ea îl înşfăcă nervoasă.

— Carson? Da. Te-am căutat toată seara… Ce naiba se petrece acolo?

Hanna îşi suflă bretonul din ochi şi-i dădu lui Bulinuţă o bucată de ţipar. În timp ce câinele o scuipa pe podea, auzi soneria de la intrare.

Mama ei nici nu clipi.

— Le trebuie *diseară,* se răsti la telefon. E proiectul tău. Ce, e nevoie să vin până acolo şi să te ţin de mână?

Soneria se auzi din nou. Bulinuţă începu să latre, iar mama se ridică să răspundă.

— Probabil că iar au venit cercetaşele alea. Cercetaşele veniseră la uşa lor trei zile la rând şi încercaseră să le vândă fursecuri la ora cinei. Parcă erau turbate, în cartierul ăsta.

După câteva secunde, se întoarse în bucătărie împreună cu un poliţist tânăr, şaten, cu ochii verzi.

— Domnul acesta spune că vrea să stea de vorbă cu tine.

Pe tăbliţa aurie de pe clapeta buzunarului de la piept al uniformei lui scria WILDEN.

— Cu mine? se miră Hanna, arătându-se cu degetul.

— Nu eşti Hanna Marin? o întrebă Wilden. Aparatul de emisie-recepţie de la centura lui scoase un zgomot.

Deodată, Hanna îşi dădu seama cine era tipul: Darren Wilden. Era în ultimul an la Rosewood când era ea într-a şaptea. Acel Darren Wilden pe care şi-l amintea cică s-ar fi culcat cu întregul lot feminin de sportive care săreau de la trambulină şi fusese cât pe ce să fie dat afară din şcoală pentru că-i furase directorului motocicleta Ducati de colecţie. Şi totuşi, era categoric unul şi acelaşi cu poliţistul din faţa ei; ochii aceştia verzi erau greu de uitat, chiar dacă trecuseră patru ani de când nu-i mai văzuse. Tot ce spera acum era ca el să fi fost un stripper trimis în glumă de Mona.

— Despre ce e vorba? se interesă doamna Marin, privindu-şi cu jind telefonul mobil. Pentru ce ne întrerupeţi cina?

— Am primit un apel telefonic de la Tiffany's, explică Wilden. Sunt în posesia unei înregistrări video în care apari sustrăgând unele obiecte din magazinul lor. Alte înregistrări ale diferitelor camere de supraveghere din mall te-au urmărit după ieşire, până la maşină. Pe urmă, te-am găsit după numărul de înmatriculare.

Hanna începu să se ciupească de palmă cu unghiile, obicei pe care-l avea ori de câte ori simţea că pierde controlul.

— Hanna n-ar face aşa ceva, se răsti doamna Marin. Nu-i aşa, Hanna?

Hanna deschise gura să răspundă, dar nu izbuti să scoată nici un sunet. Inima îi bubuia în piept.

— Ascultaţi, zise Wilden, încrucişându-şi braţele la piept. Abia atunci îi observă Hanna pistolul de la centură. Parc-ar fi fost de jucărie. Tot ce vreau este să veniţi cu mine la secţie. Poate că e o greşeală.

— Sunt convinsă că e o greşeală! exclamă doamna Marin. Apoi îşi scoase portofelul Fendi din geanta asortată. Cât mă costă ca să ne laşi să ne vedem de cină?

— Doamnă, replică Wilden, exasperat. Nu trebuie decât să veniţi cu mine. Da? N-o să vă ţin toată seara. Vă garantez.

Şi zâmbi – cu acel zâmbet sexy marca Darren Wilden, care probabil îl ajutase să nu fie exmatriculat de la Rosewood.

— Bine, răspunse atunci mama. Ea şi Wilden se priviră îndelung. Stai să-mi iau geanta.

Wilden se întoarse spre Hanna.

— O să trebuiască să-ţi pun cătuşele.

Hanna icni.

— Cătuşele?

OK, acum chiar că era ridicol. Suna a farsă, a ceva ce şi-ar fi spus unul altuia gemenii de şase ani ai vecinilor. Numai că Wilden scoase la iveală o pereche de cătuşe din oţel veritabil şi i le prinse cu delicateţe la încheieturi. Hanna speră că nu-i remarcase tremurul mâinilor.

Măcar dacă ar fi urmat acel moment în care Wilden s-o lege de un scaun, să pună cântecul ăla vechi, din anii şaptezeci, „Hot Stuff”, după care să se despoaie de toate veşmintele. Din nefericire, nu se întâmplă aşa.

În secţia de poliţie mirosea a cafea arsă şi a lemn extrem de vechi, deoarece, ca majoritatea clădirilor municipalităţii din Rosewood, aici fusese un conac al baronului căilor ferate. Poliţiştii se tot vânturau pe lângă ea, răspunzând la telefon, completând formulare şi lunecând peste tot pe micile lor fotolii pe rotile. Hanna se cam aşteptase s-o vadă şi pe Mona acolo, cu eşarfa Dior a mamei sale acoperindu-i încheieturile. Dar, după cât de gol era şirul de scaune, se părea că Mona nu fusese prinsă.

Doamna Marin stătea, extrem de rigidă, alături de fiica ei. Hanna se simţea neliniştită: de regulă, mama ei era extrem de îngăduitoare, dar, e-adevărat, nu se mai întâmplase niciodată ca ea să fie adusă la poliţie, acuzată de cine ştie ce.

Şi, deodată, mama se aplecă spre ea şi o întrebă foarte încet:

— Ce anume ai luat?

— Ă? Bâigui Hanna.

— Brăţara pe care o ai la tine?

Hanna îşi lăsă privirea în jos. *Grozav.* Uitase să şi-o scoată de la mână; brăţara îi împodobea încheietura, în toată splendoarea ei. Şi-o împinse mai sus, pe sub mânecă. Îşi pipăi urechile, în căutarea cerceilor: şi pe ei îi purta astăzi. Câtă tâmpenie!

— Dă-mi-le mie, îi şopti mama ei.

— Ă? scânci Hanna.

Doamna Marin îi întinse palma desfăcută.

— Dă-le-ncoace. Mă descurc eu.

Fără tragere de inimă, Hanna o lăsă pe mama ei să-i desfacă brăţara de la mână. Apoi, îşi scoase cerceii şi-i puse în palma mamei, care nici măcar nu clipi. Aceasta lăsă să cadă bijuteriile în propria geantă şi acoperi cu ambele mâini închizătoarea metalică.

Fata blondă de la Tiffany’s, care o ajutase pe Hanna să probeze brăţara cu talisman, intră cu paşi mari în încăpere. De cum o văzu pe Hanna, care stătea deprimată pe scaun, având mâinile încătuşate, făcu un semn de încuviinţare.

— Mda. Ea e.

Darren Wilden o privi fix pe Hanna, iar mama ei se ridică în picioare.

— Cred că e o greşeală la mijloc, zise, apropiindu-se de biroul lui Wilden. Acasă, n-am înţeles la ce vă referiţi. Am fost cu Hanna în ziua aceea. Am cumpărat bijuteriile cu pricina. Am acasă bonul pentru ele.

Fata de la Tiffany's îşi miji ochii, neîncrezătoare.

— Vreţi să spuneţi că eu mint?

— Nu, replică doamna Marin, cu drăgălăşenie. Cred doar că aţi făcut o confuzie.

Poftim? O senzaţie de greaţă, supărătoare, aproape de vinovăţie, o străbătu pe Hanna.

— Şi-atunci, cum explicaţi înregistrările camerelor de supraveghere? interveni Wilden.

Mama ei întârzie să-i răspundă. Hanna îi remarcă tresărirea aproape imperceptibilă a unui muşchi de la gât. Apoi, până ca Hanna s-o poată împiedica, îşi vârî mâna în geantă şi scoase din ea obiectele furate.

— Numai eu am fost de vină, zise. Nu Hanna.

Întoarse apoi din nou capul spre Wilden.

— Hanna şi cu mine ne-am certat pe tema acestor obiecte. Eu i-am interzis să şi le ia… şi de fapt am împins-o să facă acest gest. N-o să se mai repete, o să am eu grijă.

Hanna făcu ochii mari, buimăcită. Ea nu discutase niciodată cu mama ei despre bijuteriile de la Tiffany's, cu atât mai mult despre ce putea să-şi cumpere şi ce nu.

Wilden clătină din cap.

— Doamnă, cred că fiica dumneavoastră ar trebui să facă vreo câteva zile de serviciu în folosul comunităţii. De obicei, asta e pedeapsa.

Doamna Marin clipi des, avea o figură nevinovată.

— N-am putea să trecem cu vederea de data asta? Vă rog!

Wilden o privi lung, cu un colţ al gurii ridicat într-un zâmbet aproape diavolesc.

— Staţi jos, rosti, în cele din urmă. Lăsaţi-mă să văd ce pot să fac.

Hanna privea oriunde, numai spre mama ei nu. Wilden se aşeză la biroul lui, pe care avea o figurină reprezentând-o pe căpetenia Wiggum din *Familia Simpson,* şi un arc metalic Slinky. Îşi linse

degetul arătător şi începu să răsfoiască documentele pe care urma să le îndosarieze. Hanna tresări. Ce fel de documente erau? Şi oare în ziarele locale apăreau relatări despre infracţiuni? Era de rău. Rău de tot.

Îşi bâţâi piciorul nervoasă, simţind brusc nevoia de nişte drajeuri Junior Mints. Sau poate de caju. Până şi punga de snaks Slim Jim de pe biroul lui Wilden ar fi satisfăcut-o.

Parcă şi vedea: toată lumea avea să afle, iar ea, instantaneu, se va trezi fără prietene şi fără iubiţi. Iar după aceea, ar regresa în continuare până la penibila Hanna din clasa a şaptea, anulându-şi întreaga evoluţie. Avea să se trezească dimineaţa cu acelaşi păr dizgraţios, de un şaten spălăcit. Apoi, i se vor strâmba dinţii şi va purta din nou aparat dentar. N-o să mai încapă în niciuna dintre perechile ei de blugi. Restul urma să se petreacă la fel de spontan. Avea să-şi ducă tot restul vieţii aşa, dolofană, urâtă, nefericită şi neglijată de toată lumea, exact cum fusese odinioară.

— Am la mine o loţiune, dacă acele chestii te-au ros cumva la încheieturi, îi zise doamna Marin, făcându-i semn spre cătuşe şi începând să scotocească prin geantă.

— N-am nimic, îi răspunse Hanna, revenind în prezent.

Oftând, îşi scoase propriul Blackberry. Îi era greu, având mâinile încătuşate, însă voia să-l convingă pe Sean să treacă sâmbătă pe la ea pe-acasă. Dintr-odată, îşi dori *din toată inima* să ştie că el va veni. În timp ce se uita absentă pe ecran, îi sosi un e-mail în inbox. Îl deschise.

Salut, Hanna

Din moment ce *închisoarea îngraşă, ştii* ce-o *să zică*

Sean, nu? „În nici un caz!”

A.

Uimirea îi fu atât de mare, încât se ridică de pe bancă, cu gândul că poate era cineva în cealaltă parte a camerei şi o urmărea. Dar nu era nimeni. Închise ochii şi se strădui să-şi închipuie cine ar fi putut să-i trimită poliţia pe cap.

Wilden îşi ridică privirea din hârtiile sale.

— Probleme?

— Hm, făcu Hanna. Nu.

Se aşează la loc, încet. *În nici un caz?* Ce naiba? Căută să vadă cine apărea ca expeditor al mesajului, însă nu era decât o învălmăşeală de litere şi de cifre.

— Hanna, murmură după vreo câteva clipe doamna Marin. Nu trebuie să ştie nimeni despre asta.

Hanna clipi.

— A! Mda. De acord.

— Bun.

Hanna înghiţi anevoie. Numai că… deja *ştia* cineva.

9
O CONSULTAŢIE PROFESOR-ELEV NU TOCMAI TIPICĂ

Miercuri dimineaţă, tatăl lui Aria, Byron, îşi trecu degetele prin părul lui negru şi stufos şi apoi scoase mâna pe geamul automobilului Subaru pe care-l conducea, ca să facă semn că voia să vireze la stânga. Luminile de semnalizare ale maşinii încetaseră să mai funcţioneze cu o seară înainte, aşa ca după ce Byron avea să-i lase pe Aria şi Mike la cursuri – era a doua zi de şcoală –, urma să ducă maşina la service.

— Vă bucuraţi că ne-am întors în America? îi întrebă el

Mike, care stătea lângă Aria, pe bancheta din spate, zâmbi cu gura până la urechi.

— America e cea mai tare.

După care continuă să apese cu gesturi de maniac pe minusculele butoane ale PSP-ului. Se auzi un zgomot ca de pârţ şi Mike izbi victorios aerul cu pumnul.

Tatăl lor zâmbi şi traversă podul de piatră cu sens unic, fluturându-şi mâna în trecere spre un vecin.

— Ei, foarte bine. Şi-acum, *pentru* ce e cea mai tare?

America e cea mai tare fiindcă are lacrosse, replică Mike, fără să-şi ia ochii de pe PSP. Şi gagici mai faine. Şi un Hooters[20] în mallul King of Prussia.

Aria izbucni în râs. De parcă Mike ar fi călcat vreodată în Hooters. Dacă nu cumva… O, Doamne, doar nu…?

Se cutremură în haina ei verde de alpaca şi privi afară, pe geam, ceaţa deasă. O femeie îmbrăcată într-o bluză de trenning lungă şi roşie,

cu glugă, pe care scria MAMĂ DE FOTBALIST DIN PRIMA LIGĂ, se chinuia să-şi împiedice ciobănescul german să gonească după o veveriţă. La colţ, două blonde cu nişte cărucioare moderne în care-şi duceau copiii stăteau la bârfe.

Exista un singur termen cu care putea să descrie ora de engleză de ieri: *barbarie.* După ce Ezra scăpase acel „Mama mă-sii", toată clasa se întorsese să se holbeze la ea. Hanna Marin, care stătea chiar în faţa ei, o întrebase în şoaptă, dar nu tocmai discret:

— Te-ai culcat cu profu'?

Aria chiar se gândise, pentru o fracţiune de secundă, că poate *Hanna* fusese cea care-i trimisese mesajul legat de Ezra; la drept vorbind, Hanna se număra printre puţinele persoane care ştiau despre Porctunia. Dar de ce şi-ar fi bătut capul Hanna?

Ezra – pardon, domnul Fitz – pusese repede capăt atmosferei de hilaritate, dar venise cu cea mai penibilă explicaţie privind faptul că înjurase în clasă. Zisese, după cum îşi amintea Aria:

— Mi-a fost teamă că mi-a intrat o viespe în pantaloni şi m-am gândit că avea să mă înţepe, aşa că am urlat de groază.

Când Ezra începuse să vorbească despre teme de cinci paragrafe şi despre programa şcolară, Aria nu reuşise să se concentreze. *Ea* era viespea care-i intrase în pantaloni. Şi nu se putuse abţine să nu-l privească în ochii care o sorbeau cu lăcomie şi să nu se uite la buzele lui superb de trandafirii. Când îl prinsese că o privea cu coada ochiului, simţise că inima ei face două salturi mortale de pe trambulina cea mai de sus şi-i aterizează apoi drept în stomac.

Ezra era tipul potrivit pentru ea, iar ea era fata potrivii a pentru el: pur şi simplu, *ştia.* Şi ce dacă-i era profesor? *Trebuia* să existe o cale ca să meargă treaba.

Tatăl ei opri în faţa porţilor de beton de la intrarea în Rosewood. În depărtare, Aria remarcă o

broscuţă Volkswagen originală, de un albastru prăfos, în parcarea profesorilor. O ştia de la Snooker's: era maşina lui Ezra. Se uită la ceas. Mai erau cincisprezece minute până la oră.

Mike ţâşni din maşină. Aria deschise şi ea portiera, însă tatăl ei o opri, punându-i o mână pe braţ.

— Mai stai o clipă, îi zise.

— Dar trebuie să… protestă, privind cu jind spre broscuţa lui Ezra.

— Doar un minut, insistă tatăl ei, dând mai încet volumul aparatului de radio. Aria se aşează la loc pe banchetă. Mi s-a părut că eşti un pic… îşi flutură mâna într-un gest incert. Te simţi bine?

Aria ridică din umeri.

— În ce sens?

Tatăl ei oftă.

— Păi… Nu ştiu. Cu întoarcerea aici. Şi n-am mai discutat despre… ştii tu… de ceva vreme.

Aria începu să se joace cu fermoarul de la geacă.

— Şi ce-ar mai fi de discutat?

Byron îşi vârî în gură o ţigară pe care şi-o răsucise înainte de plecare.

— Nici nu pot să-mi imaginez cât de greu ţi-a fost. Să păstrezi tăcerea. Dar să ştii că te iubesc. Ştii, nu?

Aria îşi abătu din nou privirea spre parcarea profesorilor.

— Mda, ştiu, îi răspunse. Dar trebuie să plec. Ne vedem la trei.

Şi, până ca el să-i mai poată răspunde, ţâşni din maşină, cu tot sângele năvălindu-i în urechi. Cum mai putea ea să fie Aria islandeza, care-şi lăsase trecutul în urmă, când una dintre cele mai urâte amintiri ale ei despre Rosewood tot ieşea bolborosind la suprafaţă?

Se întâmplase pe când era în clasa a şaptea, prin mai. Devil de la Rosewood Day plecaseră acasă mai devreme, din cauza unei conferinţe a

profesorilor, aşa că Aria şi Ali porniseră spre Sparrow, magazinul de muzică din campusul Hallis, să caute CD-uri noi. O luaseră pe o scurtătură, când Aria observase familiara şi hodorogita Honda Civic maro a tatălui ei, ceva mai departe, într-o parcare altfel pustie. Se apropiaseră de maşină – ea şi Ali –, cu intenţia de a-i lăsa un bileţel, dar constataseră că înăuntru era cineva. De fapt, erau două persoane: tatăl ei, Byron, şi o fată cam de douăzeci de ani, care-l săruta pe gât.

Tocmai atunci, Byron îşi ridicase privirea şi-o zărise pe Aria. Ea o rupsese la fugă înainte de a fi nevoită să vadă mai multe şi înainte ca el s-o poată opri. Ali o urmase pe Aria tot drumul până la ea acasă, dar nu se împotrivise atunci când Aria îi zisese că vrea să rămână singură.

Mai târziu, în seara aceea, Byron venise în camera ei să-i explice. Nu era ceea ce părea, îi spusese. Însă Aria nu era proastă. În fiecare an, tata îşi invita acasă studenţii la un cocktail de hai-să-ne-cunoaştem-mai-bine, şi Aria chiar o văzuse pe fata aceea intrând pe uşa lor. Numele ei era Meredith, şi-l amintea bine, fiindcă tipa se cherchelise şi-şi scrisese numele pe uşa frigiderului, cu litere cu magneţi. Iar când plecase, în loc să-i strângă mâna tatălui ei, ca toţi ceilalţi studenţi, Meredith îl sărutase îndelung pe obraz.

Byron o implorase pe Aria să nu-i spună nimic mamei ei. Îi promisese că n-o să se mai întâmple niciodată. Ea se hotărâse să-l creadă, aşa că păstrase secretul. Fără ca el să-i explice ceva de genul acesta, Aria bănuia că Meredith fusese motivul pentru care tatăl ei acceptase plecarea în Islanda, la vremea respectivă.

Ţi-ai promis ţie însăţi că n-o să te mai gândeşti la asta, se mustră în sinea ei Aria, aruncând o privire peste umăr. Tatăl ei tocmai semnala cu mâna că iese din parcarea şcolii.

Intră pe culoarul îngust din aripa destinată profesorilor. Cabinetul lui Ezra era în capăt, iar la

uşă, o băncuţă confortabilă, în dreptul unei ferestre. Se opri în prag şi-l privi cum scria ceva la computer.

După un timp, ciocăni. Ochii albaştri ai lui Ezra se făcură mari la vederea ei. Arăta adorabil în cămaşa lui albastră descheiată la gât, cu sacoul albastru de la Rosewood, reiaţii verzi şi mocasinii negri, ponosiţi. Colţurile gurii i se ridicară în cel mai firav şi mai sfios zâmbet posibil.

— Salut, o întâmpină.

Aria se foi nesigură în prag.

— Pot să vorbesc cu tine? 7l întrebă. Vocea îi sună un pic piţigăiată.

Ezra şovăi, îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe ochi, ocazie cu care Aria observă plasturele înfăşurat pe degetul mic de la mâna stângă.

— Sigur, rosti el, moale. Intră.

Ea păşi în cabinet şi închise uşa. Încăperea era aproape goală – doar un birou mare, din lemn masiv, două scaune pliante şi computerul. Se aşeză pe scaun.

— Aşa, hm, zise ea. Salut.

— Salut, încă o dată, îi răspunse Ezra, zâmbind. Coborându-şi privirea, luă o gură din cana pe care scria Rosewood Day, plină ochi de cafea. Ascultă, începu el.

— În legătură cu ieri, zise şi Aria, în acelaşi timp izbucniră amândoi în râs.

— Domnişoarele, întâi, o invită Ezra.

Aria se scărpină la ceafă, în locul în care-şi legase părul la coadă.

— Tu… ăăă… voiam să discutăm despre… noi.

Ezra încuviinţă printr-o înclinare a capului, dar nu zise nimic.

Aria începu să se foiască pe scaun.

— Ei bine, presupun că e şocant să… hm… să-ţi fiu elevă, după… ştii tu… de la Snooker's. Dar, dacă pe tine nu te de deranjează, să ştii că nici pe mine.

Ezra îşi cuprinse cana cu palma. Aria ascultă cum ceasul de perete al şcolii ticăia secundele.

— Eu… nu prea cred că ar fi bine, zise el, încetişor. Îmi spusesei că eşti mai mare.

Aria râse, neştiind dacă el vorbea serios.

— Nu ţi-am spus niciodată câţi ani am, protestă, după care îşi lăsă ochii în jos. Doar ai presupus tu.

— Mda, dar nici tu nu trebuia să-mi dai de înţeles aşa ceva, replică Ezra.

— Toată lumea minte în legătură cu vârsta, zise încet Aria.

Ezra îşi trecu degetele prin păr.

— Dar… tu eşti…

Întâlnindu-i privirea, oftă.

— Uite ce e, eu… eu cred că eşti uluitoare, Aria. Zău. Te-am cunoscut în barul ăla şi a fost la modul… uau, asta cine mai e? Atât de diferită faţă de toate celelalte fete pe care le-am cunoscut…

Aria îşi lăsă ochii în jos, în acelaşi timp încântată, dar şi un pic indispusă.

Ezra se întinse peste birou şi-şi puse mâna peste a ei – era caldă, uscată şi liniştitoare –, dar apoi şi-o retrase grăbit.

— Totuşi, nu aşa trebuie să fie, înţelegi? Fiindcă, în fine, îmi eşti elevă. Aş putea să am o grămadă de necazuri. Şi tu nu vrei să am necazuri, nu?

— N-o să ştie nimeni, protestă slab Aria, deşi nu se putea abţine să nu se gândească la mesajul acela ciudat de ieri şi la faptul că poate cineva ştia *deja.*

Ezra avu nevoie de un timp îndelungat până să-i răspundă. Aria avea impresia că el încerca să ia o hotărâre. Îl privi, plină de speranţe.

— Îmi pare rău, Aria, mormăi, până la urmă. Dar cred că ar trebui să pleci.

Aria se ridică, simţindu-şi obrajii cuprinşi de văpăi.

— Sigur, zise. Îşi încleştă degetele de spătarul scaunului. Parcă i s-ar fi zvârcolit tăciuni aprinşi prin măruntaie.

— Ne vedem la oră, şopti Ezra.

Aria închise uşa cu grijă. Pe coridor, profesorii mişunau, grăbindu-se spre sălile în care aveau ore. Se hotărî să ajungă la vestiar scurtând drumul prin curte: avea nevoie de aer curat.

Afară, auzi un râs de fată care i se păru cunoscut. Încremeni pentru o clipă. Când avea să înceteze senzaţia asta, că o aude *pretutindeni* pe Ali? Înaintă anevoie, dar nu pe poteca şerpuită din dale a curţii, aşa cum ar fi trebuit, ci prin iarbă. Ceaţa dimineţii era atât de deasă, încât cu greu izbutea să-şi zărească picioarele. Urmele ei dispăreau în iarba moale imediat cum făcea următorul pas.

Bun. Părea un moment cât se poate de potrivit pentru o dispariţie totală.

10
FETELE SINGURE AU MAI MULT HAZ

În după-amiaza aceea, Emily stătea în parcarea elevilor, dusă pe gânduri, când cineva îi acoperi brusc ochii cu palmele. Emily sări ca arsă, speriată.

— Hei, uşurel! Eu sunt!

Se întoarse şi răsuflă uşurată. Era Maya. Emily fusese foarte îngândurată şi aproape paranoică de când primise mesajul acela bizar cu o zi în urmă. Tocmai se pregătea să descuie portiera maşinii – mama le lăsase, pe ea şi pe Carolyn, să meargă la şcoală cu maşina, cu două condiţii: *să* conducă *prudent şi să sune când ajung* – şi să-şi ia geanta cu echipament pentru antrenamentul de înot.

— Scuză-mă, zise ea. Am crezut… nu contează.

— Mi-a fost dor de tine azi, mărturisi Maya, zâmbind.

— Şi mie, zâmbi şi Emily. Încercase s-o sune pe Maya de dimineaţă, să-i propună s-o ia cu maşina, însă aflase de la mama ei că plecase deja. Şi, ce mai faci? o întrebă.

— Păi, se putea şi mai bine.

Azi, Maya îşi prinsese neastâmpăratul ei păr negru cu adorabile agrafe iridiscente de forma unor fluturi roz.

— A, da? întrebă Emily, lăsându-şi capul într-o parte.

Maya îşi strânse buzele şi-şi scoase unul dintre picioare din sandaua Oakley. Al doilea deget îl avea mai lung decât cel mare, exact la fel ca Emily.

— M-aş simţi şi mai bine dacă ai veni cu mine undeva. Chiar acum.

— Dar am înotul, replică Emily, auzindu-l iarăşi pe Eeyore în tonul ei.

Maya o prinse de mână şi începu să i-o legene.

— Dacă ţi-aş spune că unde mergem *implică* şi înotul?

Emily îşi miji ochii spre ea.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să ai încredere în mine.

Chiar dacă fusese apropiată de Hanna şi de Spencer şi de Aria, toate amintirile preferate ale lui Emily erau legate de momentele petrecute cu Ali. Ca atunci când se îmbrăcaseră cu pantaloni de schi mătăhăloşi, să se dea pe zăpadă pe dealul Bayberry, când discutaseră despre iubiţii ideali, sau plânseseră gândindu-se la *Chestia cu Jenna,* după care se alinaseră reciproc. Când erau numai ele două, Emily vedea o Ali ceva mai puţin perfectă – ceea ce, într-un fel, o făcea pe ea să pară mai apropiată de perfecţiune – şi simţea atunci că putea să fie ea însăşi. Parcă trecuseră zile, săptămâni, *ani* de când nu mai fusese ea însăşi. Şi se gândea la asta acum, când simţea din nou o astfel de siguranţă de sine alături de Maya. Îi era dor să aibă o prietenă foarte bună.

În clipa aceea, Ben şi toţi ceilalţi băieţi probabil că se schimbau în costumele lor, plesnindu-se unii pe alţii cu prosoapele ude peste fesele goale. Lauren, antrenoarea, înşiruia grupurile de exerciţii pe tabla cea mare şi căra spre bazin labele, vestele şi ramele corespunzătoare. Iar fetele din lot se plângeau, fiindcă tuturor le venea ciclul în acelaşi timp. Să îndrăznească ea să lipsească de la a doua zi de antrenament?

Îşi strânse între degete peştişorul de plastic de la breloc.

— Cred c-aş putea să-i spun lui Carolyn că a trebuit să rămân la meditaţii la spaniolă, murmură ea.

Ştia că n-o să ţină minciuna cu Carolyn, dar, pe de altă parte, era la fel de probabil că ea nu avea s-o pârască mamei lor.

Verificând pentru a nu ştiu câta oară să nu fie cineva prin parcare, Emily zâmbi şi descuie maşina.

— Foarte bine. Hai să mergem.

— Am descoperit locul ăsta în weekend, cu fratele meu zise Maya, în timp ce Emily oprea maşina pe pietrişul din parcare.

Emily coborî şi se întinse.

— Chiar uitasem de el.

Erau pe traseul Marwyn, lung de vreo opt kilometri şi mărginit de un râu adânc. Ea şi prietenele ei obişnuiau vină tot timpul pe-aici cu bicicletele – Ali şi Spencer pedalau cu furie în apropierea finişului şi ajungeau, de obicei, la egalitate –, după care se opreau la micul snack bar din apropierea zonei pentru scăldat, să-şi ia Butterfingers şi coca-cola Dietetică.

În timp ce urca după Maya pe o pantă nămoloasă, aceasta o prinse de braţ.

— A! Am uitat să-ţi zic. Mi-a spus mama că a trecut ieri maică-ta pe la noi, când noi eram la şcoală. Ne-a adus prăjiturele.

— Da? făcu Emily, derutată. Chiar se întreba de ce nu-i pomenise nimic mama ei despre asta seara, la cină.

— Prăjiturelele au fost un *deee-li-ciu.* Eu şi fratele meu am ras tot aseară!

Ajunseră la drumul de pământ. Bolta formată de coroanele stejarilor le adăpostea de soare. Aerul avea acel miros de proaspăt, de pădure, şi părea cu vreo două grade mai răcoros.

— Încă n-am ajuns, anunţă Maya, luând-o de mână şi conducând-o în jos pe o potecă, spre un mic pod de piatră. La vreo şase metri dedesubtul

lui, râul se lărgea. Apa liniştită scânteia sub razele soarelui după-amiezii.

Maya merse tocmai până la marginea podului şi se dezbrăcă, rămânând doar în sutien şi în chiloţi asortaţi. Îşi azvârli hainele grămadă, scoase limba la Emily şi plonjă în apă.

— Stai! strigă Emily, repezindu-se spre ea. Maya nu ştia cât de adâncă era apa? După ce recită până la capăt *unu-Mississippi, doi-Mississippi,* Emily auzi un plescăit.

Maya scoase capul din apă.

— Ţi-am zis eu că te-aduc într-un loc care are legătură cu înotul! Hai, dezbracă-te!

Emily aruncă o privire spre mormanul de haine aruncat de Maya. Ea chiar detesta să se dezbrace de faţă cu alţii; până şi cu fetele din lotul de nataţie, care o vedeau în fiecare zi. Îşi scoase încetişor fusta plisată de la Rosewood, încrucişându-şi picioarele, astfel încât Maya să nu-i poată vedea coapsele goale, musculoase, după care prinse în mâini tricoul fără mâneci pe care-l purta pe sub bluza de uniformă. Se hotărî să-l păstreze pe ea. Privi dincolo de marginea râului şi, adunându-şi curajul, sări. O clipă mai târziu, apa îi îmbrăţişă trupul. Era plăcut de caldă şi de îngroşată de mâl, nu rece şi curată ca apa din bazin. Sutienul – care făcea parte din tricou – i se umplu de apă.

— E ca într-o saună aici, zise Maya.

— Mda, o aprobă Emily, lipăind până în zona mai puţin adâncă, unde Maya stătea cu picioarele pe fundul râului. Îşi dădu seama că-i vede sânii prin sutien, aşa că-şi abătu repede privirea.

— Mă duceam mereu cu Justin să ne aruncăm de pe stânci, când eram în California, mărturisi Maya. Stătea acolo în vârf şi, cum să zic, se *gândea* vreo zece minute înainte de a sări. Mi-a plăcut că tu nici măcar n-ai ezitat.

Emily se întoarse să facă pluta pe spate şi zâmbi. Nu se putea abţine: înghiţea orice

compliment de la Maya ca pe o plăcintă cu brânză abia coaptă.

Maya îşi făcu palmele căuş şi-o împroşcă pe Emily eu apă. O parte îi pătrunse chiar în gură. Apa de râu avea un gust cleios şi aproape metalic, câtuşi de puţin asemănător cu al celei clorurate din bazin.

— Cred că o să mă despart de Justin, zise deodată Maya.

Emily veni înot mai aproape de margine şi se ridică pe picioare.

— Chiar? De ce?

— Mda. Chestia cu distanţa e prea stresantă. Mă sună, cum să zic, *tot* timpul. N-am plecat decât de vreo câteva zile şi deja mi-a trimis două scrisori!

— Hm, făcu Emily, cernând apa murdară printre degete. Brusc, îi trecu ceva prin minte. Se întoarse spre Maya: Spune-mi… hm… mi-ai pus tu ieri un bilet în vestiarul de la înot?

Maya se încruntă.

— Când, după şcoală? Nu… păi, doar m-ai condus acasă, ai uitat?

— Corect.

Nu crezuse cu adevărat că Maya i-ar fi scris biletul, dar dac-ar fi fost aşa, lucrurile s-ar fi simplificat mult.

— Ce scria în bilet?

Emily scutură din cap.

— Nu contează. Nimic.

Îşi drese glasul.

— Ştii ce? Cred c-ar trebui să mă despart şi eu de prietenul meu.

Hopa! Emily n-ar fi fost mai surprinsă nici dacă i-ar fi ieşit din gură un măcăleandru.

— Chiar? Se miră Maya.

Emily clipi des din pricina apei care-i intrase în ochi.

— Nu ştiu. Poate.

Maya îşi întinse braţele deasupra capului, iar Emily îi zări din nou cicatricea aceea de la încheietură. Îşi abătu iarăşi privirea.

— Păi, atunci, moaş'-sa pe gheaţă! zise Maya.

Emily zâmbi, nedumerită.

— Poftiiim?

— E o chestie pe care-o spun eu câteodată, îi explică Maya. Cu sensul de… *dă-o-n mă-sa!* Întoarse capul şi ridică din umeri. Bănuiesc că sună prosteşte.

— Ba nu, îmi place, o linişti Emily. Moaş'-sa pe gheaţă, repetă, chicotind. Întotdeauna se simţea ciudat când înjura de parcă mama ei ar fi putut s-o audă din bucătăria casei lor, la peste cincisprezece kilometri distanţă.

— Dar categoric ar fi cazul s-o rupi cu-al tău, pe bune, zise Maya. Şi ştii de ce?

— De ce?

— Am fi amândouă singure.

— Şi asta ce-ar însemna? se interesă Emily.

Pădurea era tăcută şi nemişcată.

Maya veni mai aproape de ea.

— Şi asta ar însemna… că… noi două… am putea… *să ne distrăm!*

Şi, imediat, o apucă pe Emily de un umăr şi-o vârî sub apă.

— Hei! ţipă Emily. O împroşcă pe Maya, forţând-o să se dea înapoi, spintecând apa cu tot braţul şi generând un val uriaş. Pe urmă, o apucă pe Maya de un picior şi începu s-o gâdile în talpă, imediat sub degete.

— Ajutor! ţipă Maya. Nu la tălpi! Mă gâdil rău!

— Aha, ţi-am descoperit punctul slab! croncăni Emily, trăgând-o nebuneşte pe Maya spre cascadă. Maya izbuti să-şi smulgă piciorul şi-i sări din spate lui Emily tocmai pe umeri. Mâinile ei plutiră spre coastele lui Emily, apoi spre abdomen, unde începu s-o gâdile. Emily hohoti. Până la

urmă, o împinse pe Maya într-o grotă mică din stâncă.

— Sper să nu fie lilieci pe-aici, scânci Maya. Razele de soare pătrundeau prin micile fisuri ale stâncii, alcătuind o aură în jurul părului ei ud leoarcă. Vino-ncoace, zise apoi, întinzându-i mâna.

Emily se ridică în picioare lângă ea, pipăind pereţii netezi şi reci ai grotei. Zgomotul răsuflării ei se reverbera prin pereţii înguşti. Se priviră una pe cealaltă, zâmbind.

Emily îşi muşcă buza. Era un moment perfect de prietenie, care o făcea să se simtă oarecum melancolică şi nostalgică.

Maya îşi coborî privirea, îngrijorată.

— Ce-ai păţit?

Emily trase aer adânc în piept.

— Ei bine… Ai auzit de fata care a locuit în casa voastră? De Alison?

— Mda.

— A dispărut. Imediat după ce-am terminat clasa a şaptea. N-a mai fost găsită niciodată.

Maya simţi un uşor fior.

— Am auzit ceva despre asta.

Emily se cuprinse cu braţele; şi ei i se cam făcea frig.

— Eram foarte apropiate.

Maya se trase mai aproape de Emily şi-şi petrecu un braţ pe după umerii ei.

— Nu mi-am dat seama.

— Mda, confirmă Emily. Bărbia începu să-i tremure. Am vrut doar să ştii, adăugă.

— Mersi.

Trecură câteva clipe foarte lungi; Emily şi Maya continuau să se ţină în braţe. Deodată, Maya se retrase.

— Am minţit adineauri. Referitor la motivul pentru care vreau s-o rup cu Justin.

Emily înălţă din sprânceană, curioasă.

— Nu. Nu sunt convinsă că-mi plac băieţii, rosti încetişor Maya. E ciudat. Mi se par drăguţi,

dar când ajung să fiu singură cu unul, nu mai vreau să fiu cu el. Aş prefera să fiu… cum să zic? … cu cineva ca mine.

Zâmbi crispat.

— Ştii cum e?

Emily îşi trecu palmele peste faţă, apoi prin păr. Dintr-odată, i se părea că Maya o priveşte prea de-aproape.

— Eu… începu ea.

Dar nu, *nu* ştia.

Tufele de deasupra lor se mişcară. Emily tresări. Mama ei nu putea să suporte gândul ca fetele să vină acolo: nu poţi să ştii niciodată ce fel de răpitori sau asasini se puteau ascunde în astfel de locuri. Pădurea era nemişcată, dar imediat apoi un cârd de păsări se împrăştie sălbatic pe cer. Emily se lipi de stâncă. Oare le urmărea cineva? Al cui să fi fost râsul acela? I se părea un râs cunoscut. Deodată, Emily auzi o respiraţie greoaie. I se făcu pielea de găină; scoase capul să privească afară.

Nu era decât un grup de băieţi. Deodată, năvăliră toţi în apă, mânuind beţe în chip de spade. Emily plecă de lângă Maya şi se îndepărtă de cascadă.

— Unde te duci? o strigă Maya.

Emily o privi, apoi întoarse capul spre băieţi, care-şi abandonaseră beţele şi acum se băteau cu pietre. Unul din ei era Mike Montgomery, fratele mai mic al fostei ei prietene Aria. Crescuse de când nu-l mai văzuse. Şi… ia stai: Mike făcea şi el şcoala la Rosewood. Oare ar recunoaşte-o? Emily ieşi din apă şi se grăbi să urce panta.

Întoarse din nou capul spre Maya.

— Trebuie să ajung înapoi la şcoală până termină Carolyn cu înotul, o anunţă, trăgându-şi fusta pe ea. Vrei să-ţi arunc hainele acolo?

— Cum vrei, zise Maya, ieşind de sub cascadă şi lipăind prin apă, cu chiloţii transparenţi lipiţi de fese. Urcă încet panta, fără să-şi acopere

nici măcar pentru o clipă abdomenul sau sânii. Băieţii îşi încetară hârjoneala şi se holbară după ea.

Şi, chiar dacă Emily n-ar fi vrut, nu se putu stăpâni să nu se holbeze şi ea.

11
CARTOFII DULCI MĂCAR AU O GRĂMADĂ DE VITAMINA A

— Ea. Categoric, ea, şopti Hanna, arătând cu degetul.

— Noo. Sunt prea mici! răspunse Mona, tot în şoaptă.

— Da, dar uită-te cum se umflă în partea de sus! Pe bune că sunt falşi, argumentă Hanna.

— Eu cred că femeia de-acolo şi-a făcut fesele.

— Scârbos, comentă Hanna, strâmbând din nas şi plimbându-şi palmele pe marginile propriilor fese, rotunde, ferme, vrând să se asigure că erau încă în perfectă stare. Era spre sfârşitul după-amiezii de miercuri, cu doar două zile înainte de petrecerea anuală în aer liber dată de Noel Kalm, iar ea şi Mona trândăveau pe terasa de la Yam, cafeneaua aparţinând de clubul printre ai cărui membri se numărau şi părinţii Monei. Mai jos de ele, o gaşcă de băieţi din Rosewood se avântase într-o rapidă partidă de golf, până la masa de seară; în schimb, Hanna şi Mona jucau un cu totul alt tip de joc: „Descoperă sânii falşi!" Sau orice altceva fals, din moment ce în jurul lor falsurile abundau.

— Mda, după cum se pare, chirurgul ei a cam dat-o în bară, murmură Mona. Cred că mama joacă tenis cu ea. O s-o întreb.

Hanna privi din nou spre femeia diafană, de vreo treizeci şi ceva de ani, de lângă bar, al cărei posterior arăta suspect de extra-somptuos faţă de restul siluetei sale ca de scobitoare.

— Mai bine mor decât să apelez la chirurgia plastică.

Mona îşi făcu de lucru cu amuleta brăţării ei de la Tiffany's: cea pe care, evident, nu fusese

obligată s-o restituie.

— Tu crezi că Aria Montgomery şi i-o fi mărit?

Hanna îşi ridică privirea, uimită.

— De ce?

— E chiar slabă, iar ei arată, cum să zic, suspect de perfecţi, explică Mona. A fost în Finlanda, sau mai ştiu eu pe unde, corect? Am auzit că-n Europa e ieftină operaţia.

— Eu nu cred să fie falşi, murmură Hanna.

— De unde ştii *tu?*

Hanna îşi ronţăi paiul. Aria avusese dintotdeauna sânii mari; ea şi Alison fuseseră singurele din grupul lor de prietene în nevoite să poarte sutien în clasa a şaptea. Alison se făcuse mereu cu ai ei, însă singura dată când Aria dăduse impresia că observă *existenţa* propriilor sâni fusese atunci când tricotase pentru toate sutiene ca dar de Crăciun şi constatase că pentru ea trebuia să facă unul cu un număr mai mare.

— Pur şi simplu pentru că nu pare să fie genul, îi răspunse. Să discute cu Mona despre fostele ei prietene însemna să se avânte pe un teritoriu incomod. Hanna încă se simţea jenată de modul în care ea, Ali şi celelalte fete îşi băteau joc de Mona într-a şaptea, însă i se părea mult prea bizar să aducă vorba acum despre aşa ceva.

Mona o privi fix.

— Te simţi bine? Arăţi altfel azi.

Hanna tresări.

— Da? Cum adică?

Mona îi adresă un mic zâmbet cunoscător.

— Hopa! Cineva e cu nervii la pământ!

— Nu sunt cu nervii la pământ, protestă grăbită Hanna.

Totuşi, era. După povestea din secţia de poliţie şi după E-mailul primit seara, era înspăimântată. De dimineaţă, avusese impresia că ochii ei păreau mai degrabă de un maro opac, decât verzi, şi braţele şi le vedea deranjant de

pufoase. Avea senzaţia aceea oribilă că într-adevăr urma să se transforme la loc în cea care fusese în clasa a şaptea.

O chelneriţă blondă, având gâtul ca de girafă, le întrerupse discuţia:

— V-aţi hotărât?

Mona mai aruncă o privire în meniu.

— Eu vreau salată asiatică de pui, fără sos.

Hanna îşi drese glasul.

— Eu, salată de legume, cu varză de Bruxelles, şi o porţie mare de cartofi dulci, prăjiţi. La cutie, pentru acasă, vă rog.

În timp ce chelneriţă lua meniurile de pe masă, Mona îşi împinse ochelarii de soare în jos pe nas.

— Cartofi dulci prăjiţi?

— Pentru mama, se grăbi să-i explice Hanna. Cu aşa ceva trăieşte.

Mai jos, pe terenul de golf, un grup de tipi mai mari decât ele îşi ocupau poziţiile pentru prima lovitură; din el făcea parte şi un tânăr chipeş, într-o pereche de pantaloni scurţi decoloraţi. Părea un pic cam nepotrivit cu decorul, cu părul lui şaten ciufulit, cu pantalonii largi şi cu… ia stai… aia să fie cumva… o bluză polo cu emblema *Poliţiei din Rosewood?* O, nu! Chiar aşa era.

Wilden scrută terasa şi-şi înclină calm capul când o zări Hanna. Ea se făcu mică.

— *Ăsta* cine mai e? murmură încântată Mona.

— Hm… mormăi Hanna, pe jumătate vârâtă sub masă.

Cum aşa, Darren Wilden juca *golf?* Nu se *poate.* Când era în liceu, era genul de tip care azvârlea cu beţe de chibrit aprinse în băieţii din echipa de golf a Rosewood-ului. Ce, chiar toată lumea se pusese pe ea?

Mona îşi miji ochii.

— Ia stai. N-a fost la noi la şcoală? O întrebă, apoi zâmbi cu gura până la urechi. O, Doamne! E

tipul de la echipa de sportivi care fac sărituri de la trambulină. Hanna, afurisită mică. De unde te ştie el pe *tine?*

— E… începu Hanna, dar se opri imediat, plimbându-şi degetele peste talia blugilor, ca să mai câştige timp. L-am întâlnit pe traseul Marwyn, acum vreo două zile, când alergam. Ne-am oprit în acelaşi timp la fântână, să bem apă.

— Drăguţ, comentă Mona. Lucrează pe-aici?

Hanna zăbovi din nou. Chiar îşi dorea să evite discuţia asta.

— Hm… Parcă a zis că este poliţist, răspunse apoi, nonşalantă.

— Glumeşti. Mona îşi scoase stick-ul hidratant Shu Uemura din geanta hobo albastră şi-şi tamponă uşor buza superioară. Mi se pare un tip suficient de sexy, remarcă ea, ca să apară într-un calendar al poliţiştilor. Parcă-l şi văd: Mister Aprilie. Ia să-l rugăm să ne arate bastonul!

— Şşşt! o sâsâi Hanna.

Sosiră salatele comandate. Hanna împinse deoparte cutia de plastic în care erau cartofii dulci prăjiţi şi muşcă dintr-o roşie cherry fără sos.

Mona se aplecă spre ea.

— Pun pariu c-ai putea să-l agăţi.

— Pe cine?

— Pe Mister Aprilie! Cine altul?

Hanna pufni.

— Da, sigur.

— Pe bune. Ar trebui să-l aduci la petrecerea lui Kahn. Am auzit că anul trecut au venit la petrecere şi câţiva curcani. Uite-aşa fac, ca să nu-i salte niciodată.

Hanna se lăsă pe spate. Petrecerea lui Kahn era o tradiţie legendară în Rosewood. Familia Kahn locuia pe un teren de vreo douăzeci de pogoane, iar băieţii – Noel fiind cel mai mic dintre ei – organizau în fiecare an o petrecere cu ocazia începerii şcolii. Puştanii jecmăneau extrem de bine aprovizionatul stoc de băuturi alcoolice din

pivniţă, şi *mereu* ieşea câte un scandal. Cu un an în urmă, Noel îl împuşcase pe cel mai bun prieten al lui, James, drept în fundul gol, cu puşca lui cu două ţevi, din cauză că James încercase să se pupe cu iubita lui Noel din acea vreme, Alyssa Pennypacker. Amândoi se îmbătaseră în asemenea hal, încât râseseră în hohote pe tot drumul spre urgenţă şi nu-şi mai amintiseră ce se întâmplase şi de ce. Iar cu un an înainte, o gaşcă de drogaţi trăsese prea multă iarbă şi încercase să ia caii Appaloosa ai domnului Kahn, ca să se ducă să fumeze din bonguri[21].

— Noo, replică Hanna, muşcând dintr-o altă roşie. Cred c-o să merg cu Sean.

Mona se strâmbă.

— De ce să ratezi în compania lui Sean o seară altminteri perfectă pentru petrecere? Doar a depus jurământ de castitate. Probabil că nici n-o să vină.

— Să depui jurământ de castitate nu înseamnă să renunţi la petreceri, o asigură Hanna, muşcând zdravăn din salată şi ronţăind legumele uscate, deloc apetisante.

— Ei bine, dacă tu nu vrei să-l inviţi pe Mister Aprilie la petrecerea lui Noel, mă duc să-l invit eu, se hotărî Mona, ridicându-se.

Hanna o înhăţă de braţ.

— Nu!

— De ce nu? Haide! O să fie distractiv.

Hanna îşi înfipse unghiile în braţul Monei.

— Am zis nu.

Mona se aşeză la loc şi o făcu pe supărata:

— De ce nu?

Hanna simţi cum inima îi porneşte în galop.

— Bine. Dar să nu spui la *nimeni,* îi ceru, inspirând adânc. L-am cunoscut la secţia de poliţie, nu când alergam. Am fost chemată să mi se pună nişte întrebări despre povestea de la Tiffany's. Dar n-a fost mare scofală. Nu m-au arestat.

— *O, Doamnei* zbieră Mona.

Wilden îşi ridică din nou privirea spre ele.

— Şşşt! o apostrofă Hanna.

— Şi, eşti bine? Ce s-a întâmplat? Povesteşte-mi tot, îi ceru Mona, de astă dată în şoaptă.

— Nu sunt prea multe de povestit, zise Hanna, aruncându-şi şervetul peste farfurie. M-au dus la secţie, a venit şi mama cu mine, şi am stat acolo un timp. M-au lăsat să plec cu un avertisment. Mare scofală. Toată treaba a durat vreo douăzeci de minute.

— Phii! exclamă Mona, aruncând spre Hanna o privire de nedesluşit. Hanna chiar se întrebă pentru o clipă daca nu cumva era o privire de milă.

— N-a fost, cum să zic, ceva ieşit din comun, sau mai ştiu eu ce, se apără ea, simţind cum i se usucă gâtul. Nu s a întâmplat mare lucru. Mai toţi poliţiştii vorbeau la telefon. Am trimis SMS-uri tot timpul.

Se opri, gândindu-se dacă era cazul să-i povestească Monei despre SMS-ul cu „În nici un caz!” pe care-l primise de la A, cine-o mai fi fost şi A. Dar ce rost avea să se obosească? De fapt, putea să nu însemne nimic, nu?

Mona sorbi din paharul cu Perrier.

— Credeam că n-o să te prindă niciodată.

Hanna înghiţi în sec.

— Mda, mă rog…

— Maică-ta nu te-a omorât?

Hanna îşi întoarse privirea. Pe drumul spre casă, mama ei o întrebase dacă luase dinadins brăţara şi cerceii. Când Hanna îi răspunsese că nu, doamna Marin replicase: „Bine. Atunci, s-a rezolvat.” Şi-şi deschisese imediat telefonul să sune pe cineva.

Ridică din umeri şi se scula în picioare.

— Tocmai mi-am adus aminte. Trebuie să-l scot la plimbare pe Bulinuţă.

— Eşti sigură că n-ai nimic? insistă Mona. Pari cam îmbujorată.

— Nu-i nici o chestie, replică ea.

Mimă zgomotos un sărut spre Mona şi se îndreptă spre uşă.

Ieşi calmă din restaurant, dar de îndată ce ajunse în parcare, o rupse la fugă. Se urcă în automobilul ei Toyota Plus – o maşină pe care doamna Marin şi-o cumpărase pentru ea cu un an în urmă, dar i-o pasase recent fiicei sale, din cauză că se plictisise de ea – şi-şi privi chipul în oglinda retrovizoare. Avea pete oribile, de un roşu aprins, pe obraji şi pe frunte.

După ce se transformase radical, Hanna fusese de-a dreptul obsedată cu grija faţă de propria-i persoană, nu numai să pară super şi perfectă în orice situaţie, dar şi *să fie* super şi perfectă. Îngrozită de gândul că şi cea mai neînsemnat greşeală putea s-o azvârle înapoi pe tărâmul penibilului, se îngrijise de toate detaliile, de la mărunţişuri de genul alegerii pseudonimului ideal pe *messenger* şi mixajul muzical perfect pentru iPod-ul din maşină, până la lucruri mai importante, ca stabilirea corectă a combinaţiei de persoane pe care să le invite la o petrecere şi alegerea băiatului perfect din categoria *aşa da;* aici, spre norocul ei, era vorba de acelaşi băiat care se îndrăgostise încă din clasa a şaptea. Faptul că fusese prinsă furând din magazin nu însemna o pată pe imaginea acelei Hanna perfecte, stăpâne pe sine, super tari, pe care ajunsese s-o ştie toată lumea? Nu putuse să descifreze acea expresie de pe chipul Monei, din clipa în care exclamase „phii!”. Oare expresia aceea să fi însemnat *Phii, dar nu-i mare lucru?* Sau *Phii, ce fraieră!*

Se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să nu-i fi spus nimic Monei. Dar, în definitiv… mai ştia cineva. Persoana ciut semnase A.

Ştii ce-o să zică Sean, nu? „În nici un caz!”

Pentru câteva clipe, i se înceţoşă vederea. Strânse cu putere volanul în mâini, după care înfipse cheia în contact. Ieşi din parcarea clubului,

întorcând pe o porţiune înfundată, cu pietriş, după care ajunse pe şosea. Îşi auzi pulsul zvâcnindu-i cu putere în tâmple, opri motorul şi respiră adânc de câteva ori. Vântul mirosea a fân şi a iarbă proaspăt tunsă.

Închise strâns ochii. Când îi redeschise, şi-i fixă asupra cutiei de cartofi dulci prăjiţi. *Nu,* îşi zise. O maşină vâjâi pe lângă ea, pe şoseaua principală.

Îşi şterse palmele pe blugi. Mai privi o dată, pe furiş, spre cutie. Cartofii miroseau delicios. *Nu, nu, nu.*

Întinse mâna şi deschise capacul. Aroma dulceagă şi caldă pluti spre nările ei. Incapabilă să se mai abţină, îşi îndesă în gură mână după mână de cartofi prăjiţi. Erau încă atât de fierbinţi, încât o frigeau, dar nu se sinchisea. Era o uşurare formidabilă; era singurul lucru care o făcea să se simtă mai bine. Nu se opri până nu-i înfulecă pe toţi, ba chiar linse pereţii cutiei de sarea care rămăsese pe ei.

La început, se simţi mult, mult mai calmă. Dar în clipa în care intră pe aleea din faţa casei, vechile şi familiarele sentimente de panică şi de ruşine o năpădiră. O uimea faptul că, deşi trecuseră ani de zile de când nu mai făcuse aşa ceva, avea exact aceleaşi senzaţii. Stomacul o durea, pantalonii i se păreau prea strâmţi şi tot ce-şi dorea era să se descotorosească de ce simţea.

Neluând în seamă ţipetele agitate ale lui Bulinuţă, care se auzeau din camera ei, Hanna se repezi spre baia de la etaj, trânti uşa după ea şi se prăbuşi pe gresia podelei. Slavă Domnului că mama ei nu se întorsese încă de la serviciu! Cel puţin, n-avea să audă ce se pregătea să facă Hanna.

12
MMM… CE FRUMOS MIROS REZULTATELE LA TEST!

OK. Era cazul ca Spencer să se liniştească.

Miercuri seară, intră cu Mercedesul ei break negru Clasa C – maşina abandonată de sora ei, care-şi luase un SUV nou şi practic, tot Mercedes – pe aleea circulară din faţa casei lor. Şedinţa consiliului de elevi se prelungise până foarte târziu şi-şi simţise nervii întinşi la limită cât timp condusese pe străzile întunecate din Rosewood. Toată ziua, avusese impresia c-o urmăreşte cineva, ca şi cum persoana care scrisese E-mailul acela despre „râvnit" ar fi putut să se arunce pe eu dintr-o clipă în alta.

Spencer se tot gândea, stânjenită, la acea familiară coadă de cal zărită pe fereastra fostei camere a lui Alison. Mintea îi tot fugea la Ali… şi la toate lucrurile pe care le ştia Ali Despre ea. Dar nu, era o tâmpenie. Alison dispăruse – şi, cel mai probabil, era moartă – de trei ani. În plus, o altă familie locuia acum în fosta ei casă, nu?

Se repezi la cutia poştală şi scoase din ea un teanc de corespondenţă, după care aruncă înapoi tot ce nu-i era adresat. Deodată, îl zări. Era un plic lunguieţ, nici prea gros, nici prea subţire, cu numele lui Spencer dactilografiat cu litere îngrijite în ferestruica transparentă. La expeditor scria: *Conducerea Facultăţii.* Sosise.

Sfâşie plicul, scoase coala de hârtie şi o examină. Citi de şase ori la rând rezultatele testelor preliminare, până să înţeleagă de-a binelea.

Obţinuse 2 350 de puncte din 2 400 posibile.

— *Uraaaaa!* ţipă, strângând atât de tare hârtia în mâini, încât o mototoli.

— Ia te uită! Mai sunt şi oameni fericiţi! Strigă cineva din stradă.

Spencer îşi ridică privirea. Andrew Campbell – înalt şi pistruiat, cu părul lung, cel care-o bătuse pe Spencer la alegerile pentru şefia clasei – scosese capul pe geamul Mini Cooper-ului său negru. Ei erau numărul unu şi numărul doi din clasă în toate privinţele. Dar, înainte ca Spencer să se poată împăuna cu reuşita ei – mărturisindu-i lui Andrew *cât* de bine se simţea pentru rezultatul de la test –, el porni mai departe. *Un* ciudat! Spencer se întoarse şi porni spre casă.

Se grăbea, emoţionată, să intre, dar un gând o făcu să se oprească: îşi aminti de rezultatul aproape de perfecţiune pe obţinuse sora ei, aşa că transformă iute scara de 1600 de-atunci în scara de 2 400 practicată în prezent de conducerea facultăţii. Sora ei avusese cu fix o sută de puncte mai puţin decât Spencer. Şi oare nu se spunea că testele sunt mai grele de la an la an?

Ei bine, acum *cine* era geniul?

O oră mai târziu, Spencer stătea la masa din bucătărie şi citea *Middlemarch* – o carte de pe lista de „lecturi propuse” la engleză avansaţi – când începu să strănute.

— Melissa şi Wren sunt aici, o anunţă doamna Hastings, dând buzna în bucătărie cu toată corespondenţa pe care Spencer o lăsase în cutie. Şi-au adus toate bagajele, se mută la noi!

Întredeschise cuptorul şi verifică puiul pus la rotisor şi chiflele din şapte feluri de fainã, după care se repezi înapoi în living.

Spencer strănută din nou. Un nor de Chanel 5 anunţa întotdeauna apariţia mamei ei – chiar dacă-şi petrecea aproape toată ziua muncind la cai – şi Spencer era convinsă că devenise alergică. Se gândi dacă să-i anunţe veştile legate de rezultatele testelor preliminare, dar auzi venind din antreu o voce ca un ciripit.

— Mami? strigă Melissa. Apoi, ea şi Wren intrară agale în bucătărie. Spencer se prefăcea că

studiază plicticoasa copertă a cărţii pe care-o avea în mână.

— Salut, auzi de deasupra ei vocea lui Wren.

— Salut, răspunse, calmă.

— Ce citeşti?

Spencer ezită. Era mai bine să se ţină la distanţă de Wren, mai ales acum. Dacă tot se muta la ei în casă.

Melissa trecu pe lângă ea fără s-o salute şi începu să scoată tot felul de perne lila dintr-o sacoşă Pottery Barn.

— Astea sunt pentru canapeaua din hambar, anunţă, practic urlând.

Spencer se chirci. Numai că jocul ăsta se putea practica şi în două persoane.

— A, Melissa! strigă ea. Am uitat să-ţi spun! Ghici cu cine am dat nas în nas!

Melissa îşi văzu mai departe de pernele ei.

— Cu cine?

— Cu Ian Thomas! Acum antrenează echipa noastră de hochei pe iarbă!

Melissa încremeni.

— Acum… ce? Da? E *aici*? A-ntrebat de mine?

Spencer ridică din umeri, prefăcându-se că se gândeşte.

— Nu, parcă nu.

— Cine e Ian Thomas? se interesă Wren, rezemându-se de blatul de marmură din mijlocul bucătăriei.

— Nimeni, răspunse pe un ton răstit Melissa, întorcându-se la pernele ei. Spencer închise cartea cu zgomot şi-şi luă tălpăşiţa spre sufragerie. Aşa. Era mai bine.

Se aşeză la masa lungă, în stilul misionarilor de ţară, şi-şi plimbă degetul pe gura carafei fără toartă. Candace, menajera familiei, tocmai o umpluse cu vin roşu. Părinţii lor nu se sinchiseau dacă fetele lor beau şi ele acasă, atât timp cât nu conduceau, aşa că înhăţă carafa cu amândouă mâinile şi luă o înghiţitură lacomă. Când îşi ridică privirea, Wren îi zâmbea înţelegător de peste masă, stând cu spatele cât se poate de drept pe scaunul rezervat lui pentru cină.

— Salut, zise el iarăşi. Ea îi răspunse ridicând din sprâncene.

Melissa şi doamna Hastings se aşezară la rândul lor, iar tatăl lui Spencer ajustă luminile

lustrei, după care îşi ocupă şi el locul. Pentru o clipă, toată lumea tăcu. Spencer se pipăi în buzunar după rezultatul la teste.

— Ei, cine ghiceşte ce mi s-a întâmplat? începu ea.

— Eu şi Wren suntem atât de bucuroşi că ne-aţi lăsat să stăm aici! Exclamă în acelaşi timp Melissa, apucându-l de mână pe Wren.

Doamna Hastings îi zâmbi.

— Eu sunt întotdeauna fericită să am aici toată familia Spencer îşi muşcă buza, iar stomacul îi chiorăi de nervozitate.

— Aşadar, tati, am primit…

— O-ho, o întrerupse Melissa, ţintuind cu privirea farfuriile pe care tocmai le aducea Candace din bucătărie. Mai avem şi altceva în afară de pui? Wren încearcă să nu mănânce carne.

— Nu e nici o problemă, se grăbi să spună Wren. E foarte bine şi pui.

— O! Exclamă doamna Hastings, ridicându-se pe jumătate. Nu mănânci carne? N-am ştiut! S-ar putea să avem nişte salată de paste în frigider, deşi e posibil să fie şi şuncă prin ea…

— Serios, e-n regulă, insistă Wren, scărpinându-se stânjenit în creştet şi făcându-şi părul negru vâlvoi să se ridice în câteva vârtejuri ţepoase.

— Of, mă simt groaznic, se plânse doamna Hastings, Spencer îşi dădu ochii peste cap. Când era întreaga familie la masă, mama ei ţinea morţiş ca toate felurile de mâncare – până şi cerealele înmuiate în lapte de la micul dejun – să fie perfecte.

Domnul Hastings îl examină bănuitor pe Wren.

— Eu sunt cu fripturile.

— Categoric, răspunse Wren, ridicându-şi paharul cu un gest atât de energic, încât vărsă câţiva stropi de vin pe faţa de masă.

Spencer tocmai căuta un pretext bun să schimbe discuţia şi să facă măreţul ei anunţ, când tatăl ei îşi lăsă furculiţa pe masă.

— Am o idee strălucită. Dacă tot suntem aici întreaga familie, ce-ar fi să jucăm Puterea Stelei?

— Of, tati, protestă Melissa, zâmbind. Nu!

Tatăl ei îi răspunse la zâmbet.

— O, ba da. Am avut o zi grozavă la serviciu. O să vă fac praf.

— Ce-i aia Puterea Stelei? se interesă Wren, cu sprâncenele arcuite a mirare.

I O vâlvătaie de emoţie îi cuprinse stomacul lui Spencer. Puterea Stelei era un joc inventat de părinţii ei pe când ea şi Melissa erau mici, şi pe care bănuise totdeauna că-l învăţaseră de la petrecerile de pensionare ale cine ştie cărei companii. Era simplu: toată lumea îşi mărturisea cea mal mare realizare a zilei, după care familia alegea o Stea. Aven menirea să-i facă pe toţi participanţii să se simtă mândri şi împliniţi, însă, în familia Hastings, nu reuşea decât să se creeze o concurenţă nemiloasă.

Şi totuşi, dacă exista un moment perfect în care Spencer să-şi anunţe rezultatul testelor preliminare, Puterea Stelei era acela.

— O să te prinzi din mers, Wren, îl asigură domnul Hastings. Încep eu. Astăzi, am pregătit o apărare atât de convingătoare pentru clientul meu, încât chiar el s-a oferit să-mi plătească mai *mult.*

— Impresionant, remarcă mama, luând o gură mică din paharul cu bere aurie. Acum, eu. Azi-dimineaţă, am bătut-o pe Eloise la tenis – i-am luat toate seturile la zero.

— Eloise e tare! strigă tatăl, după care mai sorbi din vin.

Spencer aruncă o privire peste masă, spre Wren. Acesta tocmai îşi curăţa cu grijă pielea de pe pulpa de pui, aşa că nu reuşi să-i prindă privirea.

Mama ei îşi tamponă buzele cu şerveţelul.

— Melissa? întrebă ea.

Melissa îşi împleti degetele cu unghii boante.

— Ei bine, hmm. I-am ajutat pe muncitori să pună gresie în toată baia: singura cale ca să iasă perfect este să fac totul cu mâna mea.

— Bravo ţie, dragă! O lăudă tatăl.

Spencer bâţâi din picior, agitată.

Domnul Hastings sfârşi de sorbit din vin.

— Wren?

Tânărul îşi ridică privirea, nedumerit.

— Da?

— E rândul tău.

Wren se jucă încurcat cu paharul lui de vin.

— Nu ştiu ce-aş putea să spun…

Jucăm Puterea Stelei, ciripi doamna Hastings, ca şi când ar fi fost un joc la fel de cunoscut ca, să zicem, scrabble. Domnule doctor, ce minunată realizare aţi avut pe ziua de azi?

— A, exclamă Wren, clipind des. Aşa. Păi, hm, nimic, la drept vorbind. Am avut zi liberă şi de la facultate, şi de la spital, aşa că m-am dus în oraş, la o cârciumă, cu câţiva colegi din spital, şi ne-am uitat la televizor, cum au jucat Phillies.

Tăcere. Melissa îl săgetă pe Wren cu o privire dezamăgită.

— Mie mi se pare ceva remarcabil, interveni Spencer. La halul în care joacă, e o realizare să rezişti la un meci cu Phillies.

— Ştiu, sunt cam de rahat, nu-i aşa? zise Wren, zâmbindu-i recunoscător.

— Ei, în sfârşit, se amestecă mama ei. Melissa, tu când începi cursurile?

— Staţi un pic, trâmbiţă Spencer. Doar *nu* aveau de gând să uite de ea! Am şi eu ceva pentru Puterea Stelei, zise.

Mama ei rămase cu furculiţa de salată în aer.

— Scuză-mă.

— Aoleu! O aprobă şi tatăl ei, vesel. Dă-i bătaie, Spence.

— Am primit rezultatele de la testul preliminar de aptitudini. Anunţă ea. Şi, în fine… iată-le.

Scoase foaia din buzunar şi o împinse spre tatăl ei.

De îndată ce el o ridică de pe masă, Spencer ştiu ce avea să se-ntâmple. N-avea să se sinchisească niciunul. În definitiv, ce-i ăla „test preliminar de aptitudini”? Aveau să se întoarcă la Beaujolais-ul din pahare şi la Melissa şi la Wharton şi cu asta, basta. Îşi simţi obrajii arzând. De ce se mai obosise?

Numai că, atunci, tatăl ei lăsă jos paharul şi începu să studieze cu atenţie documentul.

— Uau! exclamă el, făcându-i semn doamnei Hastings să se apropie. La vederea colii de hârtie, mama se emoţionă.

— Mai mult decât atât nu se poate, nu? comentă doamna Hastings.

Melissa îşi lungi gâtul să vadă şi ea. Spencer abia dacă mai putea să respire. Melissa o privi chiorâş peste vaza cu liliac şi bujori din mijlocul mesei. Era o privire care o făcu pe Spencer să se gândească la posibilitatea ca *Melissa* să-i fi scris e-mailul acela înfricoşător de ieri. Numai că, în clipa în care-i întâlni privirea, Melissa îi zâmbi, destinsă.

— Dar ştiu că ai învăţat, nu glumă!

— E un rezultat bun, nu? întrebă Wren, aruncând şi el o privire pe foaie.

— E un rezultat fantastic! ţipă domnul Hastings.

— E minunat! strigă şi doamna Hastings. Cum ai vrea să sărbătoreşti, Spencer? O cină în oraş? Există ceva pe care să fi pus ochii?

— Când am primit eu rezultatele testului de aptitudini, mi-aţi luat un Fitzgerald, ediţie princeps, la licitaţi aia, v-aduceţi aminte? zise Melissa, cu chipul strălucind.

— Exact! aprobă doamna Hastings, vibrând de emoţie.

Melissa se întoarse spre Wren.

— Ţi-ar fi plăcut la nebunie. A fost formidabil să licitez.

— Ei bine, ce-ar fi să te mai gândeşti? îi propuse doamna Hastings lui Spencer. Încearcă să-ţi alegi ceva memorabil, cum a fost şi-n cazul Melissei.

Spencer îşi îndreptă lent spinarea.

— De fapt, chiar am ceva în minte.

— Şi anume? o îmboldi tatăl ei, aplecându-se în faţă pe scaunul lui.

Acum e-acum, îşi zise Spencer.

— Ei bine, ce mi-ar face foarte, foarte, *foarte* mare plăcere, chiar acum, nu peste câteva luni, ar fi să mă mut în hambar.

— Dar… începu Melissa, neputând să se abţină.

Wren tuşi încet. Tatăl ei îşi încreţi fruntea. Stomacul lui Spencer scoase un chiorăit zgomotos, de foame. Şi-l înăbuşi cu o mână.

— Asta vrei *cu adevărat?* o întrebă mama ei.

— Mhî, răspunse Spencer.

— OK, zise doamna Hastings, privindu-şi soţul. Păi…

Melissa trânti zgomotos furculiţa pe masă.

— Dar… hm… cum rămâne cu mine şi cu Wren?

— Ei bine, tu însăţi ai spus că renovarea n-o să dureze mult, replică doamna Hastings, ducându-şi mâna la bărbie. Voi doi aţi putea să staţi în fosta ta cameră, cred eu.

— Dar are două paturi, protestă Melissa, cu o voce copilăroasă, deloc caracteristică pentru ea.

— Pe mine nu mă deranjează, interveni în grabă Wren. Melissa îl fulgeră cu o privire tăioasă.

— Am putea să mutăm patul dublu din hambar în camera Melissei şi să ducem patul lui Spencer acolo, propuse domnul Hastings.

Lui Spencer nu-i venea să creadă ce auzea.

— Chiar aţi vrea să faceţi asta?

Doamna Hastings înălţă din sprâncene.

— Melissa, n-o să mori din asta, nu-i aşa?

Melissa îşi îndepărtă şuviţele de păr care-i căzuseră în ochi.

— Nu, n-o să mor, zise. Adică, personal m-am ales cu ceva mai mult, cu licitaţia şi cu ediţia princeps, dar ce să fac? Asta-s eu.

Wren sorbi discret din vin. Când îi întâlni privirea lui Spencer, îi făcu cu ochiul. Domnul Hastings se întoarse spre Spencer.

— Atunci, s-a rezolvat.

Spencer sări de pe scaun şi se duse să-şi îmbrăţişeze părinţii.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc!

Mama ei strălucea de fericire.

— Ar trebui să te muţi chiar mâine.

— Spencer, e clar că tu eşti Steaua, declară tatăl ei, ridicând foaia cu rezultatele, acum uşor pătată de vin roşu. Ar fi cazul s-o punem în ramă, ca amintire!

Spencer zâmbi cu gura până la urechi. Ea nu simţea nevoia să înrămeze nimic. Oricum, îşi va aminti de momentul ăsta câte zile va avea.

13
ACTUL ÎNTÂI: FATA ÎL FACE PE BĂIAT S-O DOREASCĂ

— Vrei să vii cu mine la un vernisaj, la studioul Chester Springs, luni seară? o întrebă pe Aria mama ei, Ella.

Era într-o joi dimineaţă, şi Ella stătea faţă-n faţă cu Aria, luau micul dejun şi dezlegau cuvintele încrucişate din *New York Times,* cu un pix negru a cărui pastă curgea întruna, în timp ce ronţăiau Cherrios dintr-un bol. Ella tocmai îşi reluase serviciul cu jumătate de normă de la galeria de artă contemporană Davis, de pe strada principală din Rosewood, şi se afla pe statul de plată cu toate veniturile aferente.

— Nu merge tata cu tine? o întrebă Aria.

Buzele mamei ei se crispară.

— Are mult de lucru pentru orele lui.

— Aha, zise Aria, culegând un fir răzleţ de lână din mănuşile fără degete pe care şi le tricotase în timpul îndelungatei călătorii cu trenul până în Grecia. Oare bănuială să fi fost ceea ce detectase în tonul mamei sale? Aria îşi făcea mereu griji ca Ella să nu afle despre Meredith şi să n-o ierte niciodată pentru faptul că păstrase secretul.

Închise strâns ochii. *Nu te mai gândi la povestea asta*, îşi impuse în sinea ei. Apoi îşi turnă suc de grepfrut într-un pahar.

— Ella? zise ea. Am nevoie de un sfat în dragoste.

— Un sfat în dragoste? o maimuţări mama ei, prinzându-şi mai bine cocul negru ca tăciunele cu un beţişor pentru mâncare chinezească, uitat pe masă.

— Mda, confirmă Aria. Îmi place de un tip, dar pare… intangibil. Şi n-am idee cum să-l fac să-

i placă de mine.

— Fii tu însăţi! replică Ella.

Aria scânci.

— Am încercat.

— Atunci, caută pe cineva tangibil!

Fata îşi dădu ochii peste cap.

— Vrei să mă ajuţi sau nu?

— Ooo, cineva de pe-aici e supărăcios! Zise Ella, zâmbind după care pocni din degete. Uite, tocmai am citit studiul ăsta în ziar, continuă, ridicând de pe masă exemplarul din *Times.* O cercetare despre ceea ce li se pare bărbaţilor mai atractiv la femei. Ştii ce a ieşit pe primul loc? Inteligenţa. Stai să-l găsesc…

Frunzări paginile, apoi îi întinse ziarul.

— Aria a pus ochii pe un tip? se interesă Mike, danii buzna în bucătărie şi înhăţând o gogoaşă glazurată din cutia de pe blatul din mijlocul încăperii.

— Nu! ripostă grăbită Aria.

— Ei, atunci află că a pus cineva ochii pe *tine,* declară Mike. Oricât de scârbos ar părea, adăugă, prefăcându-se că vomită.

— Cine? se interesă Ella, pe un ton entuziasmat.

— Noel Kahn, răspunse Mike, vorbind cu gura plină. A întrebat de tine la antrenamentul de lacrosse.

— Noel Kahn? repetă Ella, plimbându-şi privirea de la Mike la Aria şi înapoi. Cine-i ăsta? Era aici acum trei ani? Eu îl ştiu?

Aria oftă şi-şi dădu ochii peste cap.

— Nu-i nimeni.

— Nimeni? strigă Mike, dezgustat. E… cum să zic? … cel mai mişto tip din anul tău.

— Fie, cedă Aria, sărutându-şi mama pe creştetul capului. Se îndreptă spre hol, cu ochii ţintă pe foaia de ziar din mâinile ei. Prin urmare, bărbaţii erau atraşi de inteligenţă? Ei bine, Aria islandeza sigur avea creier.

— De ce nu-ţi place de Noel Kahn? o întrebă Mike, făcând-o să tresară. Era la câţiva paşi de ea, ţinând în mână o cutie de carton cu suc de portocale. E cel mai tare.

Aria oftă din nou.

— Dacă-ţi place chiar atât de mult, de ce nu ieşi *tu* cu el?

Mike bău direct din cutie, se şterse la gură şi se holbă la ea.

— Te porţi ciudat. Ce, ai tras ceva? Îmi dai şi mie un pic?

Aria pufni. În Islanda, Mike se străduise în permanenţă să facă rost de droguri şi se urcase pe pereţi când câţiva tipi din port îi vânduseră o punguţă cu iarbă. Marfa se dovedise ulterior că era o porcărie, dar el tot o fumase, mândru nevoie mare.

Mike îşi frecă bărbia, gânditor.

— Cred că ştiu de ce te porţi ciudat.

Aria se întoarse spre dulap.

— Ştii un rahat.

— Aşa crezi? ripostă Mike. Ba nu. Şi ştii ce? O să aflu eu dacă bănuielile mele sunt corecte.

— Îţi doresc succes, Sherlock, replică Aria, trăgându-se de poalele jachetei. Chiar dacă era convinsă că, probabil, Mike ştia un rahat, spera oricum ca el să nu-i fi sesizat tremurul din voce.

În timp ce toţi ceilalţi elevi se înşiruiau la intrarea în sala de engleză – majoritatea băieţilor etalându-şi tuleiele ţepoase, de câteva zile, iar majoritatea fetelor copiind stilul Hanna-şi-Mona, cu sandale cu talpa groasă şi brăţări cu amulete –, Aria îşi revizui teancul de fişe pe care tocmai le scrisese. Pentru astăzi, avuseseră de pregătit o expunere orală despre piesa de teatru *Aşteptându-l pe Godot*[22]. Aria adora expunerile orale – avea vocea perfectă pentru aşa ceva, sexy şi aspră, în acelaşi timp – şi întâmplarea făcea ca ea să cunoască destul de bine piesa. Odată, o duminică

întreagă, se contrazisese vehement cu un tip – care semăna cu Adrien Brody – în legătură cu tema piesei… asta, printre paharele cu deliciosul martini cu vodcă şi suc de mere şi atingându-şi picioarelor pe sub masă. Aşa că nu era numai o excelentă ocazie de a deveni o elevă eminentă, ci şi una de a le demonstra tuturor cât de super putea să fie Aria Islandeza.

Ezra intră agale în clasă – arăta ciufulit, cu un aer studiat, abordabil – şi bătu din palme, cerând tăcere.

— OK, copii, zise. Avem o mulţime de materie de parcurs pe ziua de azi. Faceţi linişte.

Hanna Marin se întoarse şi-i aruncă Ariei un zâmbet de cunoscătoare.

— Ce fel de chiloţi crezi că are pe el?

Aria zâmbi indiferentă – boxeri în dunguliţe, din bumbac, evident – şi-şi întoarse atenţia spre Ezra.

Foarte bine, zise el, îndreptându-se spre tablă. Toată lumea a citit, da? V-aţi pregătit expunerea? Cine vrea să-nceapă?

Aria se repezi să ridice mâna. Ezra îi făcu un semn de încuviinţare. Ea se ridică, se îndreptă spre podiumul din faţa clasei, aranjându-şi părul negru în jurul umerilor, astfel încât să arate şi mai superb, şi având grijă să nu i se fi agăţat cumva colierul gros din corali de gulerul bluzei. Reciti la repezeală câteva fraze introductive de pe fişele ei.

— Anul trecut, am fost la o reprezentaţie cu *Aşteptându-l pe Godot*, la Paris, începu ea.

Remarcă sprâncenele lui Ezra înălţându-se aproape imperceptibil.

— Era un teatru mic pe malul Senei, şi aerul era plin de mireasma brioşelor cu brânză, din vecinătate.

Făcu o pauză de efect.

— Imaginaţi-vă scena: un şir imens de oameni aşteptându-şi rândul la intrare, o femeie

ducând în geantă doi mici pudeli albi, turnul Eiffel profilându-se în depărtare.

Îşi ridică scurt privirea. Toată lumea părea atât de transfigurată!

— Simţeam energia, emoţia, *pasiunea* plutind în aer. Şi nu era doar datorită berii, pe care putea s-o cumpere *oricine*… Inclusiv fratele meu mai mic, adăugă.

— Drăguţ! exclamă Noel Kahn.

Aria zâmbi.

— Fotoliile erau catifelate şi purpurii şi miroseau ca genul acela de unt franţuzesc mai dulce decât untul american. Este cel care face ca produsele de patiserie să fie atât de delicioase.

— Aria, interveni Ezra.

— E genul de unt care face ca până şi *melcii* să fie gustoşi!

— Aria!

Fata se opri. Ezra stătea sprijinit de tablă, cu braţele încrucişate, cu sacoul lui de la Rosewood.

— Da? răspunse, zâmbindu-i.

— Mă văd nevoit să te opresc.

— Dar… n-am ajuns nici măcar la jumătate!

— Ei bine, mă interesează mai puţin catifeaua fotoliilor şi produsele de patiserie, şi mai mult piesa în sine.

Toată clasa se hlizi. Aria se întoarse, târşâindu-şi picioarele, în banca ei şi se aşeză. Ce, el nu ştia ce-i aia să recreezi *ambianţa?*

Noel Kahn ridică mâna.

— Noel? i se adresă Ezra. Vrei să continui tu?

— Nu, răspunse acesta, făcând ca toată clasa să izbucnească în râs. Am vrut doar să spun că mie expunerea făcută de Aria mi s-a părut bună. Mi-a plăcut.

— Mersi, zise încetişor Aria.

Noel se răsuci spre ea.

— Chiar nu există limită de vârstă pentru băutură?

— Nu tocmai.

— S-ar putea să merg şi eu cu familia în Italia, în iarna asta.

— Italia e uluitoare. O să-ţi placă la nebunie.

— Aţi terminat? îi întrebă Ezra, săgetându-l pe Noel cu o privire exasperată. Aria îşi înfipse unghiile de un roz aprins în lemnul băncii.

Noel se întoarse din nou spre ea.

— Aveau şi absint? o întrebă în şoaptă.

Ea încuviinţă, uimită de faptul că Noel auzise de absint.

— Domnule Kahn, îl apostrofă Ezra, cu asprime. Poate cu un pic prea multă asprime. Ajunge!

Să fi fost *gelozie* ce detectase în tonul lui?

— Mamă, exclamă Hanna, întorcându-se spre Aria. Ce l-o mânca în fund?

Aria îşi înăbuşi un chicotit. Avea ea o senzaţie cum că o anumită elevă eminentă îl făcuse pe un anumit profesor să devină puţin cam iritat.

Ezra o invită pe Devon Arliss să continue, şi aceasta îşi începu discursul. În timp ce Ezra stătea întors într-o parte, ascultând cu degetul la bărbie, Aria palpita. Îl dorea atât de aprig, încât întregul trup îi tremura.

Ba nu, stai. Nu era decât telefonul mobil, din supradimensionata ei geantă verde-lămâie, de la picioare.

Aparatul continua să bâzâie. Aria se aplecă încet şi-l scoase din geantă. Un mesaj nou:

Aria, poate că el îşi face de cap cu elevele tot timpul. O Grămadă de profesori fac asta… dacă nu mă crezi, întreabă-l pe tatăl tău! – A.

Aria închise rapid clapeta telefonului. Numai că, după câteva clipe, o deschise din nou şi mai citi o dată mesajul. Şi încă o dată. Şi, în timp ce citea, i se zbârleau firele de păr de pe braţe.

Nimeni dintre cei aflaţi în sală nu avea telefonul la vedere: nici Hanna, nici Noel, nimeni.

Şi nimeni nu se uita la ea. Privi până şi tavanul, apoi afară, pe fereastră, însă nimic nu i se părea nelalocul lui. Totul era tăcut şi nemişcat.

— Aşa ceva nu se poate, şopti ea.

Unica persoană care ştia despre tatăl ei era… Alison. Şi Alison jurase *pe mormântul ei* că n-o să sufle nimănui o vorbă. Să se fi *întors?*

14
Al GRIJĂ SĂ NU MAI CAUŢI PE GOOGLE CÂND AR TREBUI SĂ ÎNVEŢI

În ora ei liberă de joi după-amiaza, Spencer se grăbi spre sala de lectură de la Rosewood Day. Cu teancurile de enciclopedii până în tavan, cu giganticul glob terestru cu picior dintr-un colţ şi ferestrele cu vitralii de pe peretele opus, era locul ei preferat din întregul campus. Rămase în picioare în mijlocul încăperii goale, închise ochii şi inspiră mirosul de cărţi vechi, legate în piele.

Totul mersese astăzi după placul ei: neobişnuitul val de frig îi permisese să-şi îmbrace jacheta nou-nouţă de lână Marc Jacobs, de un frumos bleu-pal, barmanul din cafeneaua de la Rosewood Day îi făcuse un *latte* perfect cu strat dublu de spumă, mai adineauri luase nota maximă la un examen oral la limba franceză, iar diseară urma să se mute în hambar, în timp ce Melissa avea să doarmă în vechea şi înghesuita ei cameră.

Cu toate acestea, plutea într-o ceaţă stânjenitoare. Era o combinaţie dintre sâcâitoarea senzaţie pe care o avea uneori când uita să facă un anumit lucru şi sentimentul că… în fine, că o urmărea cineva. Era evident motivul pentru care se simţea atât de întoarsă pe dos: acel înfiorător e-mail despre „râvnit”. Străfulgerarea de păr blond de la fereastra fostei camere a lui Ali. Faptul că numai Ali ştia despre Ian…

Încercând să se scuture de aceste senzaţii, se aşeză în faţa unui computer, îşi aranjă la talie ciorapii bleumarin Wolford, cu model, şi se conectă la internet. Începu să caute informaţii pentru apropiatul ei proiect la biologie avansaţi, însă după ce parcurse o listă cu rezultate de pe

Google, tastă în fereastra motorului de căutare *Wren Kim.*

Examinând rezultatele, îşi înăbuşi un chicotit. Pe un site numit *Şcoala Mill Hill din Londra,* exista fotografia unul Wren cu părul mai lung, stând în picioare lângă un bec Bunsen şi câteva eprubete. O altă legătură era cea spre portalul studenţilor Colegiului Universitar Corpus Christi; acolo, apărea o fotografie cu Wren arătând superb în costum shakespearian, ţinând în mână un craniu. În timp ce încerca să mărească fotografia, să vadă mai bine cum îi veneau pantalonii mulaţi, cineva o bătu pe umăr.

— Iubitul tău?

Spencer sări ca arsă, dărâmându-şi pe podea telefonul mobil Sidekick, încrustat cu cristale. Andrew Campbell îi zâmbea stânjenit din spatele ei.

Închise la repezeală fereastra de pe ecran.

— Sigur că nu!

Andrew se aplecă să-i ridice telefonul, înlăturându-şi de pe ochi o şuviţă de păr, pe care-l purta lung până la umeri. Spencer remarcă faptul că el ar fi putut să fie chiar drăguţ, dacă şi-ar fi tuns coama aia leonină.

— Ups, exclamă el, întinzându-i telefonul Sidekick. Cred că o piatră de-aia a căzut.

Spencer i-l smulse din mână.

— M-ai speriat.

Îmi pare rău, se scuză Andrew, zâmbind. Aşadar, iubitul tău e actor?

— Ţi-am zis doar că nu e iubitul meu!

Andrew făcu un pas înapoi.

— Scuză-mă. Încercam să fac conversaţie.

Spencer îl cântări bănuitoare din ochi.

— În orice caz, continuă el, săltându-şi ghiozdanul North Pace mai sus pe umăr, aş fi vrut să te întreb ceva. Mergi mâine la petrecerea lui Noel? Aş putea să te duc eu cu maşina.

Spencer îl privi derutată, după care îşi aminti: era vorba de petrecerea în aer liber dată de Noel Kahn. Fusese şi cu un an în urmă. Se băuse bere cu pâlnia şi practic toate fetele îşi înşelaseră iubiţii. Anul acesta avea să fie şi mai şi. Dar ce… Andrew chiar credea că ea ar putea să meargă cu el, în Mini-ul lui? Ar *încăpea* amândoi în el?

— Mă îndoiesc, îi răspunse.

Andrew se pleoşti.

— Mda, bănuiesc că, probabil, eşti cam ocupată.

Spencer îşi încreţi fruntea. Asta ce vrea să însemne?

Andrew ridică din umeri.

— Se pare că ai destule pe cap. Sora ta a venit acasă, nu?

Spencer se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi muşcă buza de jos.

— Mda, a sosit acasă aseară. De unde ştii tu as…?

Se opri brusc. Ia stai o *clipă.* Andrew trecea toată ziua la volanul Mini-ului pe strada ei. Îl văzuse nu mai departe ieri, în timp ce ea lua plicul cu rezultatele testului din cutia poştală.

Înghiţi anevoie. Acum, că se gândea mai bine, era posibil să fi zărit Mini-ul negru trecând pe-acolo şi în ziua în care stătuse cu Wren în bazinul cu apă termală. Probabil că tot trecuse pe strada ei încoace şi-ncolo în destule rânduri de observase că Melissa era acasă. Dar dacă… dacă *Andrew* era cel care tot pândea prin preajmă şi o spiona? Dacă el fusese cel care-i expediase înfricoşătorul e-mail despre „râvnit”? Andrew era într-atât de obsedat de concurenţă, încât ei i se părea o variantă posibilă. Oare mesajele de ameninţare nu erau o metodă bună prin care să scoţi din circuit pe cineva şi să-ţi măreşti şansele de a fi reales şi anul viitor ca şef de clasă… sau, *şi mai bine,* să-ţi înlături concurenţa la titlul de şef de promoţie? Şi părul acela lung!

Poate că numai pe *el* îl zărise pe fereastra fostei camere a lui Ali!

Incredibil! Îl privi fix, nevenindu-i să creadă.

— S-a întâmplat ceva? o întrebă Andrew, cu o figură preocupată.

— Trebuie să plec, îi răspunse, strângându-şi cărţile şi ieşind grăbită din sala de lectură.

— Stai! strigă Andrew în urma ei.

Dar Spencer îşi continuă drumul. Totuşi, în timp ce ieşea uşa bibliotecii, îşi dădu seama că nu se simţea furioasă. Sigur, era bizar să fie spionată de Andrew, însă dacă el era acel A, însemna că Spencer era în siguranţă. Indiferent ce-ar fi *crezut* Andrew că ştia despre ea, nu era nimic… *nimic*… în comparaţie cu ceea ce ştia Alison.

Ajunse la uşa care dădea spre curte… în acelaşi timp cu Emily Fields.

— Salut, îi zise Emily, pe faţa căreia trecu o umbră de emoţie.

— Salut, îi răspunse Spencer.

Emily îşi potrivi mai bine pe umăr ghiozdanul Nike. Spencer îşi dădu la o parte bretonul din ochi. Oare de când nu mai vorbise cu Emily?

— S-a făcut frig afară, nu? întrebă Emily.

Spencer încuviinţă.

— Mda.

Emily îi zâmbi, la modul nu-ştiu-ce-aş-mai-putea-să-spun. Apoi, Tracey Reid, o altă înotătoare, o apucă de braţ.

— Când primim banii pentru costume? o întrebă.

În timp ce Emily răspundea, Spencer îşi şterse un fir inexistent de praf de pe sacou şi se întrebă dacă putea să plece pur şi simplu, sau trebuia să rostească un la revedere de formă. Tocmai atunci, un obiect de la încheietura mâinii lui Emily îi atrase privirea. Încă purta brăţara ei albastră împletită, din clasa a şasea. Alison confecţionase câte una pentru fiecare dintre ele, după accident… *Chestia cu Jenna.*

Iniţial, nu voiseră să i-o facă decât fratelui lui Jenna Toby; fusese vorba doar de o farsă. După ce o puseseră toate cinci la cale, Ali trecuse strada să urmărească totul pe fereastra căsuţei din copac a lui Toby, iar atunci când se întâmplase, păţise ceva… *oribil…* tocmai Jenna.

După plecarea ambulanţei de-acasă de la Jenna, Spencer descoperise un amănunt legat de accident, despre care nici una dintre celelalte fete nu aflase vreodată: Toby o vă pe Ali, însă şi Ali îl văzuse pe Toby făcând ceva *exact la fel de rău.* Prin urmare, el n-avea cum s-o pârască, fiindcă atunci şi ea l-ar fi pârât pe *el.*

Nu mult după aceea, Ali le confecţionase tuturor brăţările, ca să le aducă aminte că erau cele mai bune prietene *pentru totdeauna,* iar acum, că aveau un astfel de secret comun, trebuiau să se protejeze una pe alta *pentru totdeauna.* Spencer aşteptase ca Ali să le spună celorlalte că fusese văzută de cineva, însă ea n-o făcuse.

Când o interogaseră poliţiştii pe Spencer după dispariţia lui Ali, o întrebaseră dacă ştia ca aceasta să fi avut duşmani, pe cineva care s-o urască într-atât, încât să-şi poată dori să-i facă rău. Spencer declarase că Ali era o fată populară şi, ca în cazul oricărei fete populare, mai erau şi unele colege care n-o prea agreau, însă nu era vorba decât de gelozie.

Asta, firește, fusese o minciună gogonată. *Existau* persoane care o urau pe Ali, iar Spencer ştia că ar fi trebuit să le spună poliţiştilor ceea ce-i mărturisise ei Ali de *Chestia cu Jenna…* că poate Toby ar fi vrut să-i facă un rău, dar cum putea să le spună, fără să le explice şi *de ce?* Nu era zi în care Spencer, mergând pe strada ei, să nu treacă pe lângă locuinţa lui Toby şi Jenna. Numai că ei fuseseră trimişi la o şcoală cu internat şi treceau foarte rar pe-acasă, motiv pentru care ea crezuse că secretul lor era la adăpost. Că ele erau la adăpost faţă de Toby. Iar Spencer era la adăpost de

obligaţia de a le destăinui celor mai bune prietene ale ei ceea ce numai ea ştia.

După ce Tracey Reid îşi luă rămas-bun, Emily se întoarse spre ea. Păru surprinsă s-o vadă pe Spencer stând în continuare acolo.

— Trebuie să mă duc la oră, îi zise. Dar mi-a făcut plăcere să te văd.

— Pa, îi răspunse Spencer, după care ea şi Emily schimbară un ultim zâmbet stânjenit.

15
SĂ-I INSULŢI MASCULINITATEA ÎNSEAMNĂ SĂ-I DAI UN MOTIV TEMEINIC DE DESPĂRŢIRE

— Mi se pare mie, sau v-aţi cam lenevit? Vreau să vă văd într-o formă mai bună! urlă la ei Lauren, antrenoarea, de pe marginea bazinului.

Joi după-amiaza, Emily plutea, împreună cu restul lotului de înot, în apa albastră şi cristalină din complexul de natație Rosewood's Anderson Memorial, ascultând cum ţipă la ei tânăra lor antrenoare, Lauren Kinkaid, fostă participantă la Olimpiadă. Bazinul era lat de douăzeci şi cinci de metri şi lung de cincizeci, şi avea şi o mică trambulină pentru sărituri. Reflectoare uriaşe oglindeau lungimea bazinului, aşa că, atunci când înotai pe spate, seara, puteai să-ţi ridici privirea şi să vezi stelele.

Ţinându-se de marginea bazinului, Emily îşi trase casca peste urechi. OK, vrei o formă mai bună. Da, astăzi chiar era nevoie să se concentreze cu adevărat.

Cu o seară în urmă, după ce se întorsese de la râu cu Maya, zăcuse timp îndelungat întinsă în pat, oscilând permanent între senzaţiile de căldură şi de fericire provocate de distracţia de care avuseseră parte ea şi Maya… şi la cele le jenă şi de nelinişte stârnite de mărturisirea prietenei sale. *Nu sunt convinsă că-mi plac băieţii. Aş prefera să fiu cu cineva ca mine.* Oare Maya voise să spună ceea ce crezuse Emily că înţelege?

Gândindu-se la cât de jucăuşă fusese Maya la cascadă – nu mai vorbim despre cât se gâdilaseră şi se atinseseră reciproc –, Emily se simţi neliniştită. Seara, după ce ajunsese acasă, se scotocise prin geanta cu echipamentul pentru înot

după biletul semnat A. şi primit în ziua precedentă. Îl recitise, iar şi iar, reluând fiecare cuvânt în parte, până când i se înceţoşase vederea.

Pe la vremea cinei, Emily ajunsese la concluzia că avea nevoie să se dedice din nou înotului. Gata cu chiulul de la antrenamente. Gata cu lenea. De acum încolo, avea să fie o înotătoare model.

Ben lipăi prin apă spre ea şi se prinse cu palmele de marginea piscinei.

— Mi-ai lipsit ieri, zise.

— Mmmm.

Era cazul unui nou început şi cu Ben. Cu pistruii lui, cu ochii albaştri pătrunzători, cu maxilarul uşor pătrăţos şi trupul de înotător frumos dăltuit, era un tip sexy, corect? Încercă să şi-l imagineze pe Ben sărind de pe podul feroviar Marwyn. Oare el ar fi râs, sau ar fi considerat-o o dovadă de imaturitate?

— Şi, până la urmă, unde ai fost? se interesă Ben, suflând în ochelarii de protecţie ca să-i dezaburească.

— La meditaţii de spaniolă.

— N-ai vrea să treci pe la mine după antrenament? Ai mei nu ajung acasă decât după opt.

— Păi… nu ştiu sigur dacă pot, îi răspunse Emily. Se desprinse de peretele bazinului şi începu să calce apa. Îşi coborî privirea spre picioarele şi tălpile ei, pe care le vedea ca prin ceaţă, mişcându-se de zor.

— De ce? se interesă Ben, împingându-se în perete ca să ajungă lângă ea.

— Pentru că…

Dar nu reuşi să inventeze vreo scuză.

— Ştii bine că-ţi doreşti, îi şopti Ben. Luă în palme puţină apă şi începu s-o stropească. Maya făcuse acelaşi lucru ieri, însă de data aceasta Emily se smuci într-o parte.

Ben se opri din stropit.

— Ce-i?

— Termină!

Ben o prinse cu mâinile de mijloc.

— Nu? Nu-ţi place să te stropesc? o întrebă, cu o voce copilăroasă.

Ea îi îndepărtă mâinile.

— *Termină*, am zis.

— Bine, bine, zise el, retrăgându-se.

Oftând, Emily pluti până la capătul culoarului. Îi plăcea de Ben, chiar îi plăcea. Poate că ar fi *trebuit* să meargă la el după antrenament. Aveau să vadă la televizor *American Chopper,* să mănânce pizza comandată acasă de la DiSilvio, iar el s-o pipăie pe sub sutienul ei sport, deloc sexy. Derutată, îi veniră lacrimi în ochi. Chiar nu-şi dorea să stea pe canapeaua albastră din subsolul casei lui Ben, care-i provoca mâncărimi, scobindu-se în dinţi de resturile de oregano şi plimbându-şi limba prin gura lui. Pur şi simplu, *nu*-şi dorea.

Nu era genul de fată care să se prefacă. Dar asta să fi însemnat că voia să se despartă de el? Era greu să iei decizii cu privire la un băiat, când el era chiar pe culoarul tău de bazin, la un metru şi ceva în faţă.

Sora ei, Carolyn, care se antrena pe culoarul alăturat, o bătu uşurel pe umăr.

— E totul în regulă?

— Da, mormăi Emily, agăţându-se de o plută albastră.

— OK, zise Carolyn, dând impresia că ar mai fi avut ceva de zis. După expediţia ei de ieri, la râu, cu Maya, Emily se strecurase cu Volvo-ul în parcare exact la timp ca s-o vadă pe Carolyn ieşind pe uşile duble ale complexului de natație. Când o întrebase unde fusese, Emily îi răspunsese că avusese meditaţie la spaniolă. Părea că sora ei o crezuse, cu tot părul ei ud şi cu ciudatul ticăit pe care-l făcea automobilul… zgomot pe care-l scotea doar atunci când se răcea motorul, după un drum.

Chiar dacă surorile semănau - amândouă aveau pistrui mari pe nas, părul şaten-roşcat decolorat de clor şi erau obligate să-şi dea cu o grămadă de Maybelline Great Lash ca să-şi mai lungească genele scurte – şi chiar dacă împărţeau aceeaşi cameră, nu erau prea apropiate. Carolyn era o fată liniştită, sfioasă şi ascultătoare, şi deşi toate acestea se potriveau şi pentru Emily, Carolyn părea cu adevărat mulţumită că era astfel.

Antrenoarea suflă în fluier.

— Pregătiţi-vă pentru întrecere! Alinierea!

Înotătorii se aliniară, de la cel mai rapid până la cel mai lent, cu plutele în faţă. Ben era pe acelaşi culoar cu Emily, imediat în faţa ei. O privi, ridicând întrebător dintr-o sprânceană.

— Nu pot să vin diseară, îi spuse ea încet, astfel încât ceilalţi băieţi – strânşi grămadă în spatele ei şi râzând de cât de aiurea îi ieşise bronzul artificial colegei lor Gemma Curran să n-o poată auzi. Îmi pare rău, adăugă ea.

Buzele lui Ben se strânseră, formând o linie dreaptă.

— Mda. De parcă *asta* ar fi o surpriză.

Apoi, după ce Lauren suflă din nou în fluier, împinse cu picioarele în peretele bazinului şi începu să înainteze cu mişcări de delfin. Stânjenită, Emily aşteptă până când Lauren mai fluieră o dată, şi atunci luă startul după el.

În timp ce înota, privea ţintă picioarele în mişcare ale lui Ben. Cât de penibil era să poarte cască peste părul şi-aşa foarte scurt! Devenea anxios şi, înaintea competiţiilor, îşi rădea fiecare firicel de păr de pe corp, inclusiv cele de pe braţe şi de pe picioare. Acum, membrele lui inferioare plescăiau exagerat, împroşcând-o cu apă drept în faţă. Privi chiorâş spre capul care se tot înălţa şi cobora în faţa ei, şi-şi avântă şi mai energic picioarele.

Chiar dacă pornise cu cinci secunde în urma lui, Emily ajunse la peretele opus al bazinului aproape în acelaşi timp cu Ben. El se întoarse s-o privească, supărat. Eticheta lotului de înot dicta că, indiferent de cât de mare vedetă a nataţiei ai fi, dacă te ajungea cineva din urmă într-o întrecere, trebuia să-l laşi să ţi-o ia înainte. Numai că Ben nu făcu decât să împingă în perete cu picioarele.

— Ben! strigă Emily după el, cu o vădită iritare în voce.

El se ridică în picioare în capătul cu apă mai mică al bazinului şi întoarse capul spre ea.

— Ce-i?

— Lasă-mă să trec în faţa ta.

Ben îşi dădu ochii peste cap şi plonjă din nou sub apă.

Emily împinse cu picioarele în perete şi înotă nebuneşte, până când îl prinse iarăşi din urmă. El atinse marginea şi se întoarse s-o înfrunte.

— N-ai de gând să nu te mai ţii scai de mine? o întrebă, de-a dreptul urlând.

Emily izbucni în hohote de râs.

— Era vorba să mă laşi să trec în faţa ta!

— Poate că dacă n-ai pleca imediat în urma mea n-ai mai *ajunge* în spatele meu.

Ea pufni dispreţuitoare.

— N-am ce să fac, dacă sunt mai iute decât tine.

Ben rămase cu gura căscată. Hopa!

Emily îşi umezi buzele.

— Ben…

— Nu, o opri el, ridicând o mână. Tu du-te şi înoată cât poţi de iute, da?

Îşi azvârli ochelarii de protecţie pe marginea bazinului Aceştia ricoşară într-un mod ciudat, căzând la loc în apă, cât pe-aci s-o izbească pe Gemma în umărul ei bronzat artificial.

— Ben…

El îi aruncă o privire furioasă, după care se întoarse cu spatele şi ieşi din bazin.

— Fie!

Emily îl urmări cu privirea cum împinge mânios uşa vestiarului de băieţi.

Clătină din cap, uitându-se cum se legăna uşa înainte şi-napoi. După care îi veni în minte ce spusese Maya cu o zi în urmă:

— Moaş'-sa pe gheaţă! Rosti în şoaptă, după care zâmbi.

16
SĂ NU AI NICIODATĂ ÎNCREDERE ÎNTR-O INVITAŢIE FĂRĂ NUMELE EXPEDITORULUI

— Şi… treci pe la mine diseară?

Hanna îşi mută telefonul Blackberry la cealaltă ureche, aşteptând răspunsul lui Sean.

Era joi, după şcoală. Ea şi Mona tocmai se întâlniseră să bea rapid un cappuccino în campus, însă Mona trebuise să plece devreme, ca să-şi exerseze loviturile pentru turneul de golf cu echipe mamă-fiică la care participa în weekendul acesta. Acum, Hanna stătea pe veranda din faţa casei ei şi discuta cu Sean, privind cum gemenii de şase ani ai vecinilor desenau cu creta peste tot pe aleea ei băieţi goi, surprinzător de corect din punct de vedere anatomic.

— Nu pot, zise Sean. Îmi pare foarte rău.

— Dar joia e seara cu *Tupeu,* ai uitat?

Hanna şi Sean erau captivaţi de acest reality-show intitulat *Tupeu,* despre viaţa a patru cupluri care se cunoscuseră pe internet. Episodul din acea seară era unul extrem de important, fiindcă personajele lor preferate, Nate şi Fiona, erau pe cale să facă sex. Hanna se gândise că ar fi putut constitui măcar punctul de începere al unei conversaţii.

— Am… am o întâlnire diseară.

— Ce fel de întâlnire?

— Hm… la Club V.

Hanna rămase cu gura căscată. *Club* V? De la *Clubul Virginilor?*

— N-ai putea să lipseşti?

Un minut, Sean tăcu.

— Nu pot.

— Atunci, măcar vii mâine la petrecerea lui Noel?

Încă o pauză.

— Nu ştiu.

— Sean! Trebuie să vii! Vocea îi sunase piţigăiat.

— Foarte bine, răspunse el. Bănuiesc că Noel s-ar supăra dacă n-aş veni.

— Şi *eu* m-aş supăra, adăugă Hanna.

— Ştiu. Ne vedem mâine.

— Sean, stai… începu Hanna. Însă el închisese deja.

Hanna descuie uşa casei. Sean *trebuia* să vină a doua zi la petrecere. Născocise un plan romantic infailibil: avea să-l ducă în pădurea lui Noel, să-şi mărturisească reciproc dragostea, după care să facă sex. Clubul V nu putea să aibă nimic împotriva sexului când era vorba despre iubire, nu-i aşa? Pe urmă, pădurea familiei Kahn era legendară. I se spunea Pădurea Bărbăţiei, fiindcă atât de mulţi băieţi îşi pierduseră acolo virginitatea, cu prilejul atâtor petreceri ale familiei Kahn! Se zvonea că înşişi copacii le şopteau începătorilor secretele iniţierii în sex.

Se opri în faţa oglinzii de pe hol şi-şi ridică bluza, să-şi examineze muşchii încordaţi ai abdomenului. Se răsuci într-o parte, studiindu-şi fesele mici şi rotunde. Apoi, se aplecă în faţă şi-şi privi tenul. Petele de ieri dispăruseră. Îşi dezveli dantura. Un dinte din faţă încălecase un canin. Oare aşa să-i fi avut mereu?

Îşi aruncă geanta aurie din piele, cu toartele groase, pe masa din bucătărie, şi deschise frigiderul. Mama ei nu cumpăra Ben&Jerry’s, aşa că erau bune şi îngheţatele-sendviş cu Tofutti Cutie, cu cincizeci la sută mai puţin îndulcitor. Scoase trei bucăţi şi începu să desfacă, pofticioasă, ambalajul uneia dintre ele. De la prima muşcătură, simţi familiarul imbold de a mânca mai mult.

„Uite, Hanna, mai ia un profiterol”, o îndemnase în şoaptă Ali, în ziua în care fuseseră în vizită la tatăl ei, în Anapolis. Apoi, Ali se întorsese spre Kate, fiica amantei tatălui ei, zicându-i: „Cât de norocoasă e Hanna… poate să mănânce orice, fără să pună un gram pe ea!”

Nu era adevărat, fireşte. Tocmai asta făcea ca afirmaţia să fie şi mai răutăcioasă. Hanna era deja durdulie şi părea să se îngraşe întruna. Kate se hlizise, iar Ali – care ar fi trebuit să fie în aceeaşi tabără cu Hanna – râsese şi ea.

— Ţi-am adus ceva.

Hanna tresări. Mama ei stătea lângă măsuţa de telefon, într-un sutien sport Champion de un roz aprins şi o pereche de pantaloni negri, evazaţi, pentru yoga.

— Da? întrebă Hanna, încetişor.

Doamna Marin o cântări cu privirea pe fiica ei, oprindu-şi ochii pe îngheţatele-sendviş din mâna ei.

— Chiar ai nevoie de *trei?*

Hanna îşi coborî privirea. Înfulecase o îngheţată în mai puţin de zece secunde, abia simţindu-i gustul, şi deja o desfăcuse pe-a doua.

Îi adresă mamei sale un surâs şi îndesă la repezeala în congelator cele două Cuties rămase. Când se întoarse, observă că mama ei pusese pe măsuţă un săculeţ albastru cu emblema Tiffany. Hanna se uita la el, întrebătoare.

— *Asta?*

— Desfă-l.

Înăuntru era o cutiuţă albastră Tiffany, iar în ea se odihnea setul complet Tiffany: brăţara cu talisman, cerceii rotunzi din argint, plus colierul. Acelaşi model pe care fusese obligată să i-l restituie vânzătoarei de la Tiffany’s, la secţia de poliţie. Hanna puse bijuteriile în palmă şi le lăsă să scânteieze în lumina din tavan.

— Uau!

Doamna Marin ridică din umeri.

— N-ai pentru ce.

Şi apoi, ca să-i dea de înţeles că încheiase discuţia, se retrase în biroul ei, îşi despături rogojina purpurie pentru yoga şi-şi porni DVD-ul cu exerciţii Power Yoga.

Hanna strecură încetişor cerceii la loc în săculeţ, derutată. Mama ei se comporta atât de *bizar!* Chiar în clipa aceea, remarcă un plic crem, pătrat, din cele pentru cărţi de vizită, aşezat pe măsuţa de telefon. Numele şi adresa ei erau tipărite cu majuscule. Zâmbi. O invitaţie la o petrecere minunată era tot ce-i trebuia ca să-i ridice moralul.

Inspiră pe nări, expiră pe gură, auzi vocea liniştitoare a instructorului de yoga, în difuzoarele televizorului din birou. Doamna Marin se ridică în picioare, cu mâinile atârnându-i pe lângă corp. Nici măcar nu se clinti în clipa în care telefonul ei Blackberry începu să cânte *Zborul cărăbuşului,* semn că primise un e-mail. Acum, era un moment doar pentru ea.

Hanna înhăţă plicul şi urcă la etaj, în camera ei. Se aşeză pe patul cu baldachin, pipăi marginile aşternuturilor scumpe şi-i zâmbi lui Bulinuţă, care dormea liniştit în pătuţul lui de căţel.

— Vino-ncoace, Bulinuţă, îi şopti. Căţelul se întinse şi se căţără, somnoros, în poală la ea. Hanna suspină. Poate că nu era decât sindromul premenstrual, şi toate aceste senzaţii de neastâmpăr, de stânjeneală, de se-prăbuşeşte-lumea aveau să dispară peste doar câteva zile.

Sfâşie plicul cu unghia şi se încruntă. Nu era o invitaţie, iar biletul nu avea nici un sens.

Hanna,
Nici măcar tati nu te iubeşte cel mai mult!
A.

Asta ce mai voia să însemne? Dar, în clipa în care despături foaia de hârtie care însoţise biletul în plic, scoase un scâncet.

Era o fotografie scoasă la imprimantă color, dintr-un buletin de ştiri online al unei şcoli particulare. Explicaţia foii suna astfel: *Kate Randall a fost purtătoarea de cuvânt e elevilor la serbarea şcolii Barnbury. Aici, alături de mama sa Isabel Randall, şi de logodnicul domnişoarei Randall, Tom Marin.*

Hanna clipi iute. Tatăl ei arăta la fel ca ultima dată când îl văzuse. Şi, cu toate că inima i se opri în loc când citi cuvântul *logodnicul – asta* când se mai întâmplase?–, imaginea lui Kate fu cea care-i dădu furnicături. Kate arăta mai grozav ca oricând. Tenul îi strălucea şi părul îi stătea minunat. Îi ţinea, veselă, pe după umeri, atât pe mama ei, cât şi pe domnul Marin.

Hanna nu avea să uite niciodată clipa în care o văzuse pentru prima dată pe Kate. Ali şi Hanna tocmai coborâseră din Armtrak în Annapolis şi, mai întâi, Hanna nu-l văzuse decât pe tatăl ei, rezemat de capota automobilului. Dar apoi se deschisese portiera şi coborâse Kate. Părul ei lung , şaten era drept şi strălucitor, şi mersul era al unei fete care luase lecţii de balet încă de la vârsta de doi ani. Pentru Hanna primul impuls, instinctiv, fusese să se ascundă după un stâlp. Îşi privise blugii ficşi şi sveterul lăbărţat din caşmir şi se străduise să nu se lase pradă unei crize de hiperventilaţie. *De-asta a plecat tata,* se gândise. *Îşi dorea o fată cu care să nu se facă de ruşine.*

— O, Doamne, şopti Hanna, căutând pe plic adresa expeditorului. Nimic. Atunci, îi veni în minte un gând. Singura persoană care o cunoştea cu adevărat pe Kate era Alison. Ochii îi zburară spre acel *A* de pe bilet.

Îngheţata Tofutti Cutie începu să-i bolborosească în stomac. Alergă la baie şi înhăţă periuţa de dinţi de rezervă aflată în cana de ceramică de lângă chiuvetă. Apoi îngenunche, aplecându-se peste vasul de toaletă, şi aşteptă. Lacrimile îi împăienjeneau ochii. *Nu începe iar cu*

asta, îşi zise, strângând cu putere periuţa în mână. *Eşti mai presus de aşa ceva.*

Se ridică şi se privi fix în oglindă. Se îmbujorase, părul îi era în dezordine, iar ochii, înroşiţi şi umflaţi. Cu o mişcare lentă, puse la loc periuţa în cană.

— Eu sunt Hanna şi sunt fabuloasă, îşi informă propria reflexie.

Însă nu suna deloc convingător. Absolut deloc.

17
RAŢĂ, RAŢĂ, GÂSCĂ!

— OK, zise Aria, suflându-şi bretonul lung din ochi. În scena asta, trebuie să-ţi pui strecurătoarea pe cap şi să pălăvrăgeşti în neştire despre un copil pe care de fapt nu-l avem.

Noel se încruntă şi-şi duse degetul mare la buzele lui trandafirii, arcuite.

— Dar de ce trebuie să stau cu strecurătoarea pe cap Finlanda?

— De-aia, îi răspunse Aria. Fiindcă e teatru absurd. Aşa că trebuie să fie… cum să zic? … o ipostază absurdă.

— M-am prins, rânji Noel.

Era vineri dimineaţă şi stăteau în băncile lor, la ora de engleză. După dezastrul de ieri cu *Aşteptându-l pe Godot,* următoarea temă pe care le-o dăduse Ezra fusese să se împartă pe grupe şi să scrie propriile piese existenţialiste. *Existenţialist* însemna un alt mod de a spune „caraghios şi anapoda”. Şi, dacă era cineva în stare să facă un lucru caraghios şi anapoda, atunci aceea era Aria.

— Ştiu o chestie cu adevărat absurdă pe care am putea s-o facem, zise Noel. Să-l punem pe acest personaj să se suie la volanul unui Lincoln Navigator şi, cum să zic, după vreo două beri, să intre cu el în iazul raţelor. Numai că el, cum să zic, adoarme la volan, aşa că nu-şi dă seama până a doua zi că e împotmolit în iazul raţelor. Atunci, ar putea să găsească şi raţe în Navigator.

Aria se încruntă.

— Şi cum să punem toate astea în scenă? Pare imposibil.

— Nu ştiu, replică Noel, ridicând din umeri. Dar asta mi s-a întâmplat mie anul trecut. Şi a fost chiar absurd. Şi formidabil.

Aria oftă. Şi-l alesese pe Noel ca partener nu că l-ar fi crezut în stare să fie un bun coautor. Îl căută cu privirea pe Ezra, însă el, din nefericire, nu se uita la ei cu gelozie.

— Ce-ar fi dacă l-am face pe unul dintre personaje să-şi *închipuie* că e răţoi? propuse ea. Ar putea să măcăne din când în când.

— Hm, sigur că da, o aprobă Noel, notându-şi ideea pe o foaie de hârtie liniată, cu un stilou Montblanc ros la capăt. Hei, dar n-am putea să filmăm chestia asta? Pot să iau camera digitală Canon a lui tata. Şi să facem un film, nu o piesă plictisitoare.

Aria întârzie să-i răspundă.

— De fapt, cred c-ar fi super.

Noel zâmbi.

— Atunci, am putea să păstrăm şi scena cu Navigatorul?

— Cred că da, răspunse Aria, întrebându-se dacă nu cumva familia Kahn avea un Navigator de rezervă, pe care distrugă. Probabil că da.

Noel îl înghionti pe Mason Byers, care făcea pereche cu James Freed.

— Gagiule, o să avem un Navigator în piesa noastră! Şi efecte pirotehnice!

— Ia stai puţin. Ce efecte pirotehnice?

— Ca lumea! exclamă Mason.

Aria închise gura cu zgomot. Pe bune, nu avea energie pentru aşa ceva. Azi-noapte, aproape că nici nu dormise. Măcinată de SMS-ul criptic de ieri, îşi petrecuse jumătate din noapte gândindu-se şi tricotând cu furie o căciulă purpurie, cu clape pentru urechi.

Era îngrozitor gândul că exista cineva care să ştie nu doar despre ea şi Ezra, dar şi despre povestea cu tatăl ei. Dacă persoana care semna A avea să-i trimită mesajele mamei ei? Dar dacă A făcuse deja asta? Aria n-ar fi vrut ca mama ei să afle… nu acum, şi nu aşa.

În acelaşi timp, Aria nu-şi putea alunga din minte ideea că mesajul semnat A era posibil să fi provenit chiar de la *Alison.* Pur şi simplu, nu erau prea multe persoanele care să ştie. Câţiva de la facultate, probabil, şi Meredith, evident ştie, însă ei nu ştiau despre Aria.

Iar dacă SMS-ul fusese trimis de Alison, însemna că ea era în viaţă. Sau… *nu.* Dacă SMS-urile erau de la fantoma lui Ali? O fantomă s-ar fi putut strecura foarte uşor prin crăpăturile pereţilor în toaleta femeilor de la Snooker's. Iar spiritele întoarse din lumea morţilor mai luau uneori legătura cu cei vii, ca să repare anumite lucruri, nu? Era ca o unică temă pentru acasă, înainte de trecerea examenului care-i ducea în rai.

Totuşi, dacă Ali simţea nevoia să repare ceva, Aria considera că ar fi putut să-şi găsească o candidată mai nimerită decât pe ea. De exemplu, pe Jenna. Aria îşi astupă ochii cu palmele, blocând acea amintire. Ducă-se naibii metoda terapeutică în care se susţinea că trebuie să-ţi înfrunţi demonii! Ea se străduise să blocheze amintirea legată de *Chestia cu Jenna,* tot atât pe cât se străduise s-o blocheze pe cea cu tatăl ei şi cu Meredith.

Aria oftă. În astfel de momente, îşi dorea să nu se fi îndepărtat de fostele ei prietene. Cum era Hanna, care stătea cu câteva bănci în faţa ei: măcar dac-ar putea să se ducă până la ea şi să discute despre toate astea, să-i pună câteva întrebări despre Ali. Numai că timpul chiar îi schimba pe oameni. Se întrebă dacă nu i-ar fi mai uşor să discute, în locul ei, cu Spencer, sau cu Emily.

— Salutare.

Aria îşi îndreptă spinarea. Ezra stătea în faţa băncii ei.

— Bună, răspunse, cu o voce prea subţire.

Întâlni privirea ochilor lui albaştri şi simţi un junghi în inimă.

Ezra îşi legănă stânjenit şoldurile.

— Ce mai faci?

— Hm… Grozav. De-a dreptul minunat.

Îşi îndreptă şi mai mult ţinuta. În avionul cu care se întorsese din Islanda, Aria citise într-o revistă *Seventeen,* găsită în buzunarul scaunului, că băieţii preferă fetele entuziaste, pozitive. Şi, din moment ce cu inteligenţa nu-i mersese ieri, de ce n-ar încerca şi cu pofta de viaţă?

Ezra îşi tot deschidea şi-şi închidea pixul Bic.

— Ascultă, îmi pare rău că te-am întrerupt ieri în mijlocul expunerii. Vrei să-mi dai fişele tale, să arunc o privire pe ele şi să-ţi pun notă?

— OK.

Hm. Oare Ezra ar fi procedat la fel şi în cazul unei alte eleve?

— Şi… tu ce mai faci?

— Bine, răspunse Ezra, zâmbind. Buzele îi zvâcniră, semn că ar fi vrut să mai spună ceva. La ce lucraţi voi, aici? întrebă, până la urmă. Îşi puse palmele pe banca ei şi se aplecă să privească însemnările din caiet. Aria îi privi fix mâinile pentru o clipă, după care îşi strecură degetul mic peste al lui. Încercă să procedeze astfel încât să pară ceva accidental, însă el nu-şi retrase mâna. Între cele două degete mici parcă se produceau descărcări electrice.

— Domnule Fitz! Mâna lui Devon Arliss ţâşni în sus din ultima bancă. Am o întrebare.

— Vin imediat, zise Ezra, îndreptându-şi spinarea.

Aria îşi vârî în gură degetul mic care-l atinsese pe cel al lui Ezra. Îl urmări timp de câteva secunde cu privirea, gândindu-se că se va întoarce la ea, dar nu se întâmplă aşa.

Bine, atunci. Înapoi la planul G, de la *Gelozie.* Se întoarse iar spre Noel.

— Cred că filmul nostru ar trebui să cuprindă şi o secvenţă de sex.

Rostise fraza destul de tare, însă Ezra rămase aplecat deasupra băncii lui Devon.

— Straşnic, zise Noel. Şi tipul care se crede răţoi se alege şi el cu ceva?

— Mhî. Cu o femeie care-l sărută ca o gâscă.

Noel izbucni în râs.

— Şi cum sărută o gâscă?

Aria întoarse capul spre banca lui Devon. Ezra era acum cu faţa spre ei. Bine.

— Uite-aşa, zise, aplecându-se şi sărutându-l zgomotos pe obraz. Surprinzător, Noel mirosea destul de bine. A cremă de ras Kiehl's Blue Eagle.

— Drăguţ, şopti el.

Restul clasei clocotea de activitate, neştiind nimic despre sărutul de gâscă, însă Ezra, lângă banca lui Devon, rămăsese complet nemişcat.

— Ştii că dau o petrecere diseară? o întrebă Noel pe Aria, lăsându-şi o mână pe genunchiul ei.

— Mda, am auzit eu ceva despre asta.

— Pe bune c-ar trebui să vii. O să fie bere în prostie. Şi alte chestii… ca, de exemplu, scotch. Îţi place scotch-ul? Tata are o colecţie întreagă, aşa că…

— Ador scotch-ul, îl întrerupse Aria, simţind cum privirea lui Ezra îi ardea ceafa. Apoi, se aplecă spre Noel şi-i spuse: Pe bune că vin la petrecerea ta de diseară.

După cum îi căzu pixul din mână, zăngănind zgomotos pe podea, nu era greu de ghicit dacă Ezra îi auzise sau nu.

18
UNDE NE E EMILY CEA DE ALTĂDATĂ Şi CE-AI FĂCUT CU EA?

— Te duci mai târziu la petrecerea lui Kahn? Întrebă Carolyn, în timp ce vira cu automobilul pe aleea casei Fields.

Emily îşi trecu un pieptene prin părul încă ud.

— Nu ştiu.

Astăzi, la antrenament, ea şi Ben nu schimbaseră nici două vorbe, aşa că nu era tocmai sigură dacă va merge cu el.

— Dar tu?

— Nu ştiu. Eu şi Topher s-ar putea să mergem la Applebee,

Normal că lui Carolyn îi venea greu să se decidă între o seară de vineri la o petrecere în aer liber şi una la Applebee.

Trântiră portierele Volvo-ului şi porniră pe poteca pietruită care ducea spre casa în stil colonial, veche de treizeci de ani, a familiei Fields. Nu era nici pe departe la fel de mare şi de ţipătoare ca majoritatea caselor din Rosewood. Ţiglele vopsite în albastru se mai ciobiseră puţin, iar unele dintre dalele potecii din faţa casei dispăruseră. Mobilierul de pe verandă arăta cam demodat.

Mama lor le întâmpină la intrare, ţinând în mână receptorul telefonului fără fir.

— Emily, trebuie să stau de vorbă cu tine.

Fata aruncă o privire spre Carolyn, care-şi lăsă capul în jos şi fugi spre camera lor de la etaj. Of, of.

— Ce e?

Mama îşi şterse palmele de pantalonii ei gri cu pense.

— Am vorbit la telefon cu Lauren, antrenoarea ta. Mi-a zis că pari să fii cu mintea în

altă parte, că nu te concentrezi la înot. Şi că… ai lipsit de la antrenamentul de miercuri.

Emily îşi înghiţi nodul din gât.

— Am fost la meditaţii la spaniolă, eu şi câţiva copii.

— Asta mi-a spus şi Carolyn. Aşa că am sunat-o pe domnişoara Hernandez.

Emily îşi coborî privirea spre tenişii ei verzi Vans. Domnişoara Hernandez era profesoara de spaniolă care se ocupa de meditaţii.

— Nu mă minţi, Emily, zise doamna Fields, încruntându-se. Unde ai fost?

Emily se duse în bucătărie şi se lăsă să cadă pe un scaun. Mama ei era o persoană raţională. Puteau să discute un astfel de subiect.

Se jucă puţin cu cercelul rotund pe care-l purta în partea de sus a urechii. Cu câţiva ani în urmă, Ali o rugase să meargă cu ea la Piercing Palace, când îşi făcuse acel piercing în buric, şi ajunseseră să-şi facă piercinguri identice în partea de sus a urechii. Emily purta şi-acum acelaşi cercel rotund de argint După ce plecaseră de-acolo, Ali îi cumpărase lui Emily o pereche de apărătoare pentru urechi, cu imprimeu de leopard, ca să ascundă isprava. Emily încă purta apărătoarele acelea, în cele mai geroase zile de iarnă.

— Uite ce e, zise, într-un târziu. N-am făcut decât să stau cu fata cea nouă, cu Maya. E foarte drăguţă. Suntem prietene.

Mama ei păru derutată.

— Dar de ce n-aţi făcut asta după antrenament, sau sâmbătă?

— Nu văd de ce-ar fi o scofală atât de mare, replică Emily. N-am pierdut decât o zi. O să înot de două ori mai mult în weekendul care vine: îţi promit.

Mama ei îşi strânse buzele atât de tare, încât acestea arătau ca o linie dreaptă, şi se aşeză.

— Dar, Emily… eu, pur şi simplu, nu înţeleg. Când te-ai înscris la înot anul acesta, ţi-ai luat un

angajament. Nu se poate să fugi cu prietenele, când ar trebui să fii la înot.

Emily o întrerupse.

— *M-am înscris* la înot? De parcă aş fi avut de ales!

— Ce se petrece cu tine? Foloseşti un ton ciudat; minţi când eşti întrebată unde ai fost, zise mama ei, clătinând din cap. Ce e cu toate minciunile astea? Tu n-ai minţit niciodată până acum.

— *Mami…* Emily se opri, simţindu-se extrem de obosită. Ar fi vrut să-i atragă atenţia că, dimpotrivă, o *minţise* de destule ori. Chiar dacă ea fusese fata cea bună din cercul lor de prietene din clasa a şaptea, tot făcuse o grămadă de lucruri despre care mama ei habar n-avea.

Imediat după ce dispăruse Ali, Emily îşi făcuse griji la gândul că dispariţia ar fi fost oarecum… la nivel cosmic… din vina ei; ca o pedeapsă, poate, pentru cât de neascultătoare fusese Emily, în secret, faţă de părinţii ei. Pentru că-şi făcuse acel piercing. Pentru *Chestia cu Jenna.* De-atunci, se străduise să fie perfectă, să facă tot ce-i cereau părinţii ei. Se transformase într-o fiică model, pe dinăuntru şi pe dinafară.

— Pur şi simplu, aş vrea să ştiu ce se petrece cu tine, zise mama ei.

Emily îşi aşeză palmele pe faţa de masă, amintindu-şi cum ajunsese să fie aşa, în acest fel care n-o reprezenta *în realitate.* Ali nu dispăruse din cauză că Emily nu-şi ascultase părinţii: acum îşi dădea seama de asta. Şi, la fel cum nu se putea imagina stând pe canapeaua lui Ben, care-i producea mâncărimi, simţindu-i limba cleioasă pe gât, tot aşa nu se putea vedea petrecându-şi următorii doi ani de liceu – şi apoi cei patru ani de facultate – înotând într-un bazin, ore în şir. De ce nu putea Emily să fie, pur şi simplu… Emily? Nu putea ca ea să-şi petreacă mai bine timpul învăţând, sau – Doamne, fereşte! – distrându-se un pic?

— Dacă vrei să ştii ce se petrece cu mine, începu ea, îndepărtându-şi părul căzut pe faţă şi inspirând adânc, află că nu cred că mai vreau să înot.

Ochiul drept al doamnei Fields zvâcni. Buzele îi erau întredeschise. Apoi, se întoarse cu faţa spre frigider, fixând cu privirea puii lipiţi cu magneţi pe uşa congelatorului. Nu spuse nimic, însă umerii îi tremurau. Într-un târziu, se întoarse. Ochii i se înroşiseră puţin, iar obrajii îi păreau cam căzuţi, de parcă ar fi îmbătrânit cu zece ani în doar câteva clipe.

— Îl sun pe tatăl tău. Poate reuşeşte el să stea de vorbă cu tine.

— M-am hotărât deja, declară Emily. Şi, în timp ce vorbea, îşi dădu seama că într-adevăr luase această hotărâre.

— Ba nu, nu te-ai hotărât. Tu nu ştii ce este mai bine pentru tine.

— Mami! exclamă Emily, simţind deodată lacrimi în ochi. Era ceva înfricoşător şi întristător să-şi ştie mama supărată pe ea. Dar acum, că tot luase hotărârea, se simţea de parcă, în sfârşit, îşi luase o piatră mare de pe inimă.

Mamei îi tremurau buzele.

— Este de vină noua ta prietenă?

Emily se trase înapoi, ştergându-şi nasul.

— Ce? Cine?

Doamna Fields oftă.

— Fata care s-a mutat în fosta casă DiLaurentis. Cu ea ai preferat să-ţi petreci timpul când ai lipsit de la antrenament, corect? Ce-aţi făcut voi două?

— Am… am fost la râu şi-atât, răspunse în şoaptă Emily Şi am stat de vorbă.

Mama ei îşi lăsă privirea în jos.

— Nu am o părere prea bună despre fetele… ca ea.

Ia stai. Ce? Emily se holbă la mama ei. *Ştia*? Dar cum? Mama ei nici măcar n-o întâlnise pe Maya. Era posibil doar s-o priveşti şi, pur şi simplu, să *ştii?*

— Dar Maya e chiar drăguţă, izbuti să spună. Am uitat să-ţi spun, dar mi-a zis că prăjiturelele au fost grozave. A zis să-ţi transmit mulţumiri.

Mama ei îşi strânse buzele.

— Am fost pe-acolo. Am încercat să mă arăt o bună vecină. Dar asta… asta este prea mult. Nu are o influenţă benefică asupra ta.

— Eu nu…

— Te rog, Emily, o întrerupse mama ei.

Cuvintele i se opriră lui Emily în gât.

Mama ei oftă iar.

— Există pur şi simplu prea multe diferenţe de cultură între… voi… şi chiar nu înţeleg ce-aţi putea să aveţi în comun tu şi Maya. Şi cine ştie cum o fi familia ei? Cine ştie în ce-ar putea să fie amestecată?

Stai puţin, *ce-ai zis*? se miră Emily, făcând ochii mari. *Familia* ei?

Din câte ştia Emily, tatăl ei era inginer de construcţii civile, iar mama ei lucra ca asistentă liber-profesionistă. Fratele ei era în ultimul an la Rosewood şi se spunea că ar fi o minune a tenisului; chiar îi amenajau un teren de tenis în curtea din spate. Ce legătură avea familia ei cu toate astea?

— Atât, că nu am încredere în astfel de oameni, zise mama ei. Ştiu că sună obtuz, dar asta e.

Creierul lui Emily se opri brusc din vârtejul care-l cuprinsese. *Familia ei. Diferenţe de cultură. Astfel de oameni?* Rememoră tot ce spusese mama ei. Of, Doamne! Dumnezeule!

Doamna Fields nu era necăjită din cauză că ar fi crezut despre Maya că este gay. Era necăjită fiindcă Maya… şi toţi ceilalţi din familia ei… erau *de culoare.*

19
IUTE CA FOCUL

Vineri seară, Spencer zăcea pe patul ei cu baldachin, din lemn de arţar, în mijlocul dormitorului din hambarul proaspăt transformat, mânjită cu o grămadă de Icy Hot[23] în regiunea lombară, fixând cu privirea superbul tavan din grinzi. N-ai fi ghicit niciodată că, în urmă cu cincizeci de ani, acolo dormeau vacile. Încăperea era enormă, cu patru ferestre gigantice şi un mic patio. După cina din seara trecută, îşi mutase acolo toate cutiile cu lucruri şi toată mobila. Îşi pusese toate cărţile şi CD-urile în ordine, în funcţie de autor şi de artist, îşi instalase sistemul audio cu sunet *surround,* ba chiar reprogramase televizorul conform pasiunilor ei, incluzând programele ei preferate ale BBC America. Era perfect.

În afară, desigur, de spatele care-i zvâcnea de durere. O durea trupul de parcă ar fi făcut bungee-jumping fără coardă elastică. Ian le pusese să alerge cinci kilometri – în sprint –, după care urmaseră exerciţiile practice. Fetele nu vorbeau decât despre ce urmau să poarte la petrecerea lui Noel, de diseară, însă Spencer, după antrenamentul acesta infernal, era mult mai fericită să stea acasă, să-şi facă tema la analiză matematică. Mai ales că de-acum, pentru ea, acasă însemna propriul ei loc ideal.

Întinse mâna după borcanul cu Icy Hot şi constată că era gol. Se ridică încetişor, ţinându-şi mâna la şale, ca o babă. Trebuia să-şi mai ia cremă din casa principală. Îi plăcea la *nebunie* faptul că acum putea să o numească astfel: casa principală. Se simţea grozav de maturizată.

În timp ce traversa peluza lungă şi neregulată, îşi lăsă mintea să se întoarcă la unul dintre subiectele *du jour*[24] predilecte, Andrew Campbell.

Da, era o uşurare să ştie că A venea de la Andrew, şi nu de la Ali, şi da, se simţea de un milion de ori mai bine şi de un miliard de ori mai puţin paranoică decât ieri, dar, oricum… ce iscoadă nesuferită, băgăcioasă! Cum îndrăznise să-i pună întrebări atât de inoportune, de indiscrete, în sala de lectură, şi să-i expedieze un e-mail atât de înfricoşător? Şi când te gândeşti că toată lumea îl considera atât de drăguţ şi de nevinovat, cu cravata lui perfect înnodată şi tenul luminos… probabil că era genul care-şi ia cu el săpun Cetaphil la şcoală şi se spală după ora de sport. Un ciudat!

Închise după ea uşa sălii de baie de la etaj, căută în dulap borcanul cu Icy Hot, îşi trase în jos pantalonii călduroşi Nuala Puma, se răsuci să se vadă în oglindă şi începu să întindă balsamul pe tot spatele şi pe muşchii posteriori coapselor. Imediat, mirosul mentolat de Icy Hot începu să plutească prin încăpere, şi ea închise ochii.

Uşa se deschise brusc. Spencer încercă să-şi ridice pantalonii cât putu de iute.

— O, doamne, exclamă Wren, cu ochii cât cepele. Am… mama mă-sii! Îmi cer scuze.

— Nu-i nimic, răspunse Spencer, încercând să-şi lege şnurul din talie.

— Încă sunt derutat în casa asta…

Wren purta uniforma lui albastră de la spital, constând într-o bluză petrecută, cu decolteu în V, şi pantaloni largi, legaţi în talie. Părea pregătit de culcare.

— Am crezut că e camera noastră, se justifică el.

— Se mai întâmplă, zise Spencer, cu toate că, evident, nu era aşa.

Wren zăbovi în prag. Spencer îi simţi privirea fixând-o şi-şi lăsă repede ochii în jos, să se asigure că nu-i ieşise cumva vreun sân pe-afară şi că nu-i rămăsese vreun bulgăre de Icy Hot pe gât.

— Şi, hm, cum e hambarul? o întrebă Wren.

Spencer zâmbi larg, după care, intimidată, îşi acoperi gura. Cu un an în urmă, îşi albise dantura la stomatolog şi, până la urmă, îi ieşise un pic *prea* albă. Fusese nevoită să-l mai atenueze intenţionat albeaţa, cu tone de cafea.

— Minunat. Cum e camera soră-mii?

Wren zâmbi strâmb.

— Hm. E cam… roz.

— Mda. Şi cu toate draperiile alea cu volănaşe, adăugă Spencer.

— Am găsit şi un CD care m-a enervat.

— A, da? Care?

— *Fantoma de la Operă,* zise el, strâmbându-se.

— Dar tu nu erai cu teatrul? se scăpă Spencer.

— Ba da, dar cu Shakespeare şi de-astea, răspunse Wren, dar apoi ridică o sprânceană. Tu de unde ştii?

Spencer se albi la faţă. Ar fi fost cam ciudat să-i mărturisească lui Wren că-i căutase numele pe Google. Ridică din umeri şi se sprijini de raftul din spate. O durere cumplită o săgetă în zona lombară, făcând-o să se crispeze.

Wren ezită.

— Care-i problema?

— Hm, ştii tu, zise Spencer, rezemându-se de chiuvetă. Iarăşi hocheiul pe iarbă.

— Acum ce-ai mai păţit?

— O întindere, ceva. Vezi borcanul cu Icy Hot?

Ţinând prosopul într-o mână, o întinse pe cealaltă spre borcan, luă puţină cremă în palmă şi-şi strecură degetele pe sub pantaloni, să-şi maseze coapsele cu ea. Gemu încet, sperând că sunase sexy. Perfect, n-avea decât s-o dea în judecată dacă fusese un *picuţ* cam teatrală.

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

Spencer şovăi. Însă Wren părea atât de îngrijorat… şi chiar *era* torturant – mă rog, dureros, în orice caz – să stea cu spatele răsucit

aşa, chiar dacă o făcea intenţionat.

— Dacă nu te superi, zise, moale. Mersi.

Împinse uşa mai bine cu vârful piciorului. Îi mânji mâna cu balsamul Icy Hot din mâna ei. Palma lui mare arăta sexy, aşa, mânjită toată de cremă. Spencer zări în treacăt oglinda în care chipurile lor erau reflectate şi-o străbătu un frison. Arătau minunat împreună.

— Aşadar, unde e buba? se interesă Wren.

Spencer îi arătă. Muşchiul cu pricina era exact sub fese.

— Stai un pic, murmură. Înşfacă un prosop de pe raft şi-l înfăşură în jurul mijlocului, după care îşi lăsă pantalonii în jos, pe sub prosop. Îi făcu semn spre locul dureros, arătându-i să-şi vâre mâna pe sub prosop. Dar, hm, încearcă să nu dai prea mult pe prosop, adăugă. M-am rugat de mama să comande câteva din Franţa acum vreo doi ani, şi Icy Hot le distruge. Nu iese deloc mirosul la spălat.

Îl auzi pe Wren înăbuşindu-şi râsul şi înţepeni. Oare devenise dintr-odată prea băţoasă, prea ca Melissa?

Wren îşi dădu pe spate părul cu mâna pe care n-o avea mânjită cu cremă, apoi îngenunche şi-i întinse Icy Hot pe piele. Îşi vârî mâna pe sub prosop şi începu să maseze cu blândeţe, descriind mici cerculeţe pe muşchii ei. Spencer se relaxă şi apoi chiar se lăsă uşor peste el. Wren se ridică, dar nu se trase înapoi. Spencer îi simţi răsuflarea pe umeri, iar apoi în urechi. Avea impresia că toată pielea îi radiază, incandescentă.

— Te simţi mai bine? murmură Wren.

— Mă simt formidabil, răspunse ea.

Poate că răspunsese numai în sinea ei, nu ştia sigur.

Trebuie s-o fac, se gândi. *Trebuie să-l sărut.* El îi apăsă palmele cu mai multă fermitate pe spinare, chiar înfigându-şi un pic unghiile. Spencer îşi simţi pieptul vibrând.

Pe hol, sună telefonul.

— Wren, dragă? strigă mama lui Spencer, de la parter. Eşti sus? Te caută Melissa la telefon.

El ţâşni înapoi. Spencer se repezi înainte şi-şi trase mai bine prosopul pe ea. El îşi şterse la repezeală mâinile pe un alt prosop. Spencer era mult prea panicată ca să-l mai împiedice.

— Hm, murmură el.

Ea îşi întoarse privirea.

— Trebuie să…

— Mda.

Wren deschise din nou uşa.

— Sper să fi avut efect.

— Mda, mersi, murmură ea drept răspuns, închizând uşa în urma lui. Apoi, lăsă prosopul să-i cadă şi se apropie de oglindă, privindu-şi fix propria reflexie.

Ceva fâlfâi în oglindă şi, pentru o clipă, avu impresia că era cineva sub duş. Însă nu era decât draperia cabinei fluturată de briza pătrunsă pe fereastra deschisă. Se întoarse la loc spre chiuvetă.

Căzuseră câteva bobiţe de Icy Hot pe etajeră. Era o substanţă albicioasă şi vâscoasă, ca o glazură. Îşi înmuie degetul arătător în ele, apoi scrise numele lui Wren. Desenă o inimioară în jurul lui.

Se gândi dacă nu era mai bine s-o lase aşa. Numai că pe urmă îl auzi pe Wren tropăind pe hol şi apoi zicând: „Bună, iubito. Mi-a fost dor de tine”, aşa că se încruntă şi şterse totul cu podul palmei.

20
EMILY NU ARE NEVOIE DECÂT DE O SABIE UŞOARĂ Şi UN COIF NEGRU

Începuse să se însereze când Emily se strecură în Jeep-ul Cherokee verde al lui Ben.

— Mersi pentru că i-ai convins pe-ai mei să mă pedepsească de mâine.

— Nici o problemă, îi răspunse Ben, dar fără s-o sărute de bun-găsit. Şi în difuzoare urla Fall Out Boy, pe care ştia că Emily nu poate să-l sufere.

— Sunt cam supăraţi pe mine.

— Am auzit, zise el, fără să-şi dezlipească privirea de la drumul din faţa lui.

Era interesant faptul că Ben n-o întreba de ce. Poate că ştia deja. Ca un lucru bizar, tatăl lui Emily îşi făcuse apariţia ceva mai devreme în camera ei şi-o anunţase: „Ben vine să te ia peste douăzeci de minute. Să fii gata." *OK.* Emily îşi închipuise că avea să fie pedepsită pentru tot restul vieţii să rămână închisă în casă, pentru vina de a se fi lepădat de Zeii Nataţiei, însă avea senzaţia că ei chiar *voiau* ca ea să iasă cu Ben. Poate se gândeau că-i bagă el minţile în cap.

Emily oftă adânc.

— Scuze pentru faza de ieri, de la antrenament. Doar că sunt cam stresată.

În sfârşit, Ben reduse volumul muzicii.

— Nu-i nimic. Eşti doar derutată.

Emily îşi trecu limba peste buze; erau proaspăt date cu Chapstick. *Derutată? În* legătură cu ce?

— Te iert, de data asta, adăugă Ben. Se întinse spre ea şi-i strânse mâna.

Emily se zburli. *De data asta?* Şi n-ar fi trebuit să-şi ceară şi el scuze? În definitiv, el fusese

cel care se repezise în vestiar ca un bebeluş.

Pătrunseră pe porţile din fier forjat, deschise, ale proprietăţii familiei Kahn. Era amplasată în fundul curţii, aşa că aleea avea vreo opt sute de metri lungime, fiind mărginită de pini înalţi, cu coroanele dense. Până şi aerul mirosea mai curat. Casa din cărămidă roşie se vedea în spatele masivelor ei coloane dorice. Avea un portic cu o mică statuie în vârf, înfăţişând un cal, şi o minunată seră, toată numai din sticlă, într-o parte. Emily numără paisprezece ferestre la etaj, de la un capăt la celălalt.

Însă nu casa era cea care conta astă-seară. Aveau să rămână în aer liber. Zona era delimitată de garduri vii înalte, genul celor de la cursele britanice pentru cai, precum şi de un zid din beton, întinzându-se pe pogoane întregi. Jumătate din el găzduia ferma de cai a familiei Kahn; în cealaltă parte, erau o peluză imensă şi un iaz pentru raţe. Întreaga suprafaţă era înconjurată de o pădure deasă.

Când Ben opri maşina în parcarea improvizată pe iarbă, Emily coborî şi auzi muzica formaţiei The Killers zbierând dinspre curtea din spatele casei. Chipuri familiare de la Rosewood se iveau din maşinile lor Jeep, Escalade şi Saab. Mai multe fete machiate impecabil îşi scoaseră pachetele cu ţigări din micile lor poşete matlasate, atârnate de umăr cu lănţişoare, în timp ce vorbeau la telefoanele lor mobile miniaturale. Emily îşi coborî privirea spre tenişii ei Converse All-Stars, albaştri şi uzaţi, şi-şi pipăi coada răvăşită în care-şi prinsese părul.

Ben o ajunse din urmă, după care scurtară drumul printre gardurile vii şi printr-o zonă cu arbori răzleţi, şi ajunseră în spaţiul rezervat petrecerii. Erau acolo mulţi tineri pe care Emily nu-i cunoştea, dar asta se datora faptului că familia Kahn îi invita şi pe toţi puştanii-*model* de la celelalte şcoli particulare din zonă, pe lângă cei de

la Rosewood. Pe o masă din faţa tufişurilor erau un butoi de bere şi diverse alte băuturi, iar în mijlocul zonei fuseseră amenajate un ring de dans din lemn, luminat de felinare de grădină, şi mai multe corturi. De cealaltă parte a terenului, în apropierea pădurii, se afla o cabină foto de modă veche, luminată de beculeţe pentru pomul de Crăciun. Familia Kahn o scotea din pivniţă în fiecare an, special pentru petrecerea aceasta.

Noel le ieşi în întâmpinare. Purta un tricou gri pe care scria PENTRU MÂNCARE DEVIN MALEABIL, blugi decoloraţi şi sfâşiaţi, fără pantofi, fără ciorapi.

— Hai noroc, le zise, întinzându-le câte o bere.

— Mersi, frate, zise Ben, luându-şi paharul şi începând să bea. Berea gălbuie precum chihlimbarul i se scurse pe bărbie. Petrecere frumoasă!

Cineva o bătu uşurel pe umăr pe Emily.

Se întoarse. Era Aria Montgomery, îmbrăcată într-un tricou mulat, de un roşu şters, cu emblema Universităţii din Islanda, cu o fustă mini din doc, cu franjuri, şi cizme de cowboy roşii John Fluevog. Părul negru îl purta prins la spate într-o coadă, în creştet.

— Uau, bună, exclamă Emily. Auzise că se întorsese Aria, dar încă n-o întâlnise. Cum a fost în Europa?

— Minunat, răspunse Aria, zâmbind. Fetele se priviră una pe cealaltă timp de câteva secunde. Emily ezită să-i spună că se bucura de faptul că Aria renunţase la inelul fals din nas şi la şuviţele de păr roz, însă se întrebă dacă n-ar fi fost cam aiurea să facă o astfel de referire la prietenia lor trecută. Sorbi din bere şi se prefăcu fascinată de buza paharului.

Aria se foi, agitată.

— Ascultă, mă bucur că ai venit. Chiar voiam să vorbesc ceva cu tine.

— Da? Emily îi căută privirea, dar apoi îşi lăsă din nou ochii în jos.

— Mă rog… ori cu tine, ori cu Spencer.

— Zău? zise Emily, simţind că i se strânge pieptul. Cu *Spencer*?

— Mai întâi, promite-mi că n-o să mă crezi nebună. Am fost plecată atât de mult timp, că…

Aria făcu o grimasă, pe care Emily şi-o amintea bine. Însemna că-şi cântărea cu mare grijă cuvintele.

— Că ce? o întrebă Emily, înălţându-şi sprâncenele şi aşteptând-o să continue. Poate că Aria îşi dorea o reunire a tuturor fostelor ei prietene… desigur, fiind plecată, n-avea de unde să ştie cât de mult se îndepărtaseră cu timpul. Cât de stânjenitoare ar fi fost o *astfel de întâlnire?*

— Păi…

Aria îşi roti privirea în jur, precaută.

— S-a mai aflat ceva în legătură cu dispariţia lui Ali cât timp am fost eu plecată?

Emily se smuci înapoi auzind numelui lui Ali rostit de fosta ei prietenă.

— În legătură cu dispariţia ei? Ce vrei să spui?

— De pildă, au aflat cumva cine a răpit-o? S-a mai întors vreodată?

— Hm… nu… răspunse Emily, ronţăindu-şi stingherită unghia degetului mare.

Aria se aplecă spre ea.

— Crezi că a murit?

Emily făcu ochii mari.

— Păi… nu ştiu. *De ce?*

Aria îşi încleştă maxilarele. Părea cufundată în gânduri.

— Ce-i cu toată chestia asta? insistă Emily, simţind că inima îi bubuie în piept.

— Nimic.

Deodată, Aria îşi concentră privirea asupra cuiva din spatele ei. Închise imediat gura.

— Salut, se auzi o voce răguşită.

Emily se întoarse. Era Maya.

— Salut, îi răspunse, gata să scape paharul din mână. N-am… n-am ştiut c-o să vii.

— Nici eu, zise Maya. Dar fratele meu a vrut să venim. E pe-aici, pe undeva.

Emily se întoarse, vrând să i-o prezinte pe Aria, însă aceasta deja dispăruse.

— Aşadar, ea e Maya? zise Ben, apărând lângă ele. Fata care a atras-o pe Emily către lumea întunericului?

— Lumea întunericului? repetă Emily, cu glasul piţigăiat de mirare. Cum adică, lumea întunericului?

— Către renunţarea la înot, o lămuri Ben. Apoi, se întoarse spre Maya. Ştiai că se lasă, nu?

— *Aşa e?* întrebă Maya, întorcând-se spre Emily şi zâmbind entuziasmată.

Emily îl fulgeră cu privirea pe Ben.

— Maya nu are nici o legătură cu asta. Şi nu e cazul să discutăm acum despre aşa ceva.

Ben mai luă o gură zdravănă de bere.

— De ce nu? Ce, nu e vestea ta cea mare?

— Nu ştiu…

— Cum vrei, zise el, lăsându-şi palma grea un pic cam prea aspru pe umărul ei. Mă duc să-mi mai iau o bere. Mai vrei şi tu una?

Emily încuviinţă, chiar dacă niciodată nu bea mai mult de o bere la petreceri. Ben n-o întrebase şi pe Maya dacă voia ceva de băut. Şi, privindu-l cum se îndepărtează, ea remarcă turul lăsat al blugilor lui. Naşpa!

Maya îi luă mâna şi i-o strânse.

— Cum te simţi?

Emily privi fix spre mâinile lor împreunate, se înroşi, dar nu se retrase.

— Bine.

Sau înfricoşată. Sau, în anumite momente, ca într-un film prost.

— Derutată, dar bine, adăugă.

— Am tocmai ceea ce trebuie ca să sărbătorim, o anunţă Maya în şoaptă. Îşi vârî mâna în rucsacul ei Manhattan Portage şi-i arătă lui Emily gâtul unei sticle de Jack Daniel's. Am ciordit-o de pe masa cu pilealã, îi explică ea. Vrei să mă ajuţi s-o dăm gata?

Emily îi aruncă o privire. Îşi pieptănase părul pe spate şi purta o bluză simplă, neagră, fără mâneci, şi o fustă verde de doc, stil army. Arăta efervescentă şi amuzantă: cu mult mai amuzantă decât Ben, în blugii lui cu turul lăsat.

— De ce nu? replică, după care porni după Maya în direcţia pădurii.

21
FETELE SEXY… SUNT EXACT CA NOI!

Hanna sorbi din vodca ei cu suc de lămâie şi-şi aprinse încă o ţigară. Nu-l mai văzuse pe Sean încă de când coborâseră din maşina lui pe peluza familie Kahn, în urmă cu două ore, şi între timp până şi Mona dispăruse. Acum, se vedea obligată să se converseze cu James Freed, cel mai bun prieten al lui Noel, cu Zelda Millings – o frumoasă blondă care nu purta decât veşminte şi încălţări din cânepă – şi cu o gaşcă de fete stridente de la Doringbell Friends, şcoala ultra-şic a quakerilor, din oraşul învecinat. Fetele mai fuseseră şi anul trecut la petrecerea lui Noel, dar chiar dacă mai pierduse şi atunci ceva timp cu ele, Hanna nu-şi amintea numele nici uneia.

James îşi strivi ţigara Marlboro de talpa pantofilor Adidas cu botul cauciucat şi luă o gură zdravănă de bere.

— Am auzit că fratele lui Noel are o tonă de iarbă.

— Eric? întrebă Zelda. Unde-o fi?

— La cabina foto, îi răspunse James.

Deodată, Sean ţâşni dintre copaci. Hanna se ridică, potrivindu-şi rochia BCBG din jerseu, care spera s-o subţieze, şi-şi încheie cureluşele sandalelor ei nou-nouţe Christian Louboutin, bleu-pal. Alergând să-l prindă din urmă, îşi afundă tocul în iarba umedă. Bătu aerul cu braţele, scăpa paharul din mână şi, dintr-odată, căzu în fund.

— Şi jos cu ea! strigă ameţit James. Iar fetele de la Doringbell izbucniră în râs.

Hanna se ridică la repezeală, ciupindu-se de palmă ca să nu plângă. Era cea mai importantă petrecere a anului, însă ea nu se simţea deloc în formă: rochia i se părea prea fixă pe şolduri, nu

fusese capabilă să-i smulgă nici măcar un zâmbet lui Sean cât timp veniseră cu maşina încoace – în ciuda faptului că el făcuse rost de BMW-ul 760i al tatălui lui, pentru seara festivă –, iar acum era la a treia vodcă cu lămâie, plină de calorii, deşi nu era decât nouă şi jumătate.

Sean îi întinse mâna s-o ajute.

— Ai păţit ceva?

Hanna ezită. Sean era îmbrăcat într-un tricou alb simplu, care-i accentua pieptul puternic-de-atâta-fotbal şi abdomenul plat-din-familie, blugi Paper Denim într-o nuanţă închisă, care-i făceau un fund foarte atrăgător, şi o pereche Puma negri, jerpeliţi. Părul lui şaten-blonziu fusese ciufulit cu stil, ochii căprui arătau extrem de sensibili, iar buzele trandafirii, extrem de bune de sărutat. De vreo oră încoace, îl urmărise cum se oprea să discute cu toţi băieţii de pe-acolo, în timp ce pe ea avea grijă s-o evite.

— Nu, sunt OK, îi răspunse până la urmă, răsfrângându-şi buza de jos într-o bosumflare marca Hanna.

— Care-i problema?

Ea încercă să-şi regăsească echilibrul pe tocuri.

— N-am putea… să mergem undeva, să stăm puţin între patru ochi? În pădure, poate? Să schimbăm o vorbă?

Sean ridică din umeri.

— OK.

Ura!

Hanna îl conduse pe o potecă spre Pădurea Bărbăţiei, arborii aruncând umbre lungi şi întunecate peste trupurile lor. Singura dată când mai ajunsese ea pe-acolo fusese în clasa a şaptea, când grupul ei de prietene avusese o întâlnire în taină cu Noel Kahn şi James Freed. Ali se pupase cu Noel, Spencer, cu James, în timp ce ea, Emily şi Aria stătuseră pe buturugi, poştiseră câteva ţigări şi

le aşteptaseră, nefericite, pe celelalte să termine. În seara asta, îşi jurase, va fi cu totul altceva.

Se aşeză pe un petic de iarbă deasă, trăgându-l pe Sean spre ea.

— Te distrezi? îl întrebă, întinzându-i paharul ei cu vodcă.

— Mda, e tare, răspunse Sean, sorbind un pic. Tu?

Hanna ezită. Pielea lui Sean strălucea în lumina lunii. Tricoul lui avea o mică pată de praf aproape de guler.

— Aşa cred, zise.

Bun, ajunge cu-atâta conversaţie. Îi luă paharul din mână, îl prinse de superbul lui maxilar pătrăţos şi începu să-l sărute. *Aşa.* Era cam naşpa că se învârtea lumea în jurul ei şi că, în loc să simtă gustul gurii lui Sean, nu-l simţea decât pe cel de Mike's Hard Lemonade, dar asta era situaţia.

După un minut de sărutări, îl simţi pe Sean retrăgându-se. Poate că venise momentul ca ea să ridice un pic miza. Îşi trase în sus rochia bleumarin, etalându-şi picioarele şi minusculul tanga Cosabella, din dantelă de nuanţa levănţicii. Aerul din pădure era răcoros. Un ţânţar îi şi ateriză pe coapsă.

— Hanna, zise cu blândeţe Sean, încercând să-i tragă rochia la loc. Nu e…

Totuşi, nu fu suficient de iute: Hanna deja îşi trăsese rochia peste cap. Sean îi cercetă tot trupul. Lucru de mirare, nu era decât a doua oară când o vedea doar în lenjeria intimă, doar dacă nu se socotea şi săptămâna pe care şi-o petrecuseră la ai lui, la Avalon, în burgul Jersey Shore, când ea stătuse în costum de baie bikini. Dar atunci fusese altceva.

— Tu nu vrei *de fapt* să mă opresc, nu-i aşa? şopti ea, întinzându-se spre Sean şi sperând că arăta înfierbântată, dar şi cuviincioasă.

— Ba da, răspunse el, prinzând-o de mână. Vreau. Hanna se înfăşură cu rochia cât de bine

putu. Probabil că se alesese deja cu cel puţin o sută de pişcături de ţânţari. Buzele începură să-i tremure.

— Dar… nu înţeleg. Nu mă iubeşti?

În timp ce le rostea, cuvintele i se păreau prea mărunte şi plăpânde.

Sean zăbovi mult timp până să-i răspundă. Hanna auzi o altă pereche de petrecăreţi chicotind prin apropiere.

— Nu ştiu, zise el.

— Doamne, exclamă Hanna, rostogolindu-se mai departe de el. Vodca cu lămâie îi bâltâcâia prin stomac. Ce, eşti *gay?*

Întrebarea sunase un pic mai răutăcioasă decât intenţionase ea.

— Nu! exclamă ofensat Sean.

— Atunci, ce? Nu sunt destul de atrăgătoare?

— Sigur că eşti! răspunse Sean, părând şocat. Rămase pentru o clipă pe gânduri. Eşti una dintre cele mai drăguţe fete din câte cunosc, Hanna. *Tu* de ce nu ştii asta?

— Ce tot vorbeşti acolo? îl întrebă Hanna, cuprinsă de disperare.

— Cred că… începu Sean…cred că ai putea să ai ceva mai mult respect faţă de tine însăţi.

— Am din plin! strigă Hanna. Se aşeză în fund, nimerind peste un con de pin.

Sean se ridică în picioare. Părea deprimat şi trist.

— Uită-te la tine, îi zise. Privirea lui o măsură din vârful pantofilor şi până în creştetul capului. Nu vreau decât să te ajut, Hanna… eu *ţin* la tine.

Dar ea simţi cum i se adună lacrimile în colţurile ochilor şi se strădui să şi le oprească. Doar nu era să plângă acum.

— Am respect de sine, repetă ea. N-am vrut decât să… să… să-ţi arăt ce simt.

— Iar eu nu vreau decât să fiu mai pretenţios cu privire la sex, replică Sean. Tonul lui nu fusese nici amabil, dar nici răutăcios. Doar… detaşat.

Vreau să fac asta la momentul potrivit şi cu persoana potrivită, îi explică el. Şi am impresia că n-o să fii tu aceea.

Oftă şi se mai îndepărtă de ea cu un pas.

— Îmi pare rău, mai zise, după care se îndepărtă grăbit printre copaci.

Hanna se simţea atât de ruşinată şi de mâniată, încât nici nu putea să vorbească. Încercă să se ridice şi să pornească pe urmele lui, însă tocul i se împotmoli iar, făcând-o să cadă pe spate. Îşi desfăcu larg braţele şi privi stelele, după care îşi apăsă ochii cu degetele mari, astfel încât să nu ţâşnească lacrimile din ei.

— Pare gata să verse.

Hanna deschise un ochi şi zări doi băieţi, boboci – cel mai probabil, neinvitaţi – învârtindu-se pe deasupra ei ca şi cum ea ar fi fost o fată pe care o creaseră ei pe computer.

— Căraţi-vă naibii, perverşilor! îi repezi pe bobocii care o priveau cu ochi galeşi, în timp ce se ridica. Dincolo de pe peluză, îl zări pe Sean alergând după Mason Byers şi agitând un ciocan galben de crochet. Se smiorcăi, se scutură de praf şi porni înapoi la petrecere. Chiar nu ţinea *nimeni* la ea? *Nici măcar tati nu te iubeşte cel mai mult!*

Deodată, Hanna îşi dori să fi avut numărul de telefon al tatălui ei, întorcându-se înapoi cu gândul la ziua în care fusese la el, la Isabel şi la Kate, împreună cu Ali.

Cu toate că era prin februarie, vremea în Annapolis fusese ciudat de călduroasă, iar Hanna, Ali şi Kate stătuseră afară pe verandă şi încercaseră să se bronzeze. Ali şi Kate îşi găsiseră ca subiect comun de discuţie nuanţele preferate de lac pentru unghii MAC, însă Hanna nu avea chef să participe. Se simţea greoaie şi stângace. Observase expresia de uşurare de pe faţa lui Kate în clipa în care coborâseră din tren, ea şi Ali: surprindere faţă de cât de superbă era Ali, apoi uşurată când dăduse cu ochii de Hanna. De parcă

s-ar fi gândit: *Ei bine, cu asta n-am de ce să-mi fac griji!*

Fără să-şi dea seama, Hanna înfulecase întregul castron de pop-corn cu brânză de pe masă. Şi şase profiteroluri. Şi ceva brânză Brie, pusă acolo pentru Isabel şi pentru tatăl ei. Se apucase cu mâinile de burta umflată şi gemuse zgomotos, fără să vrea.

— Purceluşa nu se simte prea bine? o întrebase tatăl ei, privindu-i degetul mic de la picior.

Hanna se cutremură aducându-şi aminte şi-şi pipăi abdomenul, acum plat. A – cine-o mai fi fost şi A – avea întru totul dreptate. Tatăl ei *nu* o iubea pe ea cel mai mult.

— Toată lumea, în iaz! strigă Noel, smulgând-o pe Hanna din gândurile ei.

Îl văzu pe Sean de cealaltă parte a terenului scoţându-şi tricoul şi alergând spre apă. Noel, James, Mason şi câţiva alţi băieţi îşi aruncară şi ei tricourile, însă pe Hanna n-o interesa priveliştea. Din atâtea seri în care îi văzuse pe cei mai sexy băieţi din Rosewood fără tricouri…

— Sunt superbi cu toţii, o auzi pe Felicity McDowell, care-şi amesteca tequila cu Fanta de grepfrut chiar lângă ea. Nu?

— Mmm, mormăi ea.

Scrâşni din dinţi. Dă-l în mă-sa pe fericitul ei tată şi pe perfecta lui viitoare fiică vitregă, dă-l în mă-sa pe Sean, cu pretenţiile lui! Înhăţă de pe masă o sticlă de vodcă olandeză Ketel One şi bău direct din ea. Puse sticla la loc, dar în ultima clipă se hotărî s-o ia cu ea la iaz. Sean n-avea să scape aşa, cu una, cu două, după ce o lăsase baltă, ba chiar o insultase, iar apoi o ignorase de-a dreptul. Nici gând.

Se opri în faţa unei grămezi de haine care, fără îndoială îi aparţineau lui Sean: blugii erau împăturiţi cu grijă, Chiar îşi şi îndesase, pedant, şosetuţele albe în pantofii Puma. Asigurându-se că

n-o vede nimeni, făcu ghem blugii şi se îndepărtă de iaz. Ce părere ar avea cei de la Club V dacă l-ar vedea întorcându-se acasă cu maşina doar în boxeri?

În timp ce trecea printre copaci, cu blugii lui Sean în mâini, ceva îi căzu pe picior. Se aplecă să ridice obiectul şi-l privi fix câteva clipe, aşteptând să i se limpezească vederea dublă.

Era legătura de chei de la BMW.

— Drăguţ, şopti, mângâind cu un deget butonul pentru alarmă. Apoi, lăsă jos blugii lui Sean şi-şi îndesă cheile în geanta Moschino, albastră, matlasată.

Era o noapte superbă pentru condus maşina.

22
BĂILE CU BERE SUNT BENEFICE PENTRU PIELE

— Ia uite-aici, şopti entuziasmată Maya. Era o chestie de-asta în cafeneaua mea preferată, când stăteam în California!

Emily şi Maya priveau ţintă cabina foto demodată de la graniţa dintre curtea lui Noel şi pădure. Un lung cablu electric portocaliu şerpuia spre cabină, pornit din casa lui Noel, peste peluză. În timp ce-o admirau, fratele mai mare al lui Noel, Eric, şi o Mona Vanderwaal beată criţă se revărsară din cabină, îşi înhăţară fotografiile şi-o şterseră în grabă.

Maya îi aruncă o privire lui Emily.

— Vrei să încercăm?

Emily încuviinţă. Dar, înainte de a se apleca să intre în cabină, privi repede în jur. Câţiva tineri se strânseseră în jurul butoiului cu bere şi mulţi alţii îşi ţineau paharele roşii din plastic pe sus, în timp ce dansau. Noel se bălăcea în iaz, împreună cu o gaşcă de băieţi, cu toţii doar în boxeri. Ben nu se zărea pe nicăieri.

Emily se aşeză lângă Maya pe mica banchetă portocalie a cabinei foto şi trase draperia. Erau atât de înghesuite, încât umerii şi coapsele li se atingeau.

— Ia, îi zise Maya, întinzându-i sticla de Jack Daniel’s şi apăsând pe butonul verde de start. Emily luă o gură, apoi ridică triumfătoare sticla exact în clipa în care aparatul făcu prima fotografie. Apoi, îşi striviră feţele una de cealaltă, zâmbind cu gurile până la urechi. Emily îşi dădu ochii peste cap, iar Maya îşi umflă obrajii ca o maimuţă, pentru cea de-a treia poză. Apoi, obiectivul le prinse într-o stare seminormală, chiar dacă puţin cam agitată.

— Hai să mergem să vedem cum au ieşit, propuse Emily.

Numai că, în timp ce se ridica, Maya o prinse de mânecă.

— N-am putea să mai stăm aici o secundă? E o ascunzătoare atât de grozavă!

— Hm, sigur, acceptă Emily, aşezându-se la loc. Înghiţi în sec, fără voia ei.

— Şi, cum ai mai dus-o? o întrebă Maya, îndepărtându-i şuviţele de păr de pe faţă.

Emily oftă, încercând să se facă pe cât posibil comodă pe banca prea mică. *Am fost derutată. Necăjită din cauză că ai mei s-ar putea să fie rasişti. Speriată că poate am luat o hotărâre greşită cu înotul. Cam înfricoşată că stau atât de aproape de tine.*

— Foarte bine, răspunse, până la urmă.

Maya pufni şi luă o gură bună de whiskey.

— Nu cred aşa ceva nici o clipă.

Emily ezită. Maya părea unica persoană capabilă s-o înţeleagă cu adevărat.

— Mda, bănuiesc că nu prea, recunoscu.

— Ia zi, care-i problema?

Dar, dintr-odată, Emily nu-şi mai dori să vorbească despre înot, sau despre Ben, sau despre părinţii ei. Voia să vorbească despre… cu totul altceva. Despre ceva care i se revelase cu încetul. Poate că, văzând-o pe Aria, îşi dăduse seama. Sau poate faptul că avea, în sfârşit, din nou o prietenă adevărată o făcuse să aibă din nou acea senzaţie. Emily îşi închipui că Maya ar înţelege-o.

Trase aer adânc în piept.

— Aşa, ai auzit de fata aia, Alison, care stătea în casa voastră?

— Mda.

— Am fost foarte apropiate şi, cum să zic, eu chiar o iubeam. Ca să zic aşa, îmi plăcea totul la ea.

O auzi pe Maya răsuflând şi, emoţionată, mai luă o sorbitură de Jack Daniel’s din sticlă.

— Eram cele mai bune prietene, continuă ea, frecându-şi degetele de mizerabilul material albastru al draperiei cabinei foto. Ţineam foarte mult la ea. Aşa că, într-o zi, din senin, am făcut-o.

— Ce-ai făcut?

— Păi, eram cu Ali în căsuţa din copac, în curtea din spatele casei ei… mergeam des acolo, să stăm de vorbă. Şi, cum stăteam noi acolo, sus, discutând despre tipul de care-i plăcea ei, unul mai mare, al cărui nume nu voia să mi-l spună, am simţit aşa… că nu mai pot să ţin nimic în mine. Aşa că m-am aplecat… şi am sărutat-o.

Maya scoase un mic zgomot, ca un pufăit.

— Totuşi, nu s-a pierdut cu firea. A devenit distantă şi mi-a zis ceva de genul: „Ei bine, acum ştiu de ce devii atât de tăcută când ne schimbăm pentru ora de sport!”

— Dumnezeule! Exclamă Maya.

Emily mai sorbi o dată din whiskey şi se simţi ameţită. Niciodată nu băuse atât de mult. Şi iată unul dintre cele mai mari secrete ale ei, afişat ca lenjeria bunicii atârnată pe sârma de rufe.

— Ali zicea că, după părerea ei, cele mai bune prietene n-ar trebui să se sărute, continuă ea. Aşa că am încercat s-o dau pe glumă. Dar, când am ajuns acasă, mi-am dat seama cum m-am simţit în realitate. Aşa că i-am scris scrisoarea aia şi i-am spus c-o iubesc. Totuşi, nu cred că a mai primit-o. Dacă da, oricum nu mi-a zis nimic, niciodată.

O lacrimă se rostogoli pe genunchiul gol al lui Emily. Maya o observă şi-o întinse cu degetul.

— Încă mă gândesc mult la ea, oftă Emily. Am tot alungat amintirea asta, mi-am tot zis că s-a întâmplat din cauză că era cea mai bună prietenă a mea, nu din alt motiv, înţelegi… *alt motiv*... însă acum nu mai ştiu.

Rămaseră tăcute câteva minute. Zgomotele petrecerii pătrundeau înăuntru. La fiecare câteva secunde, Emily auzea ţăcănitul brutal al câte unei

brichete Zippo aprinzând o ţigară. Nu o surprindea ceea ce tocmai mărturisise despre Ali,

Era înfricoşător, desigur… însă era adevărat. Într-un fel, se simţea bine pentru că, în sfârşit, înţelesese totul.

— Din moment ce am ajuns la mărturisiri, rosti încetişor Maya, am şi eu ceva să-ţi spun.

Îşi răsuci antebraţul şi-i arătă lui Emily cicatricea albă, proeminentă, de la încheietură.

— Probabil că ai văzut-o.

— Mda, şopti Emily, mijind ochii spre ea prin semiîntunericul din cabină.

— E una dintre ocaziile în care m-am tăiat cu lama. N-am ştiut că o să intre chiar atât de adânc. A curs mult sânge. Părinţii mei m-au dus la urgenţă.

— Te-ai tăiat dinadins? şopti Emily.

— Hm… mda. Adică, n-o mai fac şi acum. Mă străduiesc.

— Şi de ce faci asta?

— Nu ştiu, răspunse Maya. Uneori… simt pur şi simplu nevoia s-o fac. Poţi să pipăi, dacă vrei.

Emily atinse cicatricea. Era zbârcită şi moale, deloc ca pielea obişnuită. Atingerea aceasta i se părea cea mai intimă din viaţa ei. Se aplecă şi-o cuprinse pe Maya în braţe.

Trupul celeilalte fete se zgudui. Maya îşi îngropă capul în gâtul lui Emily. Ca şi altă dată, mirosea a esenţă de banane. Emily se strânse mai tare la pieptul ei mic. Cum era oare să te tai singură, să te priveşti sângerând astfel? Emily avea şi ea destule pe suflet, dar până şi în urma celor mai rele întâmplări din viaţă – ca atunci când o respinsese Ali, sau când fusese *Chestia cu Jenna –,* se simţise vinovată, se simţise oribil, se simţise ciudat, însă *niciodată* nu voise să se rănească singură.

Maya îşi ridică fruntea şi-i întâlni privirea lui Emily. Apoi, cu un zâmbet puţin întristat, o sărută

pe buze. Aceasta clipi, surprinsă.

— Câteodată, cele mai bune prietene se *şi* sărută, zise Maya. Vezi?

Rămaseră astfel, cu nasurile practic atingându-li-se. Afară, greierii ţârâiau cu furie.

Atunci, Maya se aplecă spre ea. Emily se contopi cu buzele ei. Aveau gurile deschise şi simţi atingerea limbii delicate a Mayei. Simţi cum i se încleştează pieptul de emoţie în timp ce-şi trecea mâinile prin părul ei aspru, coborând apoi pe umeri, pe spinare. Maya îşi vârî mâinile pe sub bluza polo a prietenei sale şi-şi lipi degetele de pântecul ei. Emily, ruşinată, tresări, dar apoi se relaxă. Se simţea de un miliard de ori mai bine decât atunci când îl săruta pe Ben.

Maya începu să-şi plimbe mâinile în sus pe trupul lui Emily, ajungând să-i pipăie sutienul. Emily închise ochii. Maya avea o gură cu un gust delicios: de Jack Daniel’s şi de lemn dulce. Pe urmă, Maya o sărută pe piept şi pe umeri. Emily îşi lăsă capul pe spate. Pe tavanul cabinei, cineva pictase o lună şi un mănunchi de stele.

Deodată, draperia fu mişcată. Emily sări în picioare, însă era prea târziu: cineva trăsese draperia de tot. Abia apoi văzu cine era.

— O, Doamne! bolborosi ea.

— Rahat! îi ţinu isonul Maya. Sticla de Jack Daniel’s se prăbuşi pe podea.

Ben ţinea două pahare cu bere, câte unul în fiecare mână.

— Aşa. Asta explică unele lucruri.

— Ben… eu…

Emily se grăbi să iasă din cabină şi se lovi cu capul de uşă.

— Nu trebuie să te ridici pentru mine, rosti Ben, pe un ton oribil, batjocoritor, furios-şi-totodată-lezat, un ton pe care Emily nu-l mai auzise niciodată la el.

— Nu… scânci ea. Nu înţelegi.

Ieşi din cabină. Maya o urmă. Cu coada ochiului, Emily o observă pe Maya luând seria lor de fotografii şi vârând-o în buzunar.

— Să nu mai vorbeşti cu mine, se stropşi Ben. Apoi, se întoarse şi azvârli unul dintre paharele cu bere spre ea. Lichidul cald i se împrăştie lui Emily pe picioare, pe pantofi şi pe pantalonii scurţi. Paharul ţopăi nebuneşte, pierzându-se prin tufişuri.

— Ben! Strigă Emily.

Ben ezită, apoi azvârli şi celălalt pahar, şi mai direct, în Maya. Berea o împroşcă pe toată faţa şi pe păr. Maya ţipă.

— Termină! icni Emily.

— Lesbienele naibii! exclamă Ben. Emily simţea în vocea lui lacrimile pe cale să izbucnească. Apoi, el le întoarse spatele şi o rupse la fugă, încovoiat, prin întuneric.

23
ARIA ISLANDEZA OBŢINE CE VREA

— Finlanda! Te-am căutat peste tot!

Se întâmpla cu o oră după aceea, când Aria tocmai ieşea din cabina foto. Noel Kahn stătea în faţa ei, gol, cu excepţia boxerilor Calvin Klein, care însă, uzi leoarcă fiind, i se lipiseră de corp. Ţinea în mână un pahar galben de plastic, plin cu bere, şi proaspăt developatul ei set de fotografii. Nud îşi scutură un pic părul, şi picăturile de apă îi împroşcară fusta APC mini.

— De ce eşti ud tot? îl întrebă Aria.

— Am jucat polo pe apă.

Aria aruncă o privire spre iaz. Băieţii se băteau între ei cu tăiţei roz din orez. Pe maluri, fete îmbrăcate în rochii mini Alberta Ferrari aproape identice stăteau strânse laolaltă, la bârfă. Lângă gardul viu, nu departe de ei, îl reperă pe fratele ei, Mike. Era cu o fată minionă, cu o fustă micro-mini ecosez şi pantofi cu platforme.

Noel îi urmări privirea.

— Asta-i una dintre fetele alea de la şcoala quakerilor, murmură el. Gagicile astea sunt ţicnite.

Mike îşi ridică privirea şi-i văzu pe Aria şi pe Noel împreună. Făcu un semn aprobator din cap spre sora lui.

Noel lovi cu degetul mare în teancul de fotografii cu Aria.

— Astea-s superbe.

Aria le privi. Plictisită până peste cap, îşi făcuse fotografii singură în cabină, timp de douăzeci de minute. În seria aceasta încercase expresii fierbinţi, de inocenţă provocatoare.

Très trist. Venise aici cu gândul că Ezra, gelos şi excitat, ar fi putut să-şi facă apariţia şi s-o

răpească. Dar, pfui, el era profesor, iar un profesor nu venea la o petrecere de-a elevilor.

— Noel! îl strigă James Freed de dincolo de peluză. Butoiul a secat!

— Rahat, exclamă Noel. Se despărţi de Aria lăsându-i un sărut umed pe obraz. Berea asta e pentru tine. Să nu pleci!

— Mhî, răspunse Aria, maimuţărindu-se, în timp ce-l privea cum se îndepărtează grăbit, cu boxerii alunecându-i încet în jos şi dezvăluindu-i fesele albe, ferme după atâtea alergări.

— Lui chiar îi place de tine, să ştii.

Aria se întoarse. Mona Vanderwaal se aşezase pe pământ, la câţiva paşi mai încolo. Părul ei blond îi stătea în spirale în jurul feţei, iar ochelarii de soare cu rame aurite şi lentile mari şi rotunde îi alunecaseră pe nas. Fratele mai mare al lui Noel, Eric, stătea cu capul în poala ei.

Mona clipi încetişor.

— Noel e grozav. Ar putea să fie un iubit pe cinste.

Eric izbucni în râs.

— Ce e? se interesă Mona, aplecându-se spre el. Ce-i de râs?

— E dusă rău, explică Eric, pentru Aria.

În timp ce Aria îşi scormonea mintea după ceva de spus, telefonul ei Treo piui. Şi-l smulse din poşetă şi privi numărul. Era Ezra. 0, *Doamne, o, Doamne!*

— Ăăă, alo? răspunse, încetişor.

— Salut. Ăăă, Aria?

— A! Salut! Ce faci?

Încercă să pară cât mai stăpână pe sine şi mai calmă.

— Sunt acasă, beau un scotch, mă gândesc la tine.

Aria tăcu pentru o clipă şi închise ochii, străbătută de un val de căldură.

— Chiar?

— Îhî. Eşti la marea petrecere?

— Mhî.

— Plictisită?

— Puţin, îi răspunse, râzând.

— Vrei să treci pe la mine?

— OK.

Ezra începu să-i dea indicaţiile necesare, însă Aria ştia deja unde să-l găsească. Îi căutase adresa pe MapQuest şi pe Google Earth, dar *lui* nu putea să-i spună aşa ceva.

— Super, zise. Vin imediat.

Îşi împinse telefonul la loc în poşetă, cu tot calmul de care era în stare, după care îşi pocni tălpile cauciucate ale clemelor una de cealaltă. *Uraaa!*

— Hei, ştiu de unde te cunosc.

Aria îşi îndreptă privirea spre cel care i se adresase. Eric, fratele lui Noel, o privea cu ochii mijiţi, în timp ce Mona îl săruta pe gât.

— Erai prietenă cu tipa aia care-a dispărut, este?

Aria îl privi fix şi-şi dădu la o parte părul din ochi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, îi răspunse, după care plecă.

O mare parte din Rosewood era alcătuită din proprietăţi îngrădite şi ferme cabaline restaurate, de câte cincizeci de pogoane, însă în apropierea colegiului exista şi o serie de străzi întortocheate, pavate cu piatră cubică, având de-o parte şi de cealaltă clădiri din epoca victoriană, gata să se facă bucăţele de la o clipă la alta. Casele din Old Hollis erau vopsite în culori trăsnite, ca lila, roz sau verde-albăstrui, fiind de obicei împărţite în apartamente şi închiriate studenţilor. Şi Aria locuise cu familia ei într-o casă din Old Hollis până când împlinise cinci ani, moment în care tatăl ei primise primul post de profesor la colegiu.

În timp ce conducea încet pe strada lui Ezra, remarcă o casă cu litere greceşti scrise pe un perete

lateral. Hârtie igienică înfăşurată printre copaci. O altă casă avea, în curtea din faţă, un tablou pe jumătate pictat, pe un şevalet.

Ajunse în faţa casei lui Ezra. După ce parcă maşina, urcă treptele de beton şi sună la intrare. Uşa se deschise larg şi iată-l şi pe el.

— Uau! zise. Salut. Gura i se lăbărţă într-un zâmbet strâmb.

— Bună, îi răspunse Aria, zâmbindu-i în acelaşi fel.

Ezra râse.

— Eu… hm, ai venit. Uau!

— Ai mai zis o dată *uau!,* îl tachină Aria.

Intrară într-un hol. În faţă, o scară dintre cele care scârţâie cumplit, cu câte un alt model de covor la fiecare treaptă. Şerpuia urcând la etaj. În dreapta, se vedea o uşă întredeschisă.

— Apartamentul ăsta e al meu.

Aria intră şi observă o cadă de baie cu picioare în mijlocul livingului lui Ezra. Îi arătă spre ea.

— E prea grea ca s-o mut de-aici, îi explică Ezra, ruşinat. Aşa că-mi depozitez cărţi în ea.

— Super!

Aria privi înjur, făcând cunoştinţă cu giganticele ferestre boltite, cu rafturile de cărţi prăfuite şi cu divanul prăpădit din catifea. În aer plutea un vag miros de macaroane cu brânză, însă de tavan atârna un candelabru din cristal, în jurul poliţei căminului era un mozaic simpatic, iar în vatră ardeau butuci adevăraţi. Se apropia mai mult de stilul ei preferat decât iazul pentru raţe şi imobilul cu douăzeci şi şapte de camere al familiei Kahn.

— Pe bune c-aş vrea să locuiesc aici, zise Aria.

— Tot timpul mă gândesc numai la tine, spuse şi Ezra în acelaşi timp.

Aria îi aruncă o privire peste umăr.

— Chiar?

Ezra se apropie din spatele ei şi-i cuprinse mijlocul cu mâinile. Aria se lăsă uşor peste el. Rămaseră aşa pentru o clipă, după care Aria se întoarse. Îi privi cu atenţie faţa impecabil bărbierită, umflătura dintr-o parte a nasului, micile pete verzi din ochi. Îi atinse o aluniţă de pe lobul urechii şi-l simţi scuturat de un frison.

— Pur şi simplu… nu puteam să fac abstracţie de tine în clasă, şopti el. Era o tortură. Când ai făcut expunerea aia…

— Mi-ai atins mâna azi, îl tachină Aria. Te-ai uitat în caietul meu.

— L-ai sărutat pe Noel, ripostă Ezra. Eram atât de gelos!

— Atunci, înseamnă că a mers, şopti Aria.

Ezra suspină şi-o cuprinse în braţe. Ea îi căută buzele şi se sărutară febril, mâinile fiecăruia mângâindu-l pe celălalt pe spate. Se desprinseră doar pentru o secundă şi se priviră în ochi cu răsuflarea tăiată.

— Gata cu discuţiile despre şcoală, hotărî Ezra.

— Ne-am înţeles.

O conduse în micul dormitor din spate, în care el avea hainele împrăştiate peste tot pe podea şi o pungă desfăcută de Lay’s pe noptieră. Se aşezară pe pat. Somiera abia dacă era puţin mai mare decât un pat de hotel şi, deşi cuvertura era dintr-un doc rigid, iar în crăpăturile somierei se găseau foarte probabil frânturi de chipsuri, Aria nu se simţise niciodată în viaţa ei atât de minunat.

Aria era încă în pat, privea fix o crăpătură din tavan. Felinarul de-afară, din dreptul ferestrei, împrăştia umbre lungi, dându-i trupului ei gol o stranie nuanţă de roz. Un vânt aprig şi îngheţat pătrunse prin fereastra deschisă şi stinse lumânarea cu parfum de santal de lângă pat. Îl auzi pe Ezra deschizând robinetul în baie.

Uau! Uau, uau, *uau!*

Simţea că trăieşte. Ea şi Ezra fuseseră cât pe ce să facă sex… dar apoi, exact în acelaşi timp, căzuseră de acord că puteau să mai aştepte. Aşa că se strânseseră unul în celălalt, goi, şi începuseră să vorbească. Ezra îi povestise despre vremea în care avea şase ani şi sculptase o veveriţă roşie din lut, numai că fratele lui i-o spărsese. Cum se obişnuise să fumeze foarte multă iarbă după ce divorţaseră părinţii lui. Despre ziua în care fusese nevoit să ducă foxterierul familiei la veterinar, ca să fie eutanasiat. Aria îi povestise că, mică fiind, păstrase o cutie de supă de mazăre, pe care o botezase Pee, drept animal de casă şi plânsese când mama ei voise s-o gătească pe Pee pentru cină. Îi făcuse mărturisiri despre obiceiul ei cu tricotatul furibund şi-i promisese să-i tricoteze un pulover.

Era simplu să discuţi cu Ezra: atât de simplu, încât se imagina făcând-o pentru tot restul vieţii. Puteau să călătorească împreună în locuri îndepărtate. Brazilia ar fi fost formidabilă… Puteau să doarmă într-un copac şi să nu mănânce decât banane, să scrie piese de teatru…

Telefonul ei Treo piui. Ufff. Probabil că era Noel, cari se întreba ce se întâmplase cu ea. Îmbrăţişă strâns una dintre pernele lui Ezra – mmm, avea mirosul lui – şi-şi dori ca el să iasă mai repede din baie şi s-o sărute, iar şi iar…

Atunci, telefonul piui încă o dată. Şi încă o dată, şi încă o dată.

— Dumnezeule, gemu Aria, aplecându-se goală pe marginea patului, ca să-şi scoată telefonul din geantă. Şapte mesaje noi. Şi altele continuau să intre, iar telefonul piuia întruna.

Deschise inboxul şi se încruntă. Toate mesajele aveau acelaşi titlu: CONSULTAŢIE PROFESOR-ELEV! În clipa în care-l deschise pe primul, i se întoarse stomacul pe dos.

Aria, la faza asta primeşti punctaj suplimentar!

Cu drag. – A.

P.S. Mă întreb ce-*ar zice mama ta dacă ar afla despre tatăl tău şi mica lui… hm… tovarăşă de studiu… şi de faptul că tu ştiai!*

Aria citi şi următorul mesaj, şi pe cel de după el, şi pe următorul. *Toate mesajele erau identice.* Lăsă să-i cadă telefonul pe podea. Simţea nevoia să se aşeze.

Ba nu. Trebuia să iasă de-acolo.

— Ezra?

Privi atentă afară, pe fereastră. Oare ea o urmărea chiar în clipa asta? Ce voia? Era chiar *ea?*

— Ezra, trebuie să plec. A intervenit o urgenţă.

— Ce? strigă Ezra de dincolo de uşa băii. Pleci?

Nici ei nu-i venea să creadă. Îşi îmbrăcă bluza în grabă, trăgând-o peste cap.

— Te sun eu, bine? Acum chiar trebuie să plec să rezolv ceva.

— Stai. Ce? întrebă el, deschizând uşa.

Aria îşi înşfacă poşeta şi zbură pe uşă, apoi traversă curtea. Trebuia să fugă de-acolo. Acum.

24
MAI ESTE CEVA ÎN GARDEROBA LUI SPENCER, NU DOAR PANTOFI Şi BLUGI

— Limită de x este… murmură Spencer pentru sine. Stătea pe pat rezemată într-un cot, privind fix în manualul nou-nouţ de analiză matematică, abia vârât într-o copertă maro. Spatele încă îi ardea în zona lombară, de-atâta Icy Hot.

Se uită la ceas: era trecut de miezul nopţii. Oare era nebună că se stresa atâta cu tema la analiză matematică, în prima seară de vineri a anului şcolar? Spencer cea de anul trecut s-ar fi dus vâjâind la petrecerea familiei Kahn, în Mercedesul ei, ar fi băut bere proastă la butoi şi poate că s-ar fi pupat cu Mason Byers, sau cu vreun alt băiat drăguţ şi depravat. Dar nu şi Spencer cea de-acum. Ea era Steaua, iar Steaua avea teme de făcut. A doua zi, Steaua avea să viziteze magazine de amenajări interioare împreună cu mama ei, ca să mobileze cum se cuvine hambarul. Poate să treacă pe la Main Line Bikes, cu tatăl ei, după-amiază: răsfoiseră împreună câteva cataloage cu biciclete, iar tatăl ei o întrebase care cadru de Orbea îi plăcea mai mult. Până acum, nu-i mai ceruse niciodată părerea despre biciclete.

Îşi lăsă capul într-o parte. Oare ce auzise să fi fost o mică bătaie în uşă, de încercare? Lăsându-şi jos creionul mecanic, Spencer privi afară pe fereastra mare din faţă a hambarului. Luna plină era argintie, iar geamurile casei mari erau invadate de o lumină galbenă, caldă. Se auzi din nou ciocănitul. Lipăind pe duşumeaua din lemn masiv, întredeschise uşa.

— Salut, îi zise Wren, în şoaptă. Te deranjez?

— Sigur că nu, îi răspunse Spencer, deschizând uşa mai larg. Wren era desculţ, într-un tricou alb mulat pe care scria UNIVERSITATEA MEDICALĂ PENNSYLVANIA şi o pereche de pantaloni scurţi kaki, largi. Ea îşi coborî privirea spre propriul tricou fără umeri, care-i lăsa mijlocul gol, spre pantalonii scurţi de trening gri de la Villanova şi spre gambele goale. Părul şi-l legase la spate într-o coadă lăsată, dezordonată, şuviţele atârnându-i pe faţă. Avea un aspect cu totul diferit faţă de cel de zi cu zi, când purta câte-o bluză Thomas Pink, cu dunguliţe şi guler răsfrânt, şi blugii Citizen. Aspectul acela spunea: *Sunt sofisticată şi sexy,* în timp ce acesta transmitea: *acum învăţ… dar tot sexy sunt.*

OK, poate că-şi plănuise ţinuta, pentru eventualitatea în care s-ar întâmpla exact aşa ceva. Dar asta nu face decât să demonstreze că nu poţi să-ţi arunci pe tine chiloţii până la brâu şi vechiul tricou jerpelit pe care scrie ÎMI PLAC PISICILE PERSANE.

— Cum îţi mai merge? îl întrebă. Un val de curent cald îi ridică şuviţele răzleţe de păr. Un con de pin căzu dintr-un copac apropiat, bufnind surd.

Wren se tot învârtea pe prag.

— Nu trebuia să fii la petrecere? Am auzit că e o uriaşă petrecere în aer liber pe undeva.

Spencer ridică din umeri.

— Nu sunt amatoare.

Wren îi căută privirea.

— Nu?

Ea îşi simţi gura uscată.

— Hm… dar Melissa unde e?

— Doarme. Prea multă muncă la renovare, bănuiesc. Prin urmare, m-am gândit că poate vrei să-mi oferi un tur al acestui fabulos hambar în care n-am mai ajuns să locuiesc. Nici măcar n-am ajuns să-l văd!

Spencer se încruntă.

— Ai adus vreun cadou de casă nouă?

Wren se albi la faţă.

— Au… Nu…

— Glumeam, îl linişti ea, deschizându-i larg uşa. Poţi să intri în hambarul lui Spencer Hastings.

Îşi petrecuse o parte a serii visând cu ochii deschişi la toate posibilele scenarii în care era singură cu Wren, însă nimic nu se compara cu prezenţa lui acolo, lângă ea.

Wren se apropie tacticos de posterul ei cu Thom Yorke şi-şi puse mâinile la ceafă.

— Îţi plac cei de la Radiohead?

— La nebunie.

Wren se lumină la faţă.

— I-am văzut de douăzeci de ori în Londra. Sunt mai buni de la un concert la altul.

Spencer netezi pilota de pe pat.

— Norocosule! Eu nu i-am ascultat niciodată *live.*

— Trebuie să îndreptăm situaţia asta, zise el, rezemându-se de canapea. Dac-o să vină la Philly, mergem.

Spencer ezită.

— Dar nu cred…

Se opri brusc. Era pe cale să spună *Nu cred că-i plac şi Melissei,* dar… poate că Melissa nu era invitată.

Îl duse spre debaraua cu haine.

— Asta e, hm, garderoba mea, zise, împiedicându-se de tocul uşii. Altădată, aici era lăptăria.

— A, da?

— Mhî. Aici veneau fermierii să mulgă vacile de sfârcuri sau cam aşa ceva.

Wren izbucni în râs.

— Vrei să spui, *ugere?*

— Ă, da, se înroşi Spencer. Hopa! O zisese. Dar nu trebuie să te uiţi doar aşa, din politeţe, adăugă. Adică, ştiu că hainele fetelor nu sunt chiar atât de interesante şi pentru băieţi.

— A, nu, zise Wren, zâmbind larg. Dacă tot am bătut drumul până aici, categoric vreau să văd şi ce are Spencer Hastings în garderobă.

— Cum doreşti, replică Spencer, aprinzând lumina. În debara mirosea a piele, a naftalină şi a parfum Clinique Happy. Îşi stivuise chiloţii, sutienele, cămăşile de noapte şi echipamentul murdar de la hochei în coşuri de răchită, pe categorii, iar bluzele erau atârnate pe umeraşe în şiruri ordonate, pe culori.

Wren chicoti.

— E ca într-un magazin!

— Mda, zise Spencer, ruşinată, plimbându-şi mâinile peste bluze.

— N-am auzit niciodată să existe o fereastră într-un şifonier, remarcă Wren, arătându-i fereastra deschisă de pe peretele opus. Mi se pare nostim.

— Aşa a fost hambarul la origine, îi explică ea.

— Îţi place să te vadă alţii goală?

— Am *jaluzele,* protestă Spencer.

— Mare păcat, replică încet Wren. Erai atât de frumoasă în baie… că am sperat să ajung să te mai văd… aşa… şi altă dată.

Spencer se răsuci pe călcâie – *ce* voia să spună? – şi văzu că Wren o privea fix. Tocmai îşi plimba degetele pe manşetele unei perechi de pantaloni Joseph, agăţaţi pe umeraş. Spencer începu să se joace cu inelul ei Tiffany Elsa Peretti, în formă de inimă, trăgându-l în sus şi-n jos pe deget, temându-se să mai spună ceva. Wren făcu un pas înainte, apoi încă unul, până când ajunse chiar în faţa ei. Spencer putea să-i vadă pistruii de pe nas. Manierata Spencer dintr-un univers paralel s-ar fi aplecat şi s-ar fi strecurat în braţele lui, apoi să-i arate şi restul hambarului. Numai că Wren o fixa în continuare cu ochii lui enormi, superb de căprui. Aşa că Spencer doar îşi trecu limba peste buze, neîndrăznind să vorbească, şi totuşi murind de nerăbdare să facă… un gest.

Şi-atunci, trecu la fapte. Închise ochii, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe buze.

Wren nu avu nici o ezitare. Îi răspunse la sărut, după care o prinse cu palma de ceafă şi o sărută mai apăsat. Buzele îi erau moi şi aveau un vag gust de tutun.

Spencer făcu un pas înapoi şi se cufundă în mulţimea de bluze. Wren o urmă. Câteva haine alunecară de pe umeraşe, însă Spencer nu se sinchisi.

Se lăsară jos, pe covorul moale. Spencer împinse cu piciorul crosele de hochei pe iarbă. Wren se rostogoli deasupra ei, gemând încetişor. Spencer îşi înfipse degetele în tricoul lui uzat şi i-l trase peste cap. Apoi, i-l scoase şi el pe-al ei şi, cu picioarele, începu să-i mângâie gambele. Se rostogoliră iar şi Spencer ajunse deasupra. Un uriaş, copleşitor val de… mă rog, nici ea nu ştia de ce anume… o subjugă. Indiferent ce-o fi fost, era atât de intens, încât nici prin gând nu-i trecu să se simtă vinovată. Se opri deasupra lui răsuflând anevoie.

El se întinse şi-o sărută încă o dată pe gură, apoi pe nas şi pe gât. Pe urmă, se ridică.

— Vin imediat.

— De ce?

El îi făcu semn din ochi spre stânga lui, direcţia în care se afla baia.

Cum îl auzi că închide uşa după el, Spencer se trânti la loc pe podea, privindu-şi buimăcită hainele. Apoi, se ridică anevoie şi începu să se studieze în oglinda triplă. Părul îi scăpase din coadă şi i se revărsa pe umeri. Pielea ei părea luminoasă, iar chipul i se îmbujorase uşor. Zâmbi către cele trei Spencer din oglinzi. Era. Ceva. *Incredibil.*

Acela fu momentul în care imaginea reflectată a monitorului ei, plasat chiar faţă-n faţă cu debaraua, îi atrase privirea.

Clipea. Se întoarse şi se concentră să vadă despre ce era vorba. Parcă ar fi avut sute de mesaje instant, unul peste altul. Încă un mesaj răsări pe ecran, de data asta, scris mare, cu litere de mărimea 72. Spencer privi chiorâş.

A A A A A A: Doar ţi-am mai spus – să te săruţi cu iubitul surorii tale este 0 GREŞEALĂ.

Spencer se repezi la computer şi reciti mesajul de pe ecran. Întoarse capul spre baie: pe sub uşă se zărea o fâşie de lumină.

Categoric că A nu era Andrew Campbell.

Când îl sărutase pe Ian, în clasa a şaptea, îi povestise despre asta lui Alison, sperând să primească vreun sfat. Ali îşi examinase îndelung pedichiura şi, într-un târziu, comentase:

— Ştii ce? Am fost de partea ta când a venit vorba de Melisa. Dar acum e cu totul altceva. Cred că ar trebui să-i spui.

— *Să-i spun?* se repezise Spencer. Nici gând. M-ar ucide.

— Ce, tu-ţi închipui că Ian o s-o lase pe ea pentru tine? replicase Ali, răutăcioasă.

— Nu ştiu, zisese Spencer. Dar de ce nu?

Ali pufnise cu dispreţ.

— Dacă nu-i spui tu, poate c-o să-i spun eu, o ameninţase.

— Ba n-o s-o faci!

— A, da?

— Dacă-i spui Melissei, replicase Spencer o clipă mai târziu, cu inima bătându-i năvalnic, le spun şi eu tuturor despre *Chestia cu Jenna.*

Ali izbucnise într-un râs silit.

— Şi tu eşti la fel de vinovată ca mine.

Spencer o privise pe Ali lung, intens.

— Dar pe *mine* nu m-a văzut nimeni.

Ali se întorsese atunci spre ea şi-i aruncase o privire fioroasă, înfuriată: una mai înfricoşătoare decât îi adresase vreodată unei alte fete.

— Ştii că m-am ocupat de asta, zisese apoi.

Urmase noaptea aceea pe care trebuiau s-o petreacă împreună în hambar, în acea ultimă zi din clasa a şaptea. Când Ali văzuse cât de bine le stătea împreună lui Ian şi Melissei, Spencer înţelesese că ea chiar ar fi fost capabilă s-o pârască. Deodată, ciudat lucru, o străbătuse o senzaţie de uşurare, de eliberare. *N-are decât,* îşi zisese Spencer în sinea ei. Dintr-odată nu-i mai păsa. Şi chiar dacă suna oribil acum, adevărul era că Spencer îşi dorise să scape de Ali, pe loc, fără întârziere.

Acum, i se făcea greaţă. Auzi apa trasă la W.C. Wren ieşi din baie şi se opri în uşa garderobei.

— Ei, unde rămăseserăm? gânguri el.

Însă Spencer încremenise cu ochii pe ecranul monitorului. Ceva – un licăr roşiatic – tocmai se mişcase pe el. Părea să fie o… reflexie.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Wren.

— Şşşt, făcu Spencer.

Îşi încordă privirea. Da, *era* o reflexie. Se răsuci brusc.

Dincolo de fereastră era cineva.

— Mama mă-sii! exclamă. Îşi luă în grabă tricoul şi-şi acoperi sânii.

— Ce e? insistă Wren.

Spencer făcu un pas înapoi. Gâtul i se uscase complet.

— O! exclamă, răguşită.

— O! îi ţinu isonul Wren.

Melissa era afară, în dreptul ferestrei, cu părul vâlvoi, ca al Meduzei, şi chipul total lipsit de expresie. O ţigară îi tremura între degetele fragile, în mod normal sigure pe ele.

— Nu ştiam că fumezi, rosti în cele din urmă Spencer.

Melissa nu-i răspunse. În schimb, mai trase un fum, zvârli chiştocul în iarba umedă şi se întoarse spre casă.

— Vii, Wren? mai strigă peste umăr, cu o voce ca de gheaţă.

25
ELEVII DIN ZILELE NOASTRE, LA VOLAN!

După ce trecu de colţ şi ajunse lângă peluza din faţa casei lui Noel, Mona rămase cu gura căscată.

— Mama mă-sii!

Hanna scoase capul pe geamul BMW-ului tatălui lui Sean şi-i zâmbi cu gura până la urechi.

— Îţi place?

Mona avea deja ochii plini de lumină.

— N-am cuvinte.

Hanna zâmbi satisfăcută şi luă o înghiţitură din sticla de Ketel One pe care o şterpelise de pe masa cu pileală. Cu două minute mai devreme, îi expediase Monei un mesaj multimedia pe telefonul mobil, cu fotografia BMW-ului însoţită de textul: *Sunt unsă toată şi aştept în faţă. Vino să te urci pe mine.*

Mona deschise portiera grea din dreapta şi se strecură pe scaun. Se aplecă şi studie concentrată emblema BMW de pe volan.

— Ce frumoasă e!

Începu să traseze micile triunghiuri albastre şi albe cu degetul mic.

Hanna îşi flutură mâna spre ea.

— Te-ai făcut praf?

Mona îşi înălţă bărbia şi o cântări din ochi pe Hanna, remarcându-i părul murdar, rochia sucită şi obrajii pătaţi de lacrimi.

— Nu ţi-a mers bine cu Sean?

Hanna îşi coborî privirea şi înfipse cu brutalitate cheia în contact.

Mona se apropie s-o îmbrăţişeze.

— Of, Han, îmi pare rău… Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Nu contează, replică Hanna, smucindu-se şi punându-şi ochelarii de soare –

care îi cam reduceau vizibilitatea, dar cui îi păsa? –, după care porni motorul. Acesta turui nerăbdător şi toate luminiţele de la bordul BMW-ului se aprinseră.

— Frumos! Strigă Mona. Ca luminile de la Club Shampoo!

Hanna smuci schimbătorul de viteze în marşarier, iar cauciucurile începură să se învârtească pe iarba deasă. Pe urmă, făcu să se hurduce maşina până pe alee, după care trase de volan şi iată-le plecate. Hanna era mult prea montată, încât s-o mai îngrijoreze faptul că vedea două linii duble pe şosea, nu doar una, cum era de fapt.

— *Iii-hii,* chiui Mona. Coborî geamul, lăsându-şi părul lung şi blond să-i fluture pe spate. Hanna îşi aprinse o ţigară Parliament şi răsuci butonul aparatului de radio Sirius până când găsi un post de muzică rap mai veche, unde cânta acum „Baby Got Back". Dădu volumul foarte tare şi interiorul maşinii începu să vibreze: evident că avea cei mai buni başi cu putinţă.

— Aşa mai merge, aprecie Mona.

— Da, ce naiba? o aprobă Hanna.

În timp ce lua un viraj strâns cu viteză un pic cam prea mare, ceva anume din străfundurile minţii ei făcu un *clic* brusc.

N-o să fii tu aceea.

Aoleu!

Nici măcar tati nu te iubeşte cel mai mult!

De două ori aoleu!

Ei şi? Dă-i în mă-sa! Hanna apăsă pe acceleraţie, gata să spulbere cutia poştală în formă de căţel din faţa unei case.

— Trebuie să mergem undeva să ne arătăm cu porcăria asta, propuse Mona, ridicându-şi pantofii Miu Miu pe bordul automobilului, mânjindu-l cu frânturi de iarbă şi de ţărână. Ce-ai zice de Wawa? Mor să înfulec câteva Tastykakes.

Hanna se hlizi şi mai luă o gură de Ketel One.

— Sigur eşti friptă rău!

— Nu sunt numai friptă, sunt prăjită de-a binelea!

Parcară strâmb în faţă la Wawa, cântând *Îmi place fundul mare, nu pot să mint!,* în timp ce pătrundeau, împleticindu-se, în magazin. Câţiva băieţi de la livrări, soioşi, ţinând în mâini pahare uriaşe de cafea şi rezemându-se de camionetele lor, se holbară la ele cu gurile căscate.

— Îmi dai mie pălăria ta? îl întrebă Mona pe cel mai slăbănog dintre cei doi, arătându-i spre şepcuţa de baseball, din plasă, pe cozorocul căreia scria FERMELE WAWA. Fără o vorbă, băiatul i-o întinse.

— Pfui, şopti Hanna. Chestia asta e infectă! Însă Mona i-o pusese deja pe cap.

În magazin, Mona cumpără şaisprezece Tastykake Butterscotch Krimpets, un exemplar din *US Weekly* şi o sticlă enormă de Tahitian Treat; Hanna îşi luă doar o acadea Tootsie Pop, de zece cenţi. În timp ce Mona privea în altă parte, îşi îndesă în geantă un Snickers şi un pachet de M&M.

— Se aude maşina, rosti visătoare Mona, în timp ce plăteau. Urlă.

Era adevărat. În ceaţa beţiei, Hanna activase alarma de la brelocul cu chei.

— Hopa! exclamă, hlizindu-se.

Râzând şi urlând, fugiră înapoi la maşină şi urcară. Se opriră la un semafor, bâţâindu-şi capetele. Aleea din faţa supermarketului din stânga lor era aproape pustie, cu excepţia câtorva cărucioare răzleţe. Pe hol, firma luminoasă a magazinului clipea; până şi barul Outback Steakhouse era lipsit de viaţă.

— Ăştia din Rosewood sunt o adunătură de rataţi, comentă Hanna, gesticulând spre pata de întuneric.

Şi şoseaua era goală, aşa că Hanna scoase un „Hii!” uimit în clipa în care un alt automobil se

furişă pe banda de lângă ea. Era un Porsche argintiu, cu botul ascuţit, cu geamuri fumurii şi cu faruri albastre, sinistre.

— Ia uite colo, zise Mona, împrăştiind din gură firimituri de Krimpet.

În timp ce se holbau ele, şoferul de pe Porsche ambala de zor motorul.

— Vrea să facem întrecere, şopti Mona.

— Rahat! Replică Hanna. Nu putea să distingă cine era în celălalt automobil: nu se zărea decât vârful înroşit, incandescent, al unei ţigări aprinse. O senzaţie de stânjeneala o inundă.

Celălalt ambală din nou motorul – nerăbdător, de data asta – şi acum, în sfârşit, i se zări vag conturul. Tipul mai ambală o dată motorul.

Hanna ridică dintr-o sprânceană spre Mona, simţindu-se beată, surescitată şi invincibilă.

— Fă-o, o îndemnă Mona în şoaptă, trăgându-şi în jos cozorocul şepcii de la ferma Wawa.

Hanna înghiţi în sec. Semaforul se făcu verde. Hanna apăsă pe acceleraţie, şi BMW-ul se catapultă înainte. Porsche-ul urla în faţă.

— Bleago, nu-l lăsa să te-ntreacă! ţipă Mona.

Hanna călcă pedala de acceleraţie şi motorul începu să urle. Ajunse în linie cu Porsche-ul. Aveau 130 la oră, apoi 150, apoi 160. O asemenea viteză o făcea să se simtă mul bine decât atunci când şterpelea din magazine.

— Sparge-l! zbieră Mona.

Cu inima bătându-i gata să-i iasă din piept, Hanna apăsă pedala până la podea. Nici nu mai auzea ce-i spunea Mona, atât de tare urla motorul. După un viraj, pe banda lor apăru o căprioară. Parcă ieşise din pământ.

— Rahat! urlă Hanna. Căprioara rămăsese pe loc, paralizată. Strânse cu putere volanul, călcă frâna şi smuci maşina spre dreapta, iar căprioara sări în sfârşit din drumul lor. Hanna se grăbi să tragă înapoi de volan şi să restabilească direcţia,

însă roţile începură să derapeze. Cauciucurile scârţâiră pe un petic de pietriş de pe marginea drumului şi, deodată, totul începu să se învârtească.

BMW-ul se învârti şi iar se învârti, după care se izbi de ceva. Dintr-odată, se auzi un scrâşnet, zgomot de sticlă sfărâmată, apoi… întuneric.

O fracţiune de secundă mai târziu, unicul sunet care se mai auzea în maşină era un şuierat puternic, venit de sub capotă.

Hanna îşi pipăi faţa, cu mişcări încete. Totul era în regulă, nu se lovise. Putea să-şi mişte picioarele. Se forţă să se ridice printr-un morman de pânză răsucită, umflată: airbag-ul. O căută pe Mona. Picioarele ei lungi se zbăteau nebuneşte sub airbag.

Hanna îşi şterse lacrimile din colţurile ochilor.

— Ai păţit ceva? o întrebă pe Mona.

— Ia asta de pe mine!

Hanna coborî din maşină şi apoi o trase pe Mona afară. Rămaseră pe marginea şoselei, răsuflând anevoie. Dincolo de drum, se vedeau calea ferată SEPTA şi întunecata gară din Rosewood. Iar pe şosea puteau să vadă până departe. Nici urmă de Porsche… sau de căprioara pe care reuşise s-o evite. În faţa lor, lumina semaforului se schimbă, trecând de la galben la roşu.

— Asta a fost tare, rosti Mona, cu glas tremurat.

Hanna încuviinţă.

— Eşti sigură că n-ai nimic? o mai întrebă o dată, în timp ce-şi întorcea privirea spre automobil.

Toată jumătatea din faţă era zdrobită de un stâlp telefonic. Bara de protecţie atârna, atingând pământul. Unul dintre faruri se spărsese şi era strâmb; celălalt clipea nebuneşte. De sub capotă se înălţa un abur urât mirositor.

— Doar nu crezi c-o să explodeze, nu? îi ceru Mona părerea

Hanna chicoti. N-ar fi trebuit să i se pară amuzant, dar i se părea.

— Ce-ar trebui să facem?

— S-o rupem la fugă, zise Mona. De-aici putem să ajungem acasă şi pe jos.

Hanna îşi înăbuşi un nou val de chicote.

— O, Doamne! Sean o să-nnebunească!

Atunci, amândouă fetele se puseră pe râs. Sughiţând, Hanna se întoarse spre şoseaua pustie şi-şi desfăcu larg braţele. Se simţea mai puternică, stând astfel în mijlocul unei şosele cu patru benzi. Se simţea stăpâna întregului Rosewood. Dar mai simţea şi că se învârteşte pământul cu ea, ceea ce poate se datora faptului că era încă şocată. Azvârli inelul cu chei lângă maşină. Acesta se izbi cu putere de asfalt, şi alarma începu iar să ţiuie.

Hanna se aplecă în grabă şi apăsă pe butonul de dezactivare. Alarma se opri.

— Chiar trebuie să urle atât de *tare*? se plânse apoi.

— Pe bune, o aprobă Mona, punându-şi la loc pe nas ochelarii de soare. Tatăl lui Sean chiar că va trebui să repare prostia asta.

26
MĂ IUBEŞTI? D SAU N?

Sâmbătă dimineaţă, bătrâna pendulă de pe hol bătea ora nouă, în timp ce Emily cobora fără zgomot treptele, să meargă la bucătărie. În weekend, nu se trezea niciodată atât de devreme, însă în dimineaţa aceasta nu mai avea somn.

Cineva făcuse cafea, iar pe masă, pe o farfurie imprimată cu pui, erau chifle aburinde. După toate aparenţele, părinţii ei ieşiseră să-şi facă nelipsita plimbare de sâmbătă, la care nu renunţau, fie ploaie, fie soare. Dacă făceau două ture de cartier, însemna că Emily putea s-o şteargă neobservată.

Cu o seară în urmă, după ce Ben o prinsese cu Maya în cabina foto, Emily plecase în goana mare de la petrecere… fără să-şi mai ia rămas-bun de la Maya. O sunase pe Carolyn – care chiar *era* la Applebee's – şi-i ceruse s-o ia imediat cu maşina. Carolyn sosise cu Topher, iubitul ei, nu-i pusese nici o întrebare, cu toate că sora mai mare îi aruncase lui Emily – care duhnea a whiskey – o privire aspră, părintească, în timp ce aceasta se aşeza pe bancheta din spate. Ajungând acasă, se pitise în aşternuturi, astfel încât să nu trebuiască să stea de vorbă cu sora ei, şi se cufundase într-un somn adânc. Însă acum, dimineaţă, se simţea mai rău ca niciodată.

Nu ştia ce să creadă despre ce se întâmplase la petrecere. Totul era în ceaţă. Îşi dorea să creadă că fusese o greşeală faptul c-o sărutase pe Maya şi că putea să-i explice totul lui Ben, să fie iarăşi bine. Însă gândurile îi zburau întruna la cum se simţise. Era ca şi cum… n-ar mai fi fost sărutată în viaţa ei până aseară.

Însă la Emily nu exista nimic – dar *nimic* – care să arate că era lesbiană. Îşi tot cumpăra, ca orice fetişcană, tratamente pe bază de ulei cald pentru părul ei deteriorat de clor, în camera ei, pe

un perete, avea un poster cu înotătorul acela australian, extrem de sexy, Ian Thorpe. Se hlizea cu celelalte fete de la înot pe seama băieţilor şi a slipurilor Speedo de pe ei. Nu mai sărutase decât o fată, cu ani în urmă, şi asta nu se punea la socoteală. Chiar dac-o făcuse, nu însemnase nimic, corect?

Rupse în două o brioşă şi vârî o bucată în gură. Tâmplele îi zvâcneau de durere. Îşi dorea ca lucrurile să fie la fel ca-nainte. Să-şi arunce un prosop curat în traistă şi să plece la antrenament, să facă bucuroasă mutre stupide în faţa camerei digitale a cine ştie cui, în staţia de autobuz. Să fie mulţumită de sine şi de propria-i viaţă, nu să se transforme într-un yoyo emoţionat.

Prin urmare, asta era situaţia. Maya era nemaipomenită şi aşa mai departe, însă ele două fuseseră doar dezorientate… şi triste, din propriile motive. Dar nu şi gay. Corect?

Avea nevoie de aer.

Vremea era deprimantă. Păsările ciripeau zgomotos, un câine nu se mai oprea din lătrat; în rest, totul era neclintit. Ziarele proaspăt distribuite încă zăceau pe peluzele din faţa caselor, înfăşurate în plastic albastru.

Vechea ei bicicletă Trek roşie era proptită de un perete lateral al magaziei pentru unelte. Emily ţâşni, sperând să fie îndeajuns de stăpână pe mişcările ei – după cât whiskey băuse cu o seară în urmă –, încât să meargă pe bicicletă, începu s-o împingă spre stradă, însă dinspre roata din faţă venea un zgomot ca un fâlfâit.

Emily se aplecă spre ea. Ceva se prinsese de roată. O foaie de hârtie dintr-un caiet se strecurase printre spiţe. O scoase de-acolo şi citi cele câteva rânduri. Ia stai! Era chiar scrisul ei.

Ador să-şi privesc ceafa când suntem în clasă, ador felul în care mesteci gumă ori de câte ori vorbim la telefon şi ador cum îţi bâţâi pantofii

Skechers în timpul orei, când doamna Hat începe să vorbească despre procesele celebre din America şi ştiu că te plictiseşti de-a binelea.

Emily aruncă o privire rapidă de jur-împrejur, prin curtea pustie din faţa casei. Să fi fost ce credea ea că era? Îşi aruncă agitată privirea în jos şi-şi simţi gura uscată.

...şi m-am tot gândit, o grămadă de timp, la motivul pentru care te-am sărutat alaltăieri. Mi-am dat seama: n-a fost o glumă, Ali. Cred că te iubesc. Te-aş înţelege dacă n-ai mai vrea să vorbeşti niciodată cu mine, dar pur şi simplu trebuia să-ţi spun toate astea.
Em

Pe partea cealaltă a foii de hârtie mai era ceva scris. O întoarse şi citi.

M-am gândit că poate o vrei înapoi.
Cu drag,
A.

Emily lăsă bicicleta să cadă cu zgomot pe pământ.

Aceasta era *scrisoarea* pentru Ali, cea pe care i-o trimisese după ce o sărutase. Cea despre care se întreba dacă Ali o primise oare vreodată.

Linişteşte-te, se sfătui singură, observând că începuseră să-i tremure mâinile. *Există o explicaţie logică şi pentru asta.*

Sigur era Maya. În definitiv, stătea în fosta cameră a lui Ali. Emily îi povestise chiar aseară de Ali şi de scrisoare. Poate că nu voise decât să i-o restituie?

Dar, stai puţin… *Cu drag, A.* Maya n-ar fi scris aşa ceva.

Emily nu mai ştia ce să facă, sau cu cine să stea de vorbă Deodată, îi veni în minte Aria. Atâtea

se întâmplaseră de-aseară când dăduse peste ea, încât şi uitase de conversaţia lor. Ce fusese cu toate acele întrebări bizare puse de Aria despre Alison? Şi mai era ceva: felul în care arăta. Aria părea… neliniştită.

Emily se aşeză pe jos şi privi încă o dată mesajul: „M-am gândit că poate o vrei înapoi”. Dacă-şi amintea bine, Aria avea un scris ascuţit, care semăna mult cu cel din faţa ochilor ei.

În zilele de dinaintea dispariţiei, Ali, o tot ameninţase pe Emily că-i va divulga secretul cu sărutul, şantajând-o astfel să-i accepte orice dorinţă. Lui Emily nu-i trecuse prin minte că, poate, Ali le spusese secretul celorlalte prietene. Dar poate că…

— Scumpo?

Emily tresări. Părinţii ei se opriseră în dreptul ei, echipaţi cu tenişii lor albi, atât de practici, cu pantaloni scurţi cu talie înaltă şi bluze de golf elegante, în culori pastelate. Tatăl ei avea pe umăr un rucsac roşu, iar mama tot legăna înainte şi înapoi nişte ganterele turcoaz.

— Bună, rosti Emily, cu o voce răguşită.

— Pleci la plimbare cu bicicleta? se interesă mama ei.

— Mhî.

— Era vorba că eşti pedepsită să stai în casă, preciză tatăl ei, punându-şi ochelarii, ca şi cum ar fi avut nevoie s-o vadă mai bine pe Emily, să poată s-o certe. Aseară nu te-am lăsat să te duci decât pentru că mergeai cu Ben. Speram s-o scoată el la capăt cu tine. În schimb, plimbările cu bicicleta nu sunt permise.

— Bine, oftă Emily, ridicându-se. Măcar dacă n-ar mai fi fost nevoită să le dea explicaţii părinţilor ei. Dar, la urma urmei… fie ce-o fi. N-o să le explice nimic. Nu acum. Îşi săltă un picior peste cadrul bicicletei şi se sui în şa. Trebuie să mă duc undeva, mormăi, începând deja să pedaleze pe alee.

— Emily, întoarce-te imediat! o strigă tatăl ei, sever.

Însă ea, neascultătoare pentru prima dată în viaţă, continuă să pedaleze.

27
NU MĂ LUA ÎN SEAMĂ, DOAR SUNT MOARTĂ!

Pe Aria o trezi sunetul soneriei. Numai că nu era obişnuitul clinchet de clopoţei, ci piesa „American Idiot" a trupei Green Day. Ha… oare când făcuseră părinţii ei schimbarea asta?

Îşi azvârli pilota de pe ea, îşi strecură picioarele în papucii albaştri, înfloraţi, cu margine de blană, pe care şi-i cumpărase din Amsterdam, şi lipăi în jos pe scara în spirală, să vadă cine era.

În clipa în care deschise uşa, i se tăie răsuflarea. Era Alison. Era mai înaltă acum, iar părul blond şi-l lăsase lung, tăiat asimetric. Chipul ei părea şi mai fermecător, un pic mai colţuros decât în clasa a şaptea.

— Ta-*daal* exclamă Ali, zâmbind cu gura până la urechi desfăcându-şi larg braţele. M-am întors!

— Mama… Aria îşi înghiţi cu greu înjurătura, clipind agitată de câteva ori. *U…* unde-ai fost?

Ali îşi dădu ochii peste cap.

— Tâmpiţii mei de părinţi, răspunse. Ţi-aduci aminte de mătuşa mea, Camille – o tipă super, născută în Franţa – care s-a măritat cu unchiul Jeff când eram noi într-a şaptea? În vara aia, m-am dus s-o vizitez, în Miami. Mi-a plăcut atât de mult la ea, încât am rămas acolo şi gata. Pe bune că le-am zis părinţilor mei despre toate astea, însă presupun că au uitat să le spună şi celorlalţi.

Aria se frecă la ochi.

— Aşa, stai puţin. Ai fost în… *Miami*? Eşti *teafără?*

Ali făcu mai multe piruete.

— Arăt mai mult decât teafără. Nu? A, ţi-au plăcut SMS-urile mele?

Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Hm… sinceră să fiu, nu.

Ali păru ofensată.

— De ce nu? Cel despre mama ta a fost *atât* de nostim.

Aria făcu ochii mari.

— Doamne, dar supărăcioasă mai eşti, exclamă Ali, mijindu-şi ochii. Ce, doar n-ai de gând să mă alungi iarăşi, nu?

— Ia stai, ce tot spui? bâigui Aria.

Alison o privi lung, şi o substanţă neagră, gelatinoasă, începu să-i picure din nări.

— Le-am spus celorlalte, să ştii. Despre taică-tău. Le-am spus tot.

— Nasul… tău… îi arătă Aria. Deodată, substanţa începu să se scurgă şi din pupilele lui Ali. Ca şi cum ar fi plâns cu petrol. Îi picura acum şi din unghii.

— A, doar mă descompun, zâmbi Ali.

Aria sări în capul oaselor, în patul ei. Ceafa îi era scăldată în sudoare. Soarele se revărsa în cameră pe fereastră, iar din încăperea de-alături se auzea „American Idiot” la combina stereo a fratelui ei. Îşi privi palmele, căutând urme din lichidul acela vâscos şi negru, însă erau cât se poate de curate.

Hm!

— ’Neaţa, scumpo.

Aria cobori bălăbănindu-se pe scara în spirală şi-şi zări tatăl, îmbrăcat cu un şort subţire, ecosez, şi un tricou fără mâneci, citind *Philadelphia Inquirer.*

— Bună, răspunse ea.

Târşâindu-şi picioarele până la expresorul pentru cafea, se zgâi îndelung la umerii palizi ai tatălui ei, cu smocuri răzleţe de păr. El tot dădea din picior, scoţând câte un *hmm* în legătură cu ce citea în ziar.

— Tati? Zise ea, cu o voce puţin cam stridentă.

— Mmm?

Aria se rezemă de blatul de marmură din mijlocul bucătăriei.

— Fantomele pot să trimită SMS-uri?

Tatăl ei îşi ridică privirea, surprins şi dezorientat.

— Ce-i ăla SMS?

Aria se servi din belşug cu fulgi dintr-o cutie de Frosted Mini Wheats.

— Nu contează.

— Eşti sigură? o mai întrebă Byron.

Aria începu să mestece, nervoasă. Ce-o apucase să-l întrebe una ca asta? *Nu cumva îmi trimite SMS-uri o fantomă?* Ei na, ştia ea mai bine. Oricum, n-avea cum să afle de ce s-ar întoarce fantoma lui Ali şi de ce i-ar face ei toate astea. Să se răzbune, dar chiar era posibil?

Ali fusese grozavă în ziua în care-l prinseseră pe tatăl el în maşină. Aria o rupsese la fugă după colţ şi alergase până când rămăsese fără putere şi fusese obligată s-o ia la pas. Mersese continuu tot drumul până acasă, neştiind ce altceva să facă. Ali o ţinuse în braţe mult timp.

— N-o să spun nimic, îi şoptise.

Însă a doua zi, începuseră întrebările. *O cunoşti pe fata aia? E studentă? Tatăl tău are de gând să-i spună mamei tale? Crezi că face asta cu multe studente?* De regulă, Aria era în stare să suporte iscodirile lui Ali, ba chiar şi tachinările: se împăcase cu ideea că era „ciudata" grupului. Însă acum era cu totul altceva. Acum, o *durea.*

Aşa că, în ultimele câteva zile de şcoală, înainte ca Ali să dispară, Aria o evitase. Nu-i mai trimisese SMS-uri cu „M-am plictisit" în timpul orelor de educaţie sanitară, şi nici n-o mai ajutase să-şi facă ordine în dulăpiorul din vestiar. Şi, evident, nu discutase nimic cu ea despre întâmplarea aceea. O supăra faptul că Ali se amesteca… de parcă ar fi fost vorba de vreo bârfă despre vedete în *Star,* nu de viaţa ei. O supăra faptul că Ali ştia. Punct.

Acum, după trei ani, Aria se întreba pe cine fusese supărată în realitate. De fapt, nu pe Ali. Ci pe tatăl ei.

— Zău, n-are importanţă, îi răspunse tatălui, care aştepta răbdător, sorbind din cafea. Încă nu m-am trezit cum trebuie.

— OK, replică Byron, neîncrezător.

Se auzi soneria. Nu era cântecul trupei Green Day, ci obişnuitul *bing, bang.* Tatăl ei îşi ridică privirea.

— Mă întreb dacă n-o fi pentru Mike, zise el. Ştii că o fată de la şcoala quakerilor a trecut pe la opt şi jumătate să-l caute?

— Mă duc eu, se oferi Aria.

Deschise temătoare, însă de cealaltă parte a uşii nu era decât Emily Fields, cu părul ei blond-roşcat răvăşit şi ochii umflaţi.

— Salut, zise Emily, răguşită.

— Salut, îi răspunse Aria.

Emily îşi umflă obrajii: vechiul ei tic nervos. Rămase tăcută pentru o clipă. Apoi, zise:

— Ar trebui să plec.

Şi dădu să-i întoarcă spatele.

— Stai, o opri Aria, prinzând-o de braţ. Ce e? Ce se-ntâmplă?

Emily şovăi.

— Hm. Bine. Dar… o să ţi se pară ciudat.

— Nu-i nimic, o asigură Aria, iar inima începu să-i bată cu putere.

— M-am tot gândit la ce mi-ai zis ieri, la petrecere. În legătură cu Ali. Şi mă întrebam… oare Ali v-a zis vouă vreodată ceva despre mine?

Emily vorbise extrem de încet. Aria îşi dădu la o parte părul din ochi.

— Ce? şopti, la rândul ei. De curând?

Emily făcu ochii mari.

— Cum adică, *de curând?*

— Păi…

— Într-a şaptea, o întrerupse Emily. V-a zis… cum să spun… ceva despre mine, când eram într-a şaptea? Le-a zis tuturor?

Aria clipi, mirată. Cu o seară în urmă, la petrecere, când o văzuse pe Emily, îşi dorise mai mult decât orice pe lume să-i spună despre SMS-uri.

— Nu, îi răspunse încet. N-a vorbit niciodată despre tine pe la spate.

— Aha! exclamă Emily, coborându-şi ochii în pământ. Dar eu… continuă ea.

— Eu tot primesc… zise şi Aria, în acelaşi timp cu ea.

Deodată, Emily văzu ceva în spatele ei şi privirea îi deveni fixă.

— Domnişoara Emily Fields! Bună!

Aria se întoarse. În living apăruse Byron. Îşi aruncase pe el un halat în dungi.

— Nu te-am mai văzut de-un veac! Strigă el, cu o voce tunătoare.

— Mda, răspunse Emily, umflându-şi din nou obrajii. Ce mai faceţi, domnule Montgomery?

El se încruntă.

— Te rog. Eşti destul de mare ca să-mi spui Byron.

Se scărpină în barbă cu buza ceştii de cafea.

— Cum o mai duci cu viaţa? Bine?

— Absolut, îl asigură Emily, cu toate că arăta de parcă era gata-gata să izbucnească în plâns.

— Vrei să mănânci ceva? o îmbie Byron. Am impresia că ţi-e cam foame.

— A! Nu. Mersi. Cred, hm, cred că n-am dormit prea bine.

— Mda, voi, fetele, zise el, clătinând din cap. Niciodată nu dormiţi destul! Mereu o dădăcesc pe Aria că are nevoie de unsprezece ore… trebuie să-şi facă provizii de somn pentru când o să ajungă la facultate şi-o să se ţină de petreceri toată noaptea!

Plecă, urcă la etaj.

De îndată ce dispăru din vedere, Aria se răsuci repede spre Emily.

— E atât de… începu ea. Însă constată că Emily ajunsese deja pe la jumătatea peluzei, îndreptându-se spre locul în care-şi lăsase bicicleta. Hei! Strigă după ea. Unde te duci?

Emily îşi ridică bicicleta de jos.

— N-ar fi trebuit să vin.

— Stai! Vino-napoi! Eu… aş vrea să vorbesc cu tine! strigă disperată Aria.

Emily se opri şi-şi ridică privirea. Aria se simţea de parcă vorbele nerostite i-ar fi roit în gură

precum albinele. Emily părea îngrozită.

Dar, deodată, Aria deveni prea înfricoşată ca s-o mai întrebe ceva. Cum ar fi putut să-i vorbească despre SMS-urile semnate A, fără să pomenească de secret? Şi încă nu-şi dorea să mai afle şi altcineva. Mai ales când mama ei nu era decât la un etaj distanţă.

Apoi îşi aminti de Byron, în halatul lui de baie, şi de cât de jenată păruse Emily în prezenţa lui. Emily o întrebase *Ţi-a spus Alison ceva despre mine când eram într-a şaptea?* De ce i-ar fi pus tocmai întrebarea asta?

Doar dacă…

Aria îşi muşcă degetul mic. Dacă Emily îi cunoştea deja secretul? Închise brusc gura şi rămase ca paralizată.

Emily clătină din cap.

— Ne mai vedem, bâigui, şi până ca Aria să-şi recapete stăpânirea de sine, Emily deja se îndepărtase, pedalând cu furie.

28
ÎN REALITATE, BRAD Şi ANGELINA S-AU CUNOSCUT LA SECŢIA DE POLIŢIE DIN ROSEWOOD

— Doamnelor, descoperiţi-vă!

În timp ce publicul lui Oprah aplauda entuziasmat, Hanna se rezemă de pernele din piele cafenie ale canapelei, ţinând telecomanda în echilibru pe abdomenul dezgolit. Un pic de autodescoperire nu i-ar fi prins rău în această dimineaţă friguroasă de sâmbătă.

Amintirile ei despre seara trecută erau destul de înceţoşate – ca şi cum n-ar fi fost conectată la nimic din ce se întâmplase – şi capul îi zvâcnea de durere. Să fi fost vorba de vreun animal? În geantă găsise câteva ambalaje de bomboane. O fi mâncat dulciurile? Pe *toate*? În definitiv, o cam durea stomacul şi se simţea puţin balonată. Şi oare de ce avea în minte imaginea clară a unui camion de lactate de la Wawa? Parcă ar fi pus la locul lor piesele unui puzzle, numai că Hanna nu avea niciodată răbdare pentru astfel de jocuri: mereu aşeza cu forţa piese care nu se potriveau.

Se auzi soneria de la intrare. Hanna scoase un geamăt, după care se rostogoli jos de pe canapea, fără să-şi mai bată capul să-şi aranjeze bluza fără mâneci în dungi verzi şi kaki, care i se răsucise şi aproape că-i lăsase un sân pe-afară. Întredeschise uşa din lemn de stejar, dar în secunda următoare o trânti la loc.

Hopa! Era poliţistul ăla. Mister Aprilie. Pardon, Darren Wilden.

— Deschide, Hanna.

Îl mai privi o dată pe vizor. Stătea cu braţele încrucişate, cu o înfăţişare cât se poate de

profesionistă, dar la o privire mai atentă observă că avea părul vâlvoi şi arma nu era pe nicăieri. Şi ce poliţist mai era ăla care să lucreze la ora zece, într-o dimineaţă atât de senină de sâmbătă ca asta?

Hanna îşi evaluă în treacăt imaginea din oglinda rotundă aflată de cealaltă parte a holului. Dumnezeule! Urme de somn de la pernă? Da. Ochii-i erau umflaţi, iar buzele aveau mare nevoie de gloss. Categoric. Îşi trecu la repezeală palmele peste faţă, îşi prinse părul în coadă şi-şi potrivi ochelarii de soare Chanel, cu lentile rotunde. Pe urmă, deschise larg uşa.

— Salut! rosti voioasă. Ce mai faci?

— Mama ta e acasă? o întrebă el.

— Nţ, făcu Hanna, cu cochetărie. E plecată toată dimineaţa.

Wilden îşi ţuguie buzele, părând stresat. Hanna observă că avea un mic plasture transparent imediat deasupra sprâncenei.

— Ce-ai păţit, te-a aranjat iubita? îl întrebă, arătându-i-l.

— Nu… răspunse Wilden, pipăindu-şi plasturele. Am dat cu fruntea în dulăpiorul de medicamente când mă spălam pe faţă.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Nu sunt persoana cea mai atrăgătoare în dimineaţa asta.

Hanna zâmbi.

— Bun venit în club! Şi eu am căzut în fund aseară. A fost foarte aiurea.

Expresia amabilă a lui Wilden deveni brusc întunecată.

— Asta a fost înainte, sau după ce ai furat maşina?

Hanna făcu un pas înapoi.

— Ce?

Şi de ce o privea Wilden de parcă ar fi fost vlăstarul nelegitim al unor extratereştri?

— Am primit un denunţ anonim conform căruia ai furat o maşină, zise el tărăgănat.

Hanna rămase cu gura căscată.

— Am… ce?

— Un BMW negru? Proprietatea unui anume domn Edwin Ackard? Pe care ai ciocnit-o de un stâlp de telefon? După ce ai băut o sticlă de Ketel One? Îţi sună ceva cunoscut din toate astea?

Hanna îşi împinse ochelarii de soare mai sus pe nas. Ia stai, *asta* se întâmplase?

— N-am fost beată aseară, minţi ea.

— Am găsit o sticlă de vodcă pe podeaua automobilului, pe partea cu volanul, zise Wilden. Prin urmare, *cineva* a fost beat.

— Dar… încercă să protesteze Hanna.

— Trebuie să vii cu mine la secţie, o întrerupse Wilden, părând puţin dezamăgit.

— Dar n-am furat-o, scânci Hanna. Sean… fiul lui… mi-a zis că pot s-o iau!

Wilden înălţă din sprânceană.

— Prin urmare, recunoşti că tu ai condus?

— Păi… se repezi Hanna. *Rahat!* Făcu încă un pas înapoi, în casă. Dar mama nici măcar nu e acasă. N-o să ştie ce s-a-ntâmplat cu mine.

Şi, spre ruşinea ei, lacrimile îi năvăliră în ochi. Se întoarse cu spatele, încercând să-şi vină în fire.

Wilden îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, stingherit. Dădea impresia că nu ştie ce să facă cu mâinile mai întâi, şi le vârî în buzunare, apoi le scoase şi le întinse ezitant spre Hanna, după care le împreună, frângându-le.

— Ascultă, putem s-o sunăm pe mama ta de la secţie, bine? îi propuse. N-o să-ţi pun cătuşe. Şi te las să stai în faţă, cu mine.

Se întoarse, se duse la maşină şi deschise portiera din dreapta.

O oră mai târziu, Hanna stătea pe unul din scaunele galbene de plastic ale secţiei de poliţie, holbându-se la afişul despre *Cei mai căutaţi în Districtul Chester,* împotrivindu-se din răsputeri imboldului de a izbucni iar în plâns. Tocmai

dăduse o probă de sânge, ca să se stabilească dacă mai era încă sub influenţa alcoolului din seara trecută. Hanna nu ştia nici ea sigur dacă mai era: ce, alcoolul îţi rămânea atât de mult timp în sânge? Acum, Wilden stătea aplecat peste acelaşi birou, pe care se aflau aceleaşi pixuri Bic şi acelaşi arc metalic Slinky. Se ciupi de cealaltă palmă şi înghiţi în sec.

Din nefericire, întâmplările din seara precedentă începuseră să-i vină în minte. Porsche-ul, căprioara, airbag-ul. Oare Sean *chiar îi* spusese că poate să ia maşina? Se îndoia; ultimul lucru pe care şi-l mai amintea era micul lui discurs despre respectul de sine, rostit înainte s-o lase de izbelişte în pădure.

— Hei, ai fost aseară la bătălia trupelor de la Swarthmore?

Un tip cam de vârsta studenţilor, tuns periuţă şi cu sprâncenele unite, stătea lângă ea. Purta un tricou de flanel, sfâşiat, de surfer şi blugi stropiţi cu vopsea; era desculţ. Avea cătuşe la mâini.

— Hm, nu, mormăi Hanna.

Se aplecă mai mult spre ea, şi Hanna îi simţi mirosul de bere din răsuflare.

— A! Mi s-a părut că te-am văzut pe-acolo. Eu am fost şi am băut prea mult, şi am început să terorizez nişte vaci. De-aia şi sunt aici! Pentru violarea proprietăţii!

— Bravo ţie! îi răspunse ea, pe un ton rece.

— Cum te cheamă? o întrebă, zăngănindu-şi cătuşele.

— Hm, Angelina.

Ce naiba, doar nu era să-i spună prenumele real.

— Salut, Angelina, zise el. Eu sunt Brad!

Hanna se forţă să zâmbească la o replică atât de penibilă.

Tocmai atunci, uşa de la intrarea în secţia de poliţie se deschise. Hanna se smuci înapoi pe

scaunul ei şi-şi împinse mai sus pe nas ochelarii de soare. Minunat! Era mama ei.

— Am venit imediat cum am aflat, îi spuse doamna Marin lui Wilden.

În dimineaţa aceea, doamna Marin purta un tricou alb, simplu, cu decolteu rotund, blugi James cu talie joasă, sandale Gucci şi exact acelaşi tip de ochelari de soare Chanel ca ai fiicei sale. Tenul îi strălucea – doar fusese la spa toată dimineaţa –, iar părul roşcat-auriu îi era legat la spate într-o coadă banală. Hanna miji ochii spre ea. Hei, nu cumva maică-sa îşi pusese nişte pernuţe în sutien? Că sânii ei arătau de parcă ar fi fost ai altcuiva.

— O să discut eu cu ea, îi spuse doamna Marin, cu voce joasă, lui Wilden. Apoi, se îndreptă spre Hanna. Mirosea a alge. Hanna, convinsă de faptul că ea mirosea a Ketel One şi a napolitane Eggo, încercă să se facă mică pe scaunul ei.

— Îmi pare rău, scânci.

— Te-au pus să dai probă de sânge? o întrebă, printre dinţi, mama ei.

Încuviinţă prin semne, supărată.

— Ce altceva le-ai mai spus?

— Ni… ni… nimic, se bâlbâi ea.

Doamna Marin îşi împleti degetele impecabil manichiurate.

— OK. Mă descurc eu. Tu doar să taci, da?

— Ce-ai de gând să faci? o întrebă Hanna, tot în şoaptă. Vrei să-l suni pe tatăl lui Sean?

— Ţi-am spus că mă *descurc* eu, Hanna.

Şi mama ei se ridică de pe scaunul de plastic şi se aplecă peste biroul lui Wilden. Hanna se scotoci prin poşetă după pachetul de acadele Twizzlers Pull-n-Peel, pentru cazuri de urgenţă. O să ia doar vreo două, n-o să le mănânce pe toate. Trebuia să fie pe undeva pe-aici.

În timp ce-şi scotea pachetul, simţi telefonul Blackberry vibrând. Avu o clipă de ezitare. Dacă era Sean şi-o făcea praf cu vreun mesaj lăsat în mesageria vocală? Dacă era Mona? Chiar, unde

naiba *era* Mona? Oare chiar o lăsaseră să se ducă la turneul de golf? Ea nu furase maşina, însă mersese să se plimbe cu ea. Avea şi asta o oarecare importanţă, nu?

Pe Blackberiy avea câteva apeluri ratate. Sean… de şase ori. Mona, de două, la orele 8:00 şi 8:03. Erau şi câteva SMS-uri noi: o grămadă, de la puşti care fuseseră la petrecere, fără legătură între ei, după care un altul, de la un număr necunoscut. I se puse un nod în gât.

Hanna, ţi-aduci aminte de periuţa de dinţi KATE? Mă gândeam eu! – A.

Hanna clipi, nedumerită. O sudoare rece, lipicioasă, i se adună la ceafă. Se simţea ameţită. *Periuţa de dinţi Kate?*

— Hai, mai dă-o-ncolo, rosti cu glas tremurat, încercând să râdă. Îşi ridică repede privirea spre mama ei, însă o văzu tot aplecată peste biroul lui Wilden, stând de vorbă cu el.

Când fusese în Annapolis, după ce tatăl ei o făcuse purcică, Hanna se ridicase brusc de la masă şi fugise în casă. Se năpustise în baie, închisese uşa după ea şi se aşezase pe vasul de toaletă.

Respirase adânc, încercând să se calmeze. De ce nu putea ea să fie frumoasă, şi graţioasă, şi perfectă, ca Ali sau Kate? De ce trebuia să fie aşa cum era, bondoacă şi neîndemânatică, o epavă? Şi nici nu ştia precis pe cine ar fi trebuit să se supere mai mult: pe tatăl ei, pe Kate, pe ea însăşi, sau… pe Alison?

În timp ce încerca să-şi înăbuşe plânsul fierbinte, furios, observase cele trei fotografii înrămate de pe peretele aflat în faţa vasului de toaletă. Toate înfăţişau ochii cuiva. Recunoscuse imediat ochii mijiţi, expresivi, ai tatălui ei. Pe urmă, cei mici, migdalaţi, ai lui Isabel. Ochii celei de-a treia persoane erau mari, ameţitori. Păreau

desprinşi dintr-o reclamă la rimelul Chanel. Evident, îi aparţineau lui Kate.

Toate cele trei perechi de ochi o priveau pe ea.

Hanna se holbase atunci la imaginea ei din oglindă. O salvă de râsete plutise spre ea, de-afară. Îşi simţea stomacul gata să explodeze de la câte floricele înfulecase, sub ochii tuturor. Îi era atât de rău, că nu voia decât ca totul să *iasă* din ea, însă după ce se aplecase peste vasul de toaletă, nu se întâmplase nimic. Lacrimile începuseră să-i şiroiască pe obraji. Când întinsese mâna după un şerveţel Kleenex, observase o periuţă de dinţi verde, pusă într-o ceşcuţă de porţelan. De-aici îi venise ideea.

Avusese nevoie de zece minute să-şi adune curajul necesar ca să şi-o vâre pe gât, iar în clipa în care o făcuse, se simţise şi mai rău… dar, în acelaşi timp, mai bine. Începuse să plângă şi mai amarnic, însă totodată îşi dorise să încerce încă o dată. Şi, în timp ce-şi ducea înapoi periuţa spre gură, uşa camerei de baie se deschisese cu violenţă.

Era Alison. O prinsese: îngenuncheată pe podea, cu periuţa în mână.

— Hopa! exclamase ea atunci.

— Te rog, du-te, şoptise Hanna.

Alison, dimpotrivă, făcuse încă un pas spre ea.

— Vrei să discutăm despre asta?

Hanna îi aruncase o privire disperată.

— Măcar închide uşa!

Ali închisese uşa şi se aşezase pe marginea căzii.

— De când faci chestia asta? o întrebase.

Hanna simţise că-i tremurau buzele.

— Ce să fac? se mirase.

Ali zăbovise cu răspunsul şi se uita fix la periuţă. Făcuse ochii mari. Hanna o privise şi ea.

Nu observase până în clipa aceea că pe muchia ei era imprimat, cu litere albe, KATE.

Un telefon sună zgomotos în incinta secţiei de poliţie, făcând-o să tresară. *Ţi-aduci aminte de periuţa de dinţi Kate?* Era posibil să fi ştiut şi altcineva despre problema ei cu alimentaţia, sau s-o fi văzut intrând în secţia de poliţie, sau era posibil chiar să fi ştiut despre Kate. Dar despre *periuţa verde*? O singură persoană ştia de ea.

Îi plăcea să creadă că, în cazul în care Ali ar mai fi fost în viaţă, s-ar fi bucurat pentru ea, ar fi încurajat-o, acum, că viaţa îi era atât de aproape de perfecţiune. Aceasta era secvenţa pe care şi-o derulase constant în minte: Ali, impresionată de blugii ei mărimea doi. Ali, admirându-i glossul Chanel. Ah, felicitând-o pentru cât de bine pusese la cale petrecerea perfectă pe marginea piscinei.

Cu mâinile tremurătoare, tastă pe telefonul mobil: *Tu eşti, Alison?*

— Wilden, strigă un poliţist. Avem nevoie de tine în spate.

Hanna îşi ridică privirea. Darren Wilden sări în picioare de la biroul lui, scuzându-se faţă de doamna Marin. În câteva secunde, întreaga secţie zbârnâia de activitate. O maşină de poliţie demară în trombă din parcare; alte trei porniră după ea. Telefoanele sunau în demenţă; patru poliţişti traversară în fugă încăperea.

— Pare să fie ceva important, îşi dădu cu părerea Brad, beţivanul de lângă ea, cel care violase nu ştiu ce proprietate. Hanna tresări: uitase că mai era şi el acolo.

— Ce, s-or fi terminat gogoşile? replică ea, străduindu-se să râdă.

— Mai nasol, zise el, zăngănindu-şi entuziasmat cătuşele. Pare să fie ceva *tare* important.

29
BUNĂ DIMINEAŢA, TE URÂM

Soarele se revărsa pe fereastra hambarului şi, pentru prima oară în viaţa ei, Spencer se pomeni trezită de ciripitul însufleţit al rândunelelor, în locul înspăimântătorului mixaj tehno al anilor nouăzeci care urla de obicei, în timp ce tatăl ei îşi făcea exerciţiile în camera de gimnastică din casa principală.

Deşi nu băuse nici un strop în seara precedentă, o durea tot corpul, îi era frig şi se simţea mahmură. Rezervorul de combustibil indica zero pe cadranul somnului. După plecarea lui Wren, încercase să adoarmă, însă mintea i se învârtea cu mare viteză. Felul în care o ţinuse Wren în braţe fusese atât de… altfel… Spencer nu mai simţise niciodată până atunci ceva asemănător.

Iar apoi, acel mesaj. Şi expresia calmă, înfricoşătoare a Melissei. Şi…

Pe măsură ce noaptea trecea, hambarul trosnea şi gemea, aşa că Spencer îşi trăsese păturile până la nas, dârdâind. Se certă singură pentru faptul că era paranoică şi imatură, însă n-avea încotro. Îşi derula permanent în minte posibilităţile.

În cele din urmă, coborâse din pat şi pornise computerul. Câteva ore, navigase pe internet. Mai întâi, intrase pe câteva site-uri cu informaţii tehnice, încercând să afle cum se poate da de urma expeditorului unui mesaj pe *messenger*. Fără succes. Apoi, voise să afle de unde venise primul e-mail: cel referitor la „râvnit”. Îşi dorea cu disperare să descopere o pistă care s-o conducă la Andrew Campbell.

Descoperi că Andrew avea blog, însă după ce scormoni în el de la un capăt la altul, nu găsi nimic. Toate articolele erau despre cărţile care-i plăceau lui, cu penibile filosofii tipic băieţeşti,

vreo două pasaje melancolice referitoare la o dragoste neîmplinită pentru o fată al cărei nume nu-l dezvăluia. Ea se gândise că poate la un moment dat el avea să se dea de gol, însă nu fusese aşa.

În cele din urmă, introdusese cuvintele-cheie *persoane dispărute* şi *Alison DiLaurentis.*

Găsise aceleaşi informaţii peste care dăduse şi cu trei ani în urmă: reportajele de pe CNN şi din *Philadelphia Inquirer,* echipele de căutare, plus unele site-uri deplasate, cum era cel care-o înfăţişa pe Ali cu diverse tunsori şi coafuri. Spencer se uită cu atenţie la fotografia de şcoală: nu se mai uitase multă vreme la ea. Oare ar mai recunoaşte-o pe Ali dacă ea ar avea acum, de exemplu, un smoc de păr negru în creştet? Era clar că arăta diferit în imaginea pe care i-o creaseră autorii site-ului.

Uşa de plasă a casei principale scârţâi în timp ce intră neliniştită. Înăuntru, mirosea a cafea proaspătă, lucru neobişnuit, fiindcă de obicei mama ei era deja la grajduri la ora aceea, iar tatăl, ori călărea, ori se afla pe terenul de golf. Se întrebă ce s-o fi întâmplat între Melissa şi Wren după seara trecută şi se ruga să nu fie nevoită să dea ochii cu ei.

— Te aşteptam.

Spencer tresări. La masa din bucătărie stăteau părinţii ei şi Melissa. Chipul mamei era palid şi golit parcă de sânge, iar obrajii tatălui ei erau roşii ca sfecla. Melissa avea ochii roşii şi umflaţi. Nici măcar cei doi câini nu săriră s-o întâmpine, aşa cum făceau de obicei.

Spencer înghiţi în sec. Mare scofală obţinuse cu rugile ei!

— Stai jos, te rog, îi zise tatăl ei, calm.

Îşi trase un scaun de lemn, care scrâşni pe podea, şi se aşeză lângă mama ei. În încăpere domneau atâta nemişcare şi tăcere, încât putea să-şi audă stomacul chiorăind de nervozitate.

— Nici măcar nu ştiu ce-aş putea să spun, începu mama ei, răguşită. Cum ai *putut?*

Stomacul lui Spencer se prăbuşi în gol. Deschise gura, însă mama ei o opri, ridicând mâna.

— Tu nu ai nici un drept să vorbeşti în clipa de faţă.

Spencer închise gura şi-şi lăsă ochii în jos.

— Sincer să fiu, interveni tatăl ei, mă simt înjosit în clipa asta că eşti fiica mea. Am avut impresia că te-am crescut mai bine.

Spencer îşi ciuguli o pieliţă mai aspră de pe degetul mare şi încercă să-şi oprească tremurul bărbiei.

— Ce-a fost în mintea ta? o întrebă mama ei. Era *iubitul* ei. Plănuiseră să se mute *aici* împreună. Îţi dai seama ce-ai făcut?

— Eu… începu Spencer.

— Vreau să spun… o întrerupse mama ei, după care se opri, frângându-şi mâinile şi privind în jos.

— N-ai optsprezece ani, ceea ce înseamnă că, din punct de vedere legal, suntem răspunzători pentru tine, zise tatăl ei. Dar, dac-ar fi fost după mine, te-aş fi aruncat imediat afară din casă.

— Mi-aş dori să nu te mai văd niciodată! se stropşi Melissa.

Spencer simţi că-i vine să leşine. Aproape că se aştepta ca ei să-şi lase jos ceştile de cafea şi să-i spună că doar glumiseră, că totul era bine. Însă ei nici măcar nu puteau s-o *privească.* Vorbele tatălui ei îi sfredeleau timpanele: *mă simt înjosit în clipa asta că eşti fiica mea.* Nimeni nu-i mai spusese vreodată ceva asemănător.

— Un lucru e sigur: Melissa se mută în hambar, continuă mama ei. Vreau să-ţi scoţi toate lucrurile de-acolo şi să le duci înapoi în camera ta. Şi, imediat cum casa ei din oraş va fi gata, transform hambarul în atelier de olărit.

Spencer îşi strânse pumnii sub masă, silindu-se să nu izbucnească în plâns. Nu-i păsa de

hambar, nu neapărat. Toate celelalte lucruri care veneau odată cu hambarul aveau importanţă. Tatăl ei urma să-i confecţioneze etajerele. Mama ei avea s-o ajute să-şi aleagă draperii noi. Îi spuseseră că putea să-şi ia o pisicuţă şi stătuseră cu toţii câteva minute să-i găsească un nume nostim. Erau entuziasmaţi pentru ea. Le *păsa* de ea.

Întinse mâna spre mama ei.

— Îmi pare rău…

Mama ei se feri, îndepărtându-se.

— Spencer, încetează.

Spencer nu mai izbuti să-şi stăvilească plânsul. Lacrimile începură să-i curgă şiroaie pe obraji.

— În orice caz, nu faţă de mine trebuie să-ţi ceri scuze, adăugă mama ei, cu voce joasă.

Spencer îşi întoarse privirea spre Melissa, care se smiorcăia de cealaltă parte a mesei. O văzu ştergându-şi nasul. Oricât de mult o detesta, se gândi că nu-şi mai văzuse niciodată sora într-atât de nefericită… cel puţin, de când o rupsese Ian cu ea, în liceu. Fusese o greşeală să flirteze cu Wren, însă lui Spencer nici prin gând nu-i trecuse că se va ajunge atât de departe. Încercă să se pună în locul Melissei: dacă ea l-ar fi cunoscut prima pe Wren şi ar fi prins-o pe Melissa sărutându-se cu el, şi ea ar fi fost distrusă. Gândul acesta îi înmuie inima.

— Îmi pare rău, şopti.

Melissa se cutremură.

— Să putrezeşti în iad! o repezi ea.

Spencer îşi muşcă atât de tare obrazul pe dinăuntru, încât simţi gust de sânge.

— Du-te şi ia-ţi imediat lucrurile din hambar, zise mama ei, oftând. Pe urmă, să nu te văd!

Spencer făcu ochii mari.

— Dar… scânci ea.

Tatăl ei îi aruncă o privire nimicitoare.

— Este de-a dreptul condamnabil, murmură mama ei.

— Scorpie afurisită! îi aruncă şi Melissa.

Spencer clătină din cap în semn de aprobare: poate că, dacă se arăta de acord cu ei, aveau să înceteze. Şi-ar fi dorit să se poată micşora într-un glob minuscul, după care să se evapore de tot. În schimb, murmură:

— Mă duc să fac chiar acum ce mi-aţi cerut.

— Bun, zise tatăl ei, care mai luă o gură de cafea şi plecă de la masă.

Melissa scoase un mic scâncet şi-şi împinse scaunul în spate. Hohoti de plâns tot drumul pe scară, până când trânti după ea uşa camerei.

— Wren a plecat azi-noapte, mai spuse domnul Hastings, oprindu-se în prag. N-o să mai auzim de el niciodată, în vecii vecilor. Iar tu, dacă-ţi cunoşti interesul, nici *tu* n-o să mai aduci vreodată vorba despre el.

— Sigur, bălmăji Spencer, după care-şi lăsă capul pe lemnul rece de stejar al mesei.

— Bun.

Spencer rămase cu capul pe masă, încercând o respiraţie yoga şi aşteptând ca vreunul dintre ei să se întoarcă şi să-i spună că totul va fi bine. Nu se întoarse nimeni. De-afară, auzi ţiuind în depărtare sirena unei ambulanţe. După cum suna, dădea impresia că se îndrepta spre casa lor.

Spencer îşi îndreptă spinarea. *O, Doamne.* Dacă Melissa… îşi făcuse rău singură? Dar ea n-ar face una ca asta, nu? Sirenele ţiuiau, apropiindu-se. Spencer îşi împinse scaunul în spate.

Mama mă-sii! Ce-o fi făcut?

— Melissa! urlă ea, urcând în goană treptele.

— Eşti o târfă! o auzi ţipând. Eşti o târfă blestemată!

Spencer se lăsă moale peste balustradă. Bine, atunci. La urma urmei, Melissa părea să fie bine.

30
S-A ÎNTORS CIRCUL ÎN ORAŞ

Emily pedala cu atâta furie, îndepărtându-se de casa vechii sale prietene, încât fu cât pe ce să dea peste un tip care făcea jogging pe marginea drumului.

— Ai grijă! urlă el.

În timp ce trecea pe lângă un vecin care-şi plimba cel doi imenşi dogi danezi, Emily luă o hotărâre. Trebuia să se ducă la Maya acasă. Acolo era singurul loc în care putea să găsească răspunsul. Poate că Maya avusese intenţia să facă un gest drăguţ, din moment ce-i restituise biletul după tot ce-i povestise Emily despre Alison, cu o seară în urmă. Poate că Maya chiar avusese intenţia să aducă vorba de scrisoare, însă, din cine ştie ce motiv, n-o făcuse. Să fi fost posibil ca *A* să fie în realitate M?

În plus, ea şi Maya aveau o grămadă de alte lucruri de discutat… în afară de bilet. De exemplu, despre tot ce se întâmplase la petrecere. Emily închise ochii şi rememoră totul practic, simţea din nou aroma de banane a gumei mestecate de Maya şi contururile moi ale gurii ei. Deschizând ochii, coti brusc, îndepărtându-se de trotuar.

OK, era limpede că trebuia să lămurească toate astea. Dar ce anume avea să-i spună Emily?

Mi-a plăcut la nebunie.

Nu. Evident că nu avea să-i spună aşa ceva. Ar trebui să-i spună: *Hai să rămânem doar prietene.* Pe urmă, să se întoarcă la Ben. Dacă el mai era dispus s-o primească. Îşi dorea să fi putut da timpul înapoi, să se întoarcă la Emily cea mulţumită de viaţa ei, la cea de care erau mulţumiţi şi părinţii. La acea Emily care nu-şi făcea griji decât pentru amplitudinea mişcărilor ei de bras şi pentru tema de la algebră.

Pedală pe lângă parcul Myer, unde obişnuiau, ea şi Ali, să se dea în leagăne ore în şir. Încercau să se avânte la unison şi, când ajungeau exact la acelaşi nivel, Ali striga întotdeauna: „Suntem căsătorite!” După care, chiuind, se aruncau jos amândouă în acelaşi timp.

Dar dacă nu Maya îi pusese biletul între spiţele bicicletei? Când o întrebase pe Aria dacă Ali îi destăinuise cumva secretul lui Emily, aceasta replicase: „Ce, de curând?” De ce-ar spune Aria una ca asta? Doar dacă… doar dacă ştia ceva. Doar dacă Ali s-o fi întors.

Să fi fost posibil?

Emily alunecă pe pietriş. Nu, era o nebunie. Mama ei încă făcea schimb de cărţi poştale de sărbători cu doamna DiLaurentis; ar fi aflat dacă s-ar fi întors Ali. La vremea dispariţiei, Ali era la ştiri nonstop. Iar acum, părinţii ei obişnuiau să deschidă televizorul pe CNN în timp ce-şi luau micul dejun. Sigur revenirea ei ar fi fost un subiect de maximă importanţă.

Totuşi, un astfel de gând era pasionant. În fiecare seară, timp de aproape un an după dispariţia lui Ali, Emily îşi tot întrebase globul Magic 8 Ball dacă ea se va mai întoarce. Deşi uneori îi răspundea *Aşteaptă şi-o să vezi,* niciodată, dar niciodată, nu-i spusese *Nu.* Obişnuia să facă aranjamente cu ea însăşi, de genul: *Dacă văd doi copii în autobus mergând la şcoală îmbrăcaţi în bluze roşii,* îşi şoptea, *înseamnă că Ali e bine.* Sau: *Dacă ne dau pizza la prânz, înseamnă că Ali n-a murit. Dacă antrenoarea ne pune să exersăm starturi şi întoarceri, Ali o să revină.* În nouă cazuri din zece, dacă era să se ia după micile ei superstiţii, Ali era în drum spre casă.

Poate că nu se înşelase în tot acest timp.

Pedală la deal şi coti scurt, evitând la limită o placă memorială închinată bătăliei din Războiul Revoluţionar. Dacă se întorcea Ali, ce semnificaţie ar fi avut asta pentru prietenia dintre Emily şi

Maya? Se cam îndoia că putea să aibă două prietene la fel de bune… două fete faţă de care avea sentimente atât de asemănătoare. Se întrebă cam ce părere ar fi avut Ali despre Maya. Oare s-ar fi urât una pe cealaltă?

Mi-a plăcut la nebunie.

Hai să rămânem doar prietene.

Trecu iute pe lângă frumoasele ferme de ţară, pe lângă dărăpănatele hanuri de piatră şi pe lângă numeroasele camionete ale zarzavagiilor, parcate pe marginea drumului. Era exact aceeaşi rută pe care o parcurgea pe bicicletă când se ducea acasă la Ali. Ultima dată, de fapt, fusese chiar înainte de acel sărut. Emily nu-şi planificase s-o sărute pe Ali înainte să ajungă la ea: îi venise din senin, în fierbinţeala momentului. Niciodată n-ar fi putut să uite cât de moi erau buzele lui Ali şi cât de buimacă privirea ei, în clipa în care se trăsese înapoi. „De ce-ai făcut asta?” o întrebase.

Deodată, o sirenă începu să ţiuie în spatele ei. Emily abia mai avu vreme să tragă pe marginea drumului, că o ambulanţă a spitalului din Rosewood trecu pe lângă ea. O rafală de vânt se stârni brusc, umplându-i faţa de praf. Îşi şterse ochii şi urmări cu privirea ambulanţa, până când aceasta ajunse pe culmea dealului şi se opri chiar în dreptul străzii lui Alison.

Acum, intra pe strada lui Alison. Pe Emily o cuprinse teama. Strada lui Ali era… strada pe care stătea Maya. Strânse mai tare coarnele cauciucate ale ghidonului.

Cu toată nebunia asta, uitase de secretul pe care i-l destăinuise Maya cu o seară în urmă. Faptul că se tăiase cu lama. Spitalul. Cicatricea aia enormă, în zigzag. *Uneori, pur şi simplu simt nevoia s-o fac,* îi mărturisise Maya.

— O, Doamne! şopti Emily.

Pedalând cu furie, coti. *Dacă sirenele ambulanţei se opresc până trec eu de colţ,* îşi zise în sinea ei, *atunci Maya o să fie bine.*

Dar tocmai atunci ambulanţa se opri în faţa casei în care stătea Maya. Sirenele urlau încă. Maşinile de poliţie erau pretutindeni.

— Nu se poate, şopti Emily. Medici în halate albe coborâră din vehicul şi porniră în fugă spre casă. O mulţime de oameni se împrăştiaseră prin curtea casei, unii dintre ei având camere de filmat. Emily îşi trânti bicicleta pe trotuar şi alergă spre casă.

— Emily?

Din mulţime, Maya se năpusti spre ea. Emily rămase fără aer, după care alergă în braţele prietenei sale, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

— N-ai păţit nimic, hohoti ea. Mi-era teamă…

— Sunt bine, o asigură Maya.

Dar era evident că în vocea ei ceva *nu* era bine. Emily făcu un pas înapoi. Maya avea ochii roşii şi înlăcrimaţi. Colţurile gurii i se lăsaseră şi arăta deprimată.

— Ce e? o întrebă Emily. Ce se-ntâmplă?

Maya înghiţi în sec.

— Au găsit-o pe prietena ta.

— Ce?

Emily se holbă la ea, după care-şi întoarse privirea spre gloata din faţa casei. Totul era sinistru de familiar: ambulanţa, maşinile de poliţie, oamenii adunaţi laolaltă, camerele cu obiective. Un elicopter de la ştiri se învârtea pe deasupra. Era exact aceeaşi scenă pe care o văzuse cu trei ani în urmă, când dispăruse Ali.

Emily se desprinse din braţele Mayei, zâmbind neîncrezătoare. *Avusese* dreptate!

Alison se întorsese acasă, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ştiam eu! zise în şoaptă.

Maya o luă de mână.

— Săpau pentru terenul nostru de tenis. Mama era acolo. Ea… a văzut-o. Am auzit-o ţipând, de la mine din cameră.

Emily dădu drumul mâinii Mayei.

— Stai puţin. Ce-ai zis?

— Am încercat să te sun, adăugă Maya.

Emily îşi încreţi fruntea şi-şi întoarse din nou privirea spre prietena ei. Apoi, examină echipajul de poliţie. Pe doamna St. Germain, hohotind de plâns lângă leagănul din cauciucuri. Banda pe care scria POLIŢIA, TRECEREA INTERZISĂ, înconjurând curtea din spate. Şi apoi dubiţa parcată pe alee. Pe ea scria MORGA POLIŢIEI ROSEWOOD. Avu nevoie să citească de şase ori ca să înţeleagă. Inima sa o luă la galop şi, dintr-odată, Emily nu mai putu să respire.

— Dar… nu… înţeleg, bâigui ea, făcând încă un pas înapoi. Pe cine au găsit?

Maya o privi compătimitor, cu lacrimi sclipindu-i în ochi.

— Pe prietena ta, Alison, îi răspunse în şoaptă. Tocmai i-au găsit cadavrul.

31
IADUL SUNT CEILALŢI

Byron Montgomery luă o gură zdravănă de cafea şi-şi aprinse pipa, cu mâinile tremurând.

— Au găsit-o când au spart placa de beton din curtea familiei DiLaurentis, unde vor să construiască un teren de tenis.

— Era sub beton, se amestecă şi Ella. Şi-au dat seama că e ea după inelul de pe deget. Dar se vor face şi teste ADN, pentru siguranţă.

Aria se simţea de parcă ar fi izbit-o un pumn în stomac, îşi aminti de inelul de aur alb, cu iniţiale, pe care-l purta Ali. Părinţii ei i-l cumpăraseră de la Tiffany's, când avea zece ani, după ce-şi scosese amigdalele. Lui Ali îi plăcea să poarte pe degetul mic.

— De ce trebuie să se facă teste ADN? întrebă Mike. Era descompusă de tot?

— Michelangelo! exclamă Byron, încruntându-se la el. Nu e frumos să spui aşa ceva de faţă cu sora ta.

Mike ridică din umeri şi-şi aruncă în gură o bucată de Bubble Tape, de măr verde. Aria stătea în faţa lui, lăcrimând tăcută şi desfăcând absentă marginea împletiturii de pe fundul scaunului. Era două după-amiaza şi stăteau cu toţii în jurul mesei din bucătărie.

— Pot să suport, rosti ea, deşi se simţea ca strânsă de beregată. *Era* descompusă?

Părinţii ei se priviră unul pe celălalt.

— Ei bine, da, îi răspunse tatăl ei, scărpinându-se pe piept printr-o gaură mică din cămaşă. Cadavrele se descompun destul de repede, adăugă el.

— Scârbos, şopti Mike.

Aria închise ochii. Alison era moartă. Cadavrul ei era descompus. Probabil că fusese asasinată de cineva.

— Scumpo? o strigă încetişor Ella, aşezându-şi palma căuş peste mâna fetei. Dragă, te simţi bine?

— Nu ştiu, murmură Aria, străduindu-se să nu înceapă iar cu bocetele.

— Vrei un Xanax? o întrebă Byron.

Aria scutură din cap.

— Vreau *eu* un Xanax, zise repede Mike.

Aria îşi ronţăi nervoasă pieliţele de la degetul mare. Îşi simţea trupul când fierbinte, când înfrigurat. Nu mai ştia ce să facă, ce să gândească. Singura persoană care putea s-o facă să se simtă mai bine era Ezra; îşi închipui cum îi explică ce simte. În cel mai rău caz, el ar fi lăsat-o să se strângă covrig pe cuvertura de doc de pe patul lui şi să plângă în voie.

Împingându-şi scaunul înapoi, plecă spre camera ei. Byron şi Ella, după ce se priviră, o urmară pe scara în spirală.

— Iubito? zise Ella. Ce-am putea să facem pentru tine?

Însă Aria nu-i luă în seamă şi împinse uşa de la camera ei. Înăuntru era dezastru. Nu făcuse curat încă de când se mutaseră înapoi din Islanda, şi oricum nu era ea cea mai ordonată fată din lume. Hainele zăceau grămezi peste tot pe podea. Pe pat erau CD-uri, paiete pe care voia să le pună pe o căciulă, vopsele pentru afişe, cărţi de joc, Porctunia, schiţe ale profilului lui Ezra, mai multe gheme de lână. Pe covor era o pată mare de ceară de la o lumânare topită. Scotoci după telefonul ei Treo printre aşternuturi şi pe birou: avea nevoie de el ca să-l sune pe Ezra. Numai că nu era nicăieri Verifică şi în geanta verde cu care fusese la petrecere, însă telefonul nu era nici acolo.

Atunci, îşi aminti. După ce primise SMS-ul acela, îşi lăsase telefonul să-i cadă din mână, ca şi cum ar fi fost otrăvitor. Sigur îl uitase acolo.

Coborî în goană scara. Părinţii ei încă erau pe palier.

— O să iau maşina, mormăi, înşfăcând cheile din cuiul de lângă măsuţa din antreu.

— Bine, o aprobă tatăl ei.

— Nu te grăbi, adăugă mama.

La Ezra, cineva lăsase deschisă uşa de la intrarea în imobil, proptind-o cu o masivă sculptură în metal, înfăţişând un terier. Aria ocoli sculptura şi intră pe coridor. Ciocăni în uşa lui Ezra. Avea cam aceeaşi senzaţie ca atunci când îi venea rău de tot să facă pipi: chiar dacă era ceva chinuitor, ştiai că, foarte curând, aveai să te simţi al naibii de bine.

Ezra deschise uşa în grabă. Imediat cum o văzu, încercă s-o închidă la loc.

— Stai, scânci Aria, cu vocea încă sugrumată de lacrimi. Ezra se retrase în bucătărie, cu spatele la ea. Aria îl urmă înăuntru.

Ezra se răsuci pe călcâie, privind-o în faţă. Era nebărbierit şi arăta istovit.

— Ce cauţi aici?

Aria îşi muşcă buza.

— Am venit să te văd. Am noutăţi…

Zări telefonul pe bufet şi-l luă de-acolo.

— Mersi. Bine că l-ai găsit.

Ezra o privi mânios.

— OK, ţi l-ai luat. Acum, poţi să pleci?

— Ce se-ntâmplă? se miră Aria, apropiindu-se de el. Tocmai am primit vestea. Trebuia să văd…

— Mda, şi eu am veşti, o întrerupse Ezra, îndepărtându-se de ea. Nu, serios, Aria. Nu pot… nici măcar nu suport să te mai văd.

Lacrimile îi veniră din nou în ochi.

— Ce? strigă, privindu-l nedumerită.

Ezra îşi coborî privirea în podea.

— Am descoperit ce-ai zis despre mine pe telefonul tău mobil.

Aria îşi încreţi fruntea.

— Pe telefonul meu mobil?

Ezra ridică din nou capul. Ochii îi scânteiau de furie.

— Mă crezi prost? Toată chestia asta n-a fost decât o joacă? O *provocare?*

— Ce tot…

Ezra oftă, mânios.

— Ei bine, ştii ceva? M-ai fraierit. OK? Sunt o glumă pentru tine. Eşti mulţumită? Acum, ieşi de-aici.

— Nu înţeleg, protestă Aria, cu tărie.

Ezra plesni peretele cu palma. Forţa loviturii o făcu pe Aria să tresară.

— Nu face pe nebuna! Nu sunt un băieţel, Aria.

Fata începu să tremure din tot corpul.

— Îţi jur pe Dumnezeu, habar n-am despre ce vorbeşti. Poţi să-mi explici, te rog? Simt că mi se prăbuşeşte tavanul în cap!

Ezra îşi dezlipi palma de perete şi începu să patruleze prin mica încăpere.

— Foarte bine. După ce ai plecat, am încercat să dorm. Dar a început să se audă… un *piuit.* Ştii ce era?

Îi arătă spre Treo.

— Telefonul ăsta al tău. Şi singura cale prin care puteam să-l reduc la tăcere era să-ţi deschid *SMS-urile.*

Aria se şterse la ochi.

Ezra îşi încrucişă braţele la piept.

— Vrei să ţi le *citez?*

Atunci, Aria înţelese. SMS-urile.

— Stai puţin! Nu înţelegi!

Ezra tremura de nervi.

— *Consultaţie profesor-elev? Punctaj suplimentar?* Îţi sună cunoscut?

— Nu, Ezra, bâigui Aria. N-ai înţeles.

Lumea întreagă se învârtea cu ea. Se apucă de muchia mesei de bucătărie.

— Aştept, o provocă el.

— Prietena mea a fost asasinată, începu Aria. Tocmai i-au găsit cadavrul.

Încercă să spună mai multe, dar nu reuşi să găsească vorbele potrivite. Ezra se oprise cât mai departe de ea, dincolo de cadă.

— E ridicol, zise Aria. Te rog, n-ai putea să vii mai aproape? Nu poţi să mă îmbrăţişezi?

Ezra îşi încrucişă iar braţele la piept şi-şi lăsă ochii în jos. Rămase astfel… parcă o veşnicie.

— Ţineam *cu-adevărat* la tine, zise el în cele din urmă, cu voce gravă.

Aria îşi stăpâni un hohot de plâns.

— Iar eu ţin cu-adevărat la tine…

Încercă să se apropie de el, însă Ezra se feri.

— Nu. Pleacă!

— Dar…

Ezra îi acoperi gura cu palma.

— Te rog, îi zise, aproape cu disperare în glas. *Te rog,* pleacă.

Aria făcu ochii mari şi inima începu să-i bată cu putere. În minte i se declanşă alarma. Totul i se părea… *nedrept.* Pradă unui impuls de moment, îl muşcă adânc de mână.

— Ce *mă-sa*? zbieră el, trăgându-se înapoi.

Aria rămase pe loc, ameţită. Din mâna lui Ezra picura sânge şi cădea pe podea.

— Eşti nebună! Strigă el.

Aria respira cu greu. Nu putea să vorbească, nici dacă ar fi vrut. Aşa că se întoarse şi fugi spre uşă. În timp ce apăsa pe clanţă, ceva îi vâjâi pe la ureche, se izbi de perete şi căzu la picioarele ei. Era un exemplar din *Fiinţa şi neantul,* de Jean-Paul Sartre. Şocată, Aria întoarse capul spre Ezra.

— Pleacă *odată*! urlă el.

Aria trânti uşa după ea. Se năpusti pe peluză, alergând cât o ţineau picioarele.

32
O STEA CĂZĂTOARE

A doua zi, Spencer stătea la fereastra vechii sale camere, fumând un Marlboro şi privind dincolo de peluza din propria-i curte, spre fosta cameră a lui Ali. Era întunecată şi goală. Apoi, îşi mută privirea spre curtea casei DiLaurentis. Fulgerele girofarurilor nu încetaseră de când o găsiseră pe Ali.

Poliţiştii legaseră banda pe care scria TRECEREA INTERZISĂ în jurul zonei de beton din fosta curte a lui Alison, chiar dacă scoseseră deja cadavrul din pământ. Între timp, îşi instalaseră şi corturi uriaşe în jur, aşa că Spencer nu putea să vadă nimic. Nu că şi-ar fi dorit. Era mai mult decât cumplit să se gândească la faptul că trupul fără viaţă al lui Ali zăcuse doar la câţiva paşi de ea, putrezind în pământ timp de trei ani. Îşi aminti de construcţiile de dinaintea dispariţiei. Săpaseră groapa cam în seara în care dispăruse ea. Îşi mai amintea şi că o umpluseră după dispariţia lui Ali, dar nu ştia precis şi când. Cineva o *aruncase* acolo, pur şi simplu.

Îşi stinse ţigara Marlboro în peretele de cărămidă al casei şi se întoarse la lectura revistei *Lucky.* Abia dacă mai schimbase o vorbă cu familia ei, după confruntarea de ieri; încercase să se calmeze luând-o metodic, însemnând tot ce dorea să-şi cumpere, lipind mici autocolante inscripţionate cu DA. În timp ce se uita pe o pagină cu sacouri de tweed, ochii îi deveniră sticloşi.

Nici măcar nu putea să stea de vorbă cu părinţii ei pe tema aceasta. Ieri, după confruntarea de la micul dejun, Spencer rătăcise pe-afară, să vadă ce era cu toate sirenele alea: ambulanţele încă o nelinişteau, atât după *Chestia cu Jenna,* cât şi după dispariţia lui Ali. În timp ce traversa peluza

spre fosta casă DiLaurentis, avusese o presimţire şi se întorsese înapoi. Părinţii ei ieşiseră, la rândul lor, să vadă ce se întâmplase. Văzând-o că se întoarce, îi evitaseră privirea. Poliţiştii îi ceruseră să stea la distanţă, accesul în zonă nu era permis. Atunci observase şi Spencer duba de la morgă. Iar staţia de emisie-recepţie a unuia dintre poliţişti păcănise: „Alison".

Îngheţase toată. Lumea începuse să se învârtă cu ea. Se lăsase să cadă, moale, pe iarbă. Cineva i se adresase, însă nu înţelegea ce i se spunea. „Eşti în stare de şoc", reuşi în cele din urmă să desluşească. „încearcă să te linişteşti". Câmpul ei vizual era atât de îngust, încât nici nu ştia cine era: doar atât, că nu era unul dintre părinţii ei. Tipul se întorsese cu o pătură şi-i spusese să mai stea acolo o vreme şi să se încălzească.

De îndată ce se simţise în stare să se ridice, observase că persoana care o ajutase nu mai era acolo. Şi părinţii ei plecaseră. Nici măcar nu se deranjaseră să vadă dacă se simţea bine sau nu.

Îşi petrecuse tot restul sâmbetei şi cea mai mare parte din ziua de duminică în camera ei; ieşise doar pe hol, să se ducă la baie, atunci când ştia că nu era nimeni prin preajmă. Sperase că va veni cineva să vadă ce face, dar când auzise un mic ciocănit nesigur în uşă, ceva mai devreme în acea după-amiază, Spencer nu răspunsese. Nici nu ştia precis de ce. Ascultase cum vizitatorul necunoscut oftase şi se îndepărtase tiptil pe coridor.

Şi apoi, abia cu o jumătate de oră în urmă, privise cum Jaguarul tatălui ei pornea în marşarier pe alee, după care intra pe stradă. Pe mama ei o văzuse pe scaunul din dreapta; Melissa stătea în spate. Habar n-avea unde se duceau.

Se trânti pe scaunul din faţa computerului şi deschise primul e-mail semnat A, cel în care se afirma despre ea că râvnea la lucruri pe care nu le putea avea. După ce-l citi de câteva ori, dădu clic

pe RĂSPUNDE. Apăsând rar tastele, scrise: *Tu eşti, Alison?*

Ezită puţin înainte de a apăsa pe TRIMITE. Oare toate luminile acelea intermitente ale maşinilor de poliţie o făceau să şovăie atât? Dar fetele moarte nu aveau conturi pe Hotmail. Şi nici pseudonime pe *messenger.* Spencer trebuia să se agaţe de ceva concret: cineva se dădea drept Ali. Dar cine?

Privi fix Mondrian-ul pe care şi-l cumpărase cu un an în urmă de la Muzeul de Artă din Philadelphia. Apoi, auzi un *zang.* Şi încă unul.

Zang!

Se-auzea destul de aproape. Parcă la fereastra ei. Spencer se ridică exact în clipa în care o pietricică lovi din nou în geam. Da, cineva arunca cu pietre.

A?

Când încă o pietricică îşi atinse ţinta, se duse la fereastră… şi i se tăie respiraţia. Pe peluză era Wren. Luminile albastre şi roşii ale maşinilor de poliţie îi aruncau umbre fulgerătoare pe obraji. Văzând-o, faţa i se destinse într-un zâmbet larg. Imediat, Spencer se repezi jos, fără să-i mai pese cum îi stătea părul sau că era în pantaloni de pijama Kate Spade, pătaţi cu sos marinara. Când o văzu ieşind pe uşă, Wren alergă spre ea. O-mbrăţişă şi-o sărută pe creştet.

— N-ar fi trebuit să vii aici, murmură ea.

— Ştiu, zise el, făcând un pas înapoi. Dar am văzut maşina părinţilor tăi plecând, aşa că…

Ea îşi trecu degetele prin părul lui moale. Wren arăta obosit peste măsură. Nu cumva azi-noapte fusese nevoit să doarmă în mica lui Toyota?

— De unde ai ştiut c-o să fiu în camera mea?

Wren ridică din umeri.

— Instinctul. Şi mi s-a părut că-ţi văd chipul la fereastră. Am vrut să vin mai devreme, dar erau… toate astea. Făcu un gest larg spre maşinile

de poliţie şi spre dubele canalelor de ştiri, împrăştiate peste tot. Eşti bine? o întrebă apoi.

— Mda, îi răspunse Spencer. Îşi lăsă capul pe spate şi privi spre gura lui Wren, muşcându-şi buzele crăpate ca să nu izbucnească în plâns. Dar *tu* eşti bine?

— Eu? Sigur.

— Ai unde să stai?

— Deocamdată, dorm pe canapeaua unui prieten, până îmi găsesc ceva. Nu-i mare lucru.

Măcar dac-ar fi putut şi Spencer să doarmă pe canapeaua vreunei prietene… Deodată, o idee îi trecu prin minte.

— Tu şi cu Melissa… aţi terminat-o?

Wren îşi cuprinse faţa în palme şi oftă.

— Normal, îi răspunse încet. Era evident. Cu Melissa nu era…

Vocea i se stinse, însă Spencer îşi închipui continuarea: *...nu era cum este cu tine.* Îi zâmbi nesigur şi-şi lăsă capul pe pieptul lui. Inima lui Wren îi bubuia în urechi.

Îşi aruncă din nou privirea spre fosta casă DiLaurentis. Cineva încropise pe trotuar un mic altar închinat lui Alison, cu fotografii şi candele cu Fecioara Maria. În mijloc erau mici litere magnetice, alcătuind prenumele *Ali.* Spencer însăşi proptise acolo o fotografie cu o Alison zâmbitoare, într-un tricou Von Dutch albastru, mulat, şi o straşnică pereche de blugi Seven noi. Îşi aminti când făcuse fotografia aceea. Erau în clasa a şasea, în seara serbării de iarnă de la Rosewood. Toate cinci stătuseră s-o spioneze pe Melissa, aşteptând ca Ian să vină s-o ia. Spencer dăduse în sughiţ de cât râsese când Melissa, încercând să-şi facă o apariţie grandioasă, se împiedicase pe aleea din faţa casei familiei Hastings, în drum spre limuzina Hummer de prost-gust, pe care tipul o închiriase. Fusese, probabil, ultima lor amintire cu adevărat veselă, lipsită de griji. *Chestia cu Jenna* se întâmplase nu mult după aceea. Spencer aruncă o

privire spre locuinţa lui Toby şi Jenna. Ca de obicei, nu era nimeni acasă, dar ei tot îi provoca frisoane.

În timp ce-şi ştergea ochii cu dosul palmei ei palide şi subţiri, una dintre dubiţele canalelor de ştiri trecu agale pe acolo, iar un tip cu şapcă roşie pe care scria Phillies se holbă la ea. Ea îşi lăsă capul în jos. Nu era momentul să fie prinsă într-o serie de imagini de genul fata-izbucnind-în-plâns-la-locul-tragediei.

— Ar fi mai bine să pleci, îi zise, smiorcăindu-se şi întorcându-şi din nou ochii spre Wren. E curată nebunie aici. Şi nu ştiu când se întorc ai mei.

— Foarte bine, acceptă el, ridicându-şi capul. Dar putem să ne mai vedem şi altă dată?

Spencer înghiţi în sec, încercând să zâmbească. În acelaşi timp, Wren se aplecă şi-o sărută, cuprinzând-o cu un braţ după gât, iar cu celălalt, exact în acelaşi loc din zona lombară care, nu mai departe de vineri, o duruse ca naiba.

Spencer se desprinse de el.

— Nici măcar n-am numărul tău.

— Nici o grijă, şopti Wren. Te sun eu.

Spencer mai rămase o vreme la capătul uriaşei curţi, urmărindu-l cu privirea pe Wren cum se îndreaptă spre maşină. În timp ce automobilul se îndepărta, ochii o usturau de lacrimi. Măcar dac-ar fi avut pe cineva cu care să stea de vorbă… cineva care să nu aibă interdicţie de a intra în casa ei. Privi din nou spre altarul dedicat memoriei lui Ali şi se întrebă cum primiseră vestea fostele ei prietene.

În timp ce Wren ajungea în capătul străzii, Spencer observă farurile unui alt automobil apropiindu-se. Încremeni. Să fie părinţii ei? Oare îl văzuseră pe Wren?

Farurile se apropiau încet. Deodată, Spencer îşi dădu seama cine era. Cerul era de un violet

întunecat şi, deşi greu, izbuti să distingă pletele lui Andrew Campbell.

Cu răsuflarea tăiată, scânci şi se ascunse după tufele de trandafiri plantate de mama ei. Andrew se îndreptă lent cu Mini-ul spre cutia poştală, o deschise, strecură ceva înăuntru şi o închise cu grijă la loc. Apoi, se îndepărtă.

Îl aşteptă să dispară, după care se năpusti spre trotuar şi smuci uşiţa cutiei poştale. Andrew îi lăsase o filă de caiet împăturită.

Salut, Spencer.

Nu sunt sigur că vrei să răspunzi la telefon. Îmi pare sincer rău pentru Alison. Sper că pătura mea ţi-a fost de folos ieri.

Andrew

Spencer se întoarse pe alee, citind şi recitind biletul. Privi fix caligrafia înclinată, băieţească. *Pătura? Care pătură?*

Abia apoi înţelese. *Andrew* fusese cel care-o ajutase ieri?

Mototoli biletul şi începu din nou să plângă în hohote.

33
CREMA DE LA ROSEWOOD

„Poliţia a redeschis cazul DiLaurentis şi acum se parcurge faza de interogare a martorilor”, anunţă prezentatorul de ştiri de la ora unsprezece. „Familia DiLaurentis, în prezent domiciliată în Maryland, va fi nevoită să se confrunte cu un fapt pe care se străduise să-l lase în urmă. Numai că, acum, este deznodământul.”

Ştiriştii ăştia sunt campionii dramatismului, comentă supărată în sinea ei Hanna, în timp ce-şi îndesa în gură încă un pumn de Cheez-Its. Numai cei de la ştiri puteau să facă dintr-o poveste oribilă una şi mai rea. Camera de filmat rămăsese fixată pe altarul lui Ali, cum îl numiseră, pe lumânări, pe păpuşile Beanie Babies, pe florile veştejite, fără îndoială culese din grădinile vecinilor de cei care le puseseră acolo, pe caramelele Peeps, preferatele lui Ali, şi, firește, pe fotografii.

Imaginea se opri apoi asupra mamei lui Alison, pe care Hanna n-o mai văzuse de multă vreme. Făcând abstracţie de faptul că era înlăcrimată, doamna DiLaurentis era drăguţă cu o tunsură neregulată şi cercei lungi, gen candelabru.

— Am hotărât să organizăm o ceremonie funerară pentru Alison în Rosewood, singurul loc pe care ea l-a cunoscut ca fiind casa ei, spunea doamna DiLaurentis, stăpână pe sine. Vrem să le mulţumim tuturor celor care au ajutat la căutarea fiicei noastre, acum trei ani, şi pentru sprijinul lor de până acum.

Chipul prezentatorului reveni pe ecran. „Ceremonia se va desfăşura mâine la catedrala din Rosewood şi va fi deschisă şi publicului.”

Hanna stinse televizorul. Era duminică seara. Stătea pe canapeaua din livingul de-acasă, îmbrăcată cu cel mai jerpelit tricou C&C pe care-l avea şi o pereche de boxeri Calvin Klein şterpelită

din sertarul de sus al şifonierului lui Sean. Părul ei şaten lung îi era răvăşit, şi era destul de convinsă că-i ieşise un coş pe frunte. Un uriaş castron cu biscuiţi Cheez-Its i se odihnea în poală, un ambalaj gol de îngheţată-sendviş Klondike zăcea mototolit pe măsuţa de cafea, iar o sticlă de pinot noir stătea bine proptită lângă ea. Se străduise toată seara să *nu* mănânce în asemenea hal, însă, în fine, puterea voinţei sale nu era chiar strălucită la momentul ăsta.

Aprinse din nou televizorul, dorindu-şi să fi avut pe cineva cu care să stea de vorbă… despre poliţie, despre A şi, cel mai mult, despre Alison. Sean ieşea din discuţie, din motive evidente. Mama ei – în clipa de faţă, plecată la o întâlnire – era, ca de obicei, inutilă. După toată acea învălmăşeală şi agitaţie de la secţia de poliţie, de ieri, Wilden le spusese să meargă acasă; aveau să se ocupe de problema ei altă dată, fiindcă poliţia avea treburi mai importante de rezolvat pe moment. Cât timp se aflaseră la secţie, nici Hanna, nici mama ei nu ştiuseră ce se întâmplase, ci doar că era vorba de o crimă.

Pe drumul spre casă, în loc ca doamna Marin s-o certe pe Hanna pentru faptul că, of, *furase o maşină şi o condusese beată criţă,* îi spusese că „o să aibă ea grijă de tot”. Hanna habar n-avea ce anume putea să însemne asta. Cu un an în urmă, un poliţist vorbise la o adunare a şcolii Rosewood Day şi afirmase că poliţia avea „toleranţă zero” faţă de persoanele sub douăzeci şi unu de ani prinse conducând maşina în stare de ebrietate. La acea vreme, Hanna îi acordase atenţie numai pentru că poliţistul i se păruse destul de sexy, însă acum cuvintele lui îi reveneau în minte, obsedante.

Hanna nu putea să se bazeze nici pe Mona: ea era încă la turneul acela de golf din Florida. Vorbiseră puţin la telefon, iar Mona recunoscuse că fusese sunată de poliţie în legătură cu maşina lui Sean, însă ea făcuse pe proasta, susţinând că

stătuse tot timpul numai la petrecere, iar Hanna rămăsese cu ea. Şi, norocul ei, afurisita: în imaginile de pe camerele de supraveghere din Wawa nu i se văzuse decât ceafa, nu şi faţa, fiindcă purtase şapca aia dezgustătoare a băiatului de la livrări. Totuşi, asta se întâmplase ieri, după ce se întorsese Hanna de la secţia de poliţie. Azi nu vorbise cu Mona, deci nu discutaseră despre Alison.

Şi apoi… mai era şi A. Dacă A era Alison, oare de-acum A avea să dispară? Însă poliţia susţinea că Alison murise de ani de zile…

În timp ce se uita în programul TV, să vadă ce emisiuni mai erau, cu pleoapele umflate de-atâtea lacrimi, se gândi dacă să-şi sune tatăl: reportajul probabil că fusese difuzat şi la ştirile din Annapolis. Sau poate avea s-o sune el? Ridică receptorul, să se asigure că telefonul funcţiona.

Oftă. Problema privind faptul că Mona îi era cea mai bună prietenă era aceea că nu mai avea alte prietene. Reportajul referitor la Ali o dusese cu gândul la fostul lor grup de prietene. Avuseseră momentele lor grele, chiar oribile, petrecute împreună, dar se şi distraseră de-atâtea ori. Într-un univers paralel, ele ar fi fost acum toate împreună, amintindu-şi de Ali şi râzând şi poate şi plângând, în acelaşi timp. Numai că, în dimensiunea aceasta a existenţei, ajunseseră să se îndepărteze foarte mult una de cealaltă.

Existaseră motive întemeiate să se despartă, firește: relaţia lor începuse să se strice cu mult înainte de dispariţia lui Ali. La început, când se ocupau de acţiunea aia caritabilă, fusese minunat. Dar apoi, după ce se întâmplase *Chestia cu Jenna,* situaţia devenise încordată. Se temeau toate atât de mult că putea cineva să facă legătura între ce se întâmplase cu Jenna şi ele! Hanna îşi aminti că tresărea din senin chiar şi când era în autobuz şi vedea trecând, în sensul opus, o maşină de poliţie. Pe urmă, în iarna şi în primăvara care urmaseră, numeroase subiecte deveniseră tabu. Cineva se găsea întotdeauna să spună „Şşşt!”, după care se cufundau toate într-o tăcere incomodă.

După ştirile de la ora unsprezece începu serialul *Familia Simpson.* Hanna îşi luă telefonul Blackberry. Ştia încă pe dinafară numărul lui Spencer; probabil că nu era o oră prea târzie s-o sune. În timp ce tasta a doua cifră, ciuli urechea, iar cerceii Tiffany îi zornăiră la urechi. Se auzise un râcâit la uşă.

Bulinuţă, tolănit la picioarele ei, îşi înălţă capul şi mârâi. Hanna îşi luă din poală castronul cu

Cheez-It şi se ridică în picioare.

Oare o fi… A?

Cu genunchii tremurându-i, Hanna se furişă în hol. La uşa din spate se vedeau umbre lungi, întunecate, iar râcâitul se auzea acum mai tare.

— O, Doamne! şopti Hanna, căreia începuse să-i tremure acum şi bărbia.

Cineva încerca să intre în casă!

Îşi roti privirea în jur. Pe măsuţa din hol era un prespapier rotund, din jad. Sigur cântărea pe puţin zece kilograme, îl luă de-acolo şi, şovăind, făcu trei paşi spre uşa bucătăriei.

Deodată, uşa se trânti de perete. Hanna făcu un salt înapoi. O femeie se împletici în prag. Eleganta ei fustă plisată, gri, îi stătea ridicată în jurul taliei. Hanna ridică prespapierul, pregătită să-l azvârle.

Apoi, se dumiri. Era mama ei.

Doamna Marin se ciocni de măsuţa telefonului, de parcă ar fi fost beată. În spatele ei era un tip, care se chinuia să-i desfacă fermoarul fustei şi s-o sărute, în acelaşi timp. Hanna făcu ochii mari.

Era Darren Wilden. Mister Aprilie.

Aşadar, la *asta* se referise mama ei prin „am eu grijă de tot”?

Hanna simţi că i se strânge stomacul. Neîndoielnic că arăta ca o nebună, cum strângea aşa la piept, cu tenacitate, prespapierul acela. Doamna Marin o privi lung, foarte lung, fără să se deranjeze măcar să-i întoarcă spatele lui Wilden.

Ochii ei spuneau: *Pentru tine fac asta.*

34
MI-A FĂCUT PLĂCERE ÎNTÂLNIREA

Luni dimineaţă, în loc să fie în bancă, la ora de biologic, Emily se afla alături de părinţii ei în naosul cu tavan înalt şi podea de marmură al catedralei din Rosewood. Trase jenată de tivul fustei negre plisate Gap, rămasă prea scurtă, pe care o găsise în fundul şifonierului, şi încercă să zâmbească. Doamna DiLaurentis stătea în uşă, înveşmântată cu o rochie neagră cu un guler amplu, pantofi cu toc şi un şirag de perle mici, naturale. Se apropie de Emily şi o îmbrăţişă.

— Of, Emily, suspină doamna DiLaurentis.

— Cât de rău îmi pare! şopti Emily, iar ochii i se umplură şi ei de lacrimi. Doamna DiLaurentis folosea acelaşi parfum: Coco Chanel. Instantaneu, fetei îi reveniră în minte tot felul de amintiri: nenumăratele drumuri spre şi de la mall în automobilul Infinity al doamnei DiLaurentis, felul în care se furişa în sala ei de baie ca să şterpelească tablete TrimSpa şi să-i experimenteze costisitoarea trusă de machiaj La Prairie, incursiunile prin enorma ei garderobă, când încerca toate rochiile ei negre şi sexy Christian Dior, mărimea 2, pentru cocktailuri.

Numeroşi copii de la Rosewood treceau pe lângă ele, încercând să-şi găsească locuri în stranele de lemn cu spătare înalte. Emily nu ştia la ce să se aştepte cu ocazia ceremoniei funerare organizate pentru Alison. În catedrală mirosea a tămâie şi a lemn. Câteva lampadare simple, de formă cilindrică, atârnau de tavan, iar altarul era acoperit de lalele albe. Lalelele erau florile preferate ale lui Alison. Emily îşi amintea cum îşi ajuta Ali mama să le planteze, şiruri-şiruri, în curtea din faţa casei lor, an de an.

Mama lui Alison făcu în sfârşit un pas înapoi, ştergându-şi ochii.

— Vreau ca tu să stai în faţă, cu toate prietenele lui Ali. Eşti de acord, Kathleen?

Mama lui Emily făcu un semn de încuviinţare.

— Sigur că da.

Emily era atentă la fiecare ţăcănit al tocurilor doamnei DiLaurentis, ca şi la târşâitul propriilor ei mocasini butucănoşi, în timp ce înaintau pe interval. Deodată, Emily îşi dădu seama de ce era ea acolo, din nou. Ali era *moartă.*

O strânse de braţ pe doamna DiLaurentis.

— O, Doamne! exclamă. Vederea i se tulbură şi auzi un sunet de genul *uaaaaah,* semn că era pe cale să leşine.

Doamna DiLaurentis o sprijini.

— E-n regulă. Haide. Stai jos aici.

Ameţită, Emily se strecură în strană.

— Lasă-ţi capul între picioare, auzi o voce cunoscută.

Apoi, o altă voce cunoscută pufni:

— Zi mai tare, ca să te audă *toţi* băieţii.

Emily îşi ridică privirea. Lângă ea erau Aria şi Hanna. Aria purta o rochie din bumbac cu dungi albastre, violet şi fucsia, cu decolteu rotund, şi cizme de cowboy. Era atât de tipic pentru Aria… ea era genul celor care-şi închipuiau că, purtând anumite culori la ceremoniile funerare, îi omagiau pe cei vii. Hanna, pe de altă parte, purta o austeră rochie neagră, cu decolteu în V, şi ciorapi negri.

— Dragă, poţi să te muţi un pic?

Deasupra ei, doamna DiLaurentis stătea cu Spencer Hastings, înveşmântată cu un costum în nuanţa cărbunelui şi încălţată cu balerini.

— Salut, fetelor, le zise Spencer tuturor, cu acea voce mieroasă care-i lipsise atât de mult lui Emily. Se aşeză chiar lângă ea.

— Aşadar, ne reîntâlnim, constată Aria, zâmbind.

Tăcere. Emily le privi pe toate cu coada ochiului. Aria îşi făcea de lucru cu un inel din argint de pe degetul mare, Hanna cotrobăia prin geantă, iar Spencer stătea extrem de ţeapănă, privind fix altarul.

— Biata Ali! murmură Spencer.

Fetele rămaseră tăcute un timp. Emily îşi scormoni mintea, căutând ceva de spus. Urechile i se umplură din nou de acel *uaaaaah.*

Se răsuci s-o caute prin mulţime pe Maya, dar privirea i se opri asupra lui Ben. Stătea în penultimul rând, cu toţi ceilalţi de la înot. Emily ridică mâna şi făcu un semn vag de salut. Pe lângă asta, povestea de la petrecere părea meschină şi neînsemnată.

Numai că, în loc să-i răspundă la salut, Ben o privi furios, strângându-şi buzele într-o linie dreaptă, care-i dădea un aer de fermitate. Apoi, întoarse privirea.

OK.

Emily se întoarse la loc. Furia o copleşi. *Tocmai au găsit-o pe cea mai bună prietenă a mea, asasinată,* ar fi vrut să urle. Şi *suntem într-o biserică, pentru numele lui Dumnezeu! Cum rămâne cu iertarea creştinească?*

Şi-atunci, avu revelaţia. Ea nici nu-şi dorea ca el s-o mai primească înapoi. Deloc.

Aria o bătu uşurel pe picior.

— Te simţi bine după faza de sâmbătă dimineaţa? Adică, tu atunci nu ştiai încă, aşa e?

— Nu, era altceva, dar sunt bine, îi răspunse Emily, cu toate că nu era adevărat.

— Spencer, zise Hanna, ridicându-şi brusc capul. Hm, te-am văzut de curând la mall.

Spencer îşi întoarse privirea spre Hanna.

— Hm?

— Erai… intrai la Kate Spade, preciză Hanna, lăsându-şi ochii în jos. Nu mai ştiu. Voiam să te salut. Dar, hm, mă bucur că nu mai trebuie să-ţi comanzi genţile alea la New York. Îşi lăsă capul în jos şi se înroşi, ca şi cum ar fi luat-o gura pe dinainte.

Emily rămase uimită. N-o mai văzuse de-atâţia ani pe Hanna să facă mutra aia.

Spencer îşi încreţi fruntea. Apoi, o expresie de tristeţe, dar şi de tandreţe îi apăru pe faţă. Înghiţi în sec şi-şi coborî şi ea privirea.

— Mersi, murmură. Umerii începură să-i tremure şi închise strâns ochii. Emily se simţi şi ea sugrumată de emoţie. Dacă stătea să se gândească, niciodată n-o mai văzuse pe Spencer plângând.

Aria puse o mână pe umărul lui Spencer.

— Nu-i nimic, îi zise.

— Scuze, rosti Spencer, ştergându-se la ochi cu mâneca. Doar că… îşi roti privirea spre toate

celelalte, după care începu să plângă şi mai tare.

Emily o îmbrăţişă. Se simţea puţin cam stângace, dar după felul în care-i strânse Spencer mâna, Emily îşi dădu seama că-i era recunoscătoare.

După ce se aşezară la loc, Hanna scoase din geantă o sticluţă argintie şi întinse mâna peste Emily, ca să i-o paseze lui Spencer.

— Ia, o îndemnă în şoaptă.

Fără ca măcar s-o miroasă sau să se intereseze ce era, Spencer luă o înghiţitură uriaşă. Tresări, apoi zise:

— Mersi.

Îi întinse înapoi sticluţa, iar Hanna bău şi i-o oferi lui Emily. Aceasta sorbi un pic, simţi că-i arde pieptul, şi-o dădu mai departe, spre Aria. Înainte să bea, Aria o trase de mânecă pe Spencer.

— Asta o să te facă să te simţi mai bine.

Şi-şi trase puţin în jos rochia de pe umăr, scoţând la iveală breteaua unui sutien alb, tricotat. Emily îl recunoscu imediat: Aria tricotase sutiene pentru toate fetele din grupul lor, când erau într-a şaptea.

— Mi l-am pus de dragul trecutului, şopti Aria. Mă mănâncă de mă ia naiba.

Spencer izbucni în râs.

— O, Doamne!

— Eu n-am putut să-l port niciodată pe-al meu, ţineţi minte? se amestecă Emily. Mama era de părere că e prea sexy pentru şcoală!

— Mda, chicoti Spencer. Dacă poţi să spui că e sexy să te mănânce sânii toată ziua!

Fetele râseră pe înfundate. Deodată, un telefon mobil zbârnâi. Aria îşi vârî mâna în geantă, apoi privi atentă ecranul telefonului.

— Ce-i? întrebă Aria, ridicându-şi privirea şi dându-şi seama că toate celelalte fete erau cu ochii pe ea.

Hanna îşi tot fâţâia brăţara cu talisman.

— Ai primit, hm, un SMS, nu?

— Mda. Şi?

— De la cine era?

— De la mama, răspunse Aria, tărăgănat. De ce?

În biserică începură să se audă sunetele grave ale orgii, în spatele fetelor, copiii se foiră, apoi făcură linişte. Spencer aruncă o privire neliniştită spre Emily. Inima acesteia începu să bată cu putere.

— Nu contează, zise Hanna. Am fost indiscretă.

Aria îşi umezi buzele.

— Stai puţin. Vorbesc serios. *De ce* mă întrebi?

Hanna înghiţi în sec nervoasă.

— Doar că… mi-a trecut prin gând că poate şi ţie ţi s-au întâmplat lucruri ciudate.

Aria rămase cu gura căscată.

— ”Ciudate” e puţin spus.

Emily îşi încolăci braţele în jurul ei.

— Ia staţi. Şi voi? şopti Spencer.

Hanna încuviinţă.

— SMS-uri? întrebă ea.

— E-mailuri, răspunse Spencer.

— Despre… chestii dintr-a şaptea? întrebă Aria, tot în şoaptă.

— Voi chiar vorbiţi *serios?* scânci Emily.

Cele patra prietene se priviră una pe alta. Dar, până ca vreuna dintre ele să mai poată spune ceva, timbrul sumbru al orgii umplu sala.

Emily întoarse capul în spate. Un grup de oameni înainta încet pe intervalul central. Din el făceau parte mama şi tatăl lui Ali, fratele ei, bunicii şi alţi câţiva, care trebuie să-i fi fost rude. Doi băieţi roşcovani încheiau şirul. Emily îi recunoscu pe Sam şi Russell, verişorii lui Ali. Obişnuiau să vină în vizită în fiecare vară la familia ei. Emily nu-i mai văzuse de ani de zile şi se întrebă dacă mai erau tot atât de naivi ca altădată.

Membrii familiei se aşezară în rândul din faţă şi aşteptară să se oprească muzica.

În timp ce-i privea fix, Emily sesiză o mişcare. Unul dintre verişorii roşcovani, cu faţa plină de coşuri, se holba la ele. Era convinsă că era Sam, mai tocilar decât fratele lui.

Băiatul se holbă la toate fetele pe rând, după care, de parc-ar fi flirtat, înălţă dintr-o sprânceană. Emily îşi abătu imediat privirea de la el.

Simţi cum Hanna o înghionteşte între coaste.

— În nici un caz! le şopti Hanna fetelor.

Emily o privi nedumerită, însă Hanna îi făcu semn din ochi spre cei doi verişori.

Toate fetele se prinseră în acelaşi timp.

— În nici un caz! rostiră simultan Emily, Spencer şi Aria.

Apoi, chicotiră la unison. Dar după câteva clipe, Emily se opri, gândindu-se ce însemna în realitate „în nici un caz”. Niciodată nu se gândise la asta până acum, dar i se părea că era ceva răutăcios. Când îşi ridică ochii, observă că şi prietenele ei se opriseră din hlizit. Se priviră.

— Bănuiesc că era mai amuzant atunci, remarcă încet Hanna.

Emily se rezemă de scaun. Poate că Ali nu ştia chiar totul. Da, poate că era cea mai rea zi din viaţa ei, în care se simţea groaznic de distrusă din pricina lui Ali şi total înfricoşată de A. Dar, pentru o clipă, se simţi bine. Faptul că stătea acolo, alături de prietenele ei, părea să fie un timid, foarte timid început.

35
STAI SĂ VEZI!

Orga îşi reluă muzica deprimantă, iar fratele lui Ali şi ceilalţi din familie ieşiră pe rând din biserică. Ameţită după câteva guri de whiskey, Spencer observă că şi cele trei vechi prietene ale ei se ridicaseră să iasă din strană, aşa că-şi închipui că ar trebui să plece şi ea. Toată lumea de la Rosewood Day zăbovi în partea din spate a bisericii, de la băieţii din echipa de lacrosse până la cei obsedaţi de jocuri video, de care fără îndoială că Ali îşi bătuse joc pe-atunci, în clasa a şaptea. Bătrânul domn Yew – cel care se ocupa de acţiunile caritabile de la Rosewood Day – stătea într-un colţ şi discuta încet cu domnul Kaplan, profesorul de arte. Până şi fostele colege mai mari ale lui Ali, din prima echipă de hochei pe iarbă, veniseră de la facultate; stăteau în apropierea uşii, într-un grup de persoane cu ochii înlăcrimaţi. Spencer scrută chipurile cunoscuţilor, amintindu-şi de toţi cei pe care-i ştiuse cândva, iar acum încerca să-i recunoască. Şi, deodată, remarcă un câine: un câine pentru persoane nevăzătoare.

O, Doamne!

Spencer o apucă de braţ pe Aria.

— Spre ieşire… îi zise printre dinţi.

Aria miji ochii.

— Nu e…?

— Jenna, murmură Hanna.

— Şi Toby, adăugă Spencer.

Emily se albi la faţă.

— Ei ce caută aici?

Spencer era prea buimăcită ca să-i răspundă. Arătau la fel, dar, în acelaşi timp, complet diferit. El avea acum părul lung, iar ea era… superbă, cu părul negru lung şi ochelari mari de soare, Gucci.

Toby, fratele lui Jenna, o observă pe Spencer privindu-i fix. O expresie amară, dezgustată, i se

aşternu pe chip. Spencer îşi mută brusc privirea în altă parte.

— Nu pot să cred că a venit, şopti, prea încet ca s-o audă şi celelalte.

Până ca fetele să ajungă la uşile grele de lemn care dădeau spre treptele din beton sfărâmicios ale bisericii, Toby şi Jenna dispăruseră. Spencer miji ochii în lumina soarelui spre cerul strălucitor, impecabil de albastru. Era una dintre zilele acelea încântătoare, de toamnă timpurie, fără pic de umiditate, când ardeai să chiuleşti de la şcoală, să te întinzi pe iarbă şi să nu te gândeşti la responsabilităţile tale. De ce trebuia ca de fiecare dată, în astfel de zile, să se întâmple ceva oribil?

Cineva o atinse pe umăr, făcând-o să sară ca arsă. Era un poliţist blond şi voinic.

— Sunteţi Spencer Hastings?

Ea încuviinţă, aproape paralizată.

Poliţistul începu să-şi frângă mâinile enorme.

— Sincere condoleanţe pentru pierderea suferită, zise. Eraţi prietenă bună cu domnişoara DiLaurentis, nu?

— Mersi. Mda, eram.

— Trebuie să stăm de vorbă, o informă poliţistul, vârându-şi mâna în buzunar. Iată cartea mea de vizită. Redeschidem cazul. Din moment ce eraţi prietene, poate veţi fi în măsură să ne ajutaţi. E bine dacă vă fac o vizită peste vreo două zile?

— Hm, sigur, bâigui Spencer. Fac tot ce pot.

Mergând ca un zombi, îşi ajunse din urmă vechile prietene, care se opriseră sub o salcie plângătoare.

— Ce-a vrut? se interesă Aria.

— Şi cu mine au zis că vor să stea de vorbă, se grăbi să intervină Emily. Totuşi, nu e cine ştie ce, nu?

— Sunt convinsă că o să fie aceleaşi chestii, zise Hanna.

— Doar nu s-o gândi că… începu Aria. Privi neliniştită spre intrarea în biserică, unde se aflaseră

Toby, Jenna şi câinele lor.

— Nu, replică Emily, la fel de grăbită. Nu e posibil să avem probleme din cauza asta acum, nu?

Se priviră reciproc, îngrijorate.

— Sigur că nu, zise Hanna, până la urmă.

Spencer îşi plimbă privirea pe chipurile tuturor celor care se opriseră pe iarbă şi discutau încet. Se simţea rău după ce-l zărise pe Toby, iar pe Jenna n-o mai văzuse de când cu accidentul. Însă nu era decât o coincidenţă faptul că poliţistul vorbise cu ea imediat după ce-i văzuse, corect? Îşi scoase repede ţigările pentru situaţii de urgenţă şi-şi aprinse una. Simţea nevoia să-şi ocupe mâinile cu ceva.

Le spun tuturor despre Chestia cu Jenna.

Şi tu eşti la fel de vinovată ca şi mine.

Dar pe mine nu m-a văzut nimeni.

Spencer suflă fumul, agitată, şi scrută mulţimea.

Nu există nici o dovadă. Şi-am încheiat discuţia. Doar dacă…

— Asta a fost cea mai rea săptămână din viaţa mea, zise deodată Aria.

— Şi pentru mine la fel, o susţinu Hanna, clătinând din cap.

— Cred că putem să privim jumătatea plină a paharului, rosti Emily, cu vocea ei piţigăiată şi nervoasă. Mai rău de-atât nu poate să fie.

În timp ce mergeau în urma procesiunii, spre parcarea acoperită cu pietriş, Spencer se opri. Şi vechile ei prietene se opriră. Spencer ar fi vrut să le spună ceva: nu despre Ali, sau A, sau Jenna, sau Toby, sau poliţişti; în loc de toate acestea, mai mult decât orice, ar fi vrut să le spună că ele îi lipsiseră în toţi aceşti ani.

Dar, până să poată spună ceva, sună un telefon.

— Staţi un pic, bombăni Aria, scotocindu-se prin geantă. Probabil că e iarăşi mama.

Apoi, vibră Sidekick-ul lui Spencer. Şi sună. Şi ciripi. Şi nu numai telefonul ei, ci şi cele ale prietenelor sale. Zgomotele acestea subite, stridente, răsunară chiar mai puternic pe fundalul sobru şi tăcut al procesiunii. Ceilalţi participanţi se uitară la ele deranjaţi. Aria îşi luă telefonul,

încercând să-l reducă la tăcere; Emily se luptă să-şi manevreze Nokia. Spencer îşi smulse telefonul din tocul lui.

Hanna privi ecranul.

— Am un mesaj nou.

— Şi eu, şopti Aria.

— La fel, le ţinu isonul Emily.

Spencer văzu că şi ea avea unul. Apăsară toate pe CITEŞTE. Trecură câteva clipe de tăcere năucă.

— O, Doamne! şopti Aria.

— E de la… scânci Hanna.

— Credeţi că asta înseamnă…? murmură Aria.

Spencer înghiţi în sec. Cele patru fete îşi citiră mesajele cu voce tare, la unison. Fiecare spunea acelaşi lucru:

Tot aici sunt, afurisitelor. Şi ştiu totul. – A.

---

[1] Roman al scriitorului american Stephen Crane *(The Red Badge of Courage),* considerat de critici ca fiind una dintre cele mai importante şi influente lucrări literare având ca subiect Războiul Civil american.

[2] Reţea americană de restaurante.

[3] Specialitate mexicană, constând într-o lipie cu diferite umpluturi, în general de carne tocată, legume crude şi sosuri.

[4] Băutură rece specifică localurilor Dunkin' Donuts, preparată din cafea cu frişcă sau diferite sucuri de fructe, deseori cu aromă de vanilie.

[5] Sport de echipă inventat de amerindieni, în care jucătorii au un fel de rachetă cu coadă lungă (în engl., crosse), cu care lovesc sau duc mingea spre poarta adversă.

[6] Cocktail preparat, de regulă, din vodcă, amaretto, triple-sec şi cremă de ciocolată albă, în proporţii egale, în care se adaugă

o doză dublă de frişcă semidegresată.

[7] Protagonistul romanului *Lolita,* de Vladimir Nabokov, un bărbat de vârstă medie care devine obsedat de o fată de doisprezece ani.

[8] Numit adeseori şi Yogilates, este un complex de exerciţii creat prin combinaţia dintre Pilates şi hatha yoga.

[9] Numele unei melodii cântate de Britney Spears (în rom., „Am făcut-o din nou").

[10] În original, *walk the plank* – cândva, tortură pentru condamnaţii la moarte: aceştia erau puşi să meargă, legaţi la ochi, pe o scândură care trecea dincolo de bordul corăbiei, după care cădeau în apă.

[11] Termen care, la origine, desemna un cartel sportiv alcătuit din opt instituţii particulare de învăţământ superior din nord-estul S.U.A.: Universităţile Brown, Columbia, Cornell, Harvard, Princeton, Pennsylvania şi Yale, plus Colegiul Darthmouth. Ulterior, semnificaţia s-a lărgit, denumirea referindu-se la universităţile elitiste din punct de vedere moral şi foarte selective în privinţa admiterii.

[12] Rasă hibridă de câini de talie mică, rezultată din încrucişarea dintre Labrador retriever şi pudel

[13] *Wren* înseamnă şi pitulice.

[14] Abreviere familiară pentru Univerity of Pennsylvania.

[15] În engleză, *Starts and Fitz.* Poate fi interpretat şi ca „Prima oră de curs şi dl Fitz". Pe de altă parte, *Fitz,* numele profesorului despre care este vorba, se pronunţă precum *fits,* termen cu semnificaţia de *crize.*

[16] Un măgăruş care se plânge tot timpul că e singur şi trist, deşi lumea îl place pentru inocenţa şi drăgălăşenia lui.

[17] Caracteristică a bucătăriilor moderne deschise, în care maşina pentru gătit şi chiuveta sunt amplasate în mijlocul încăperii, oferind acces la ele din toate părţile.

[18] Roman din anul 1850 al scriitorului american Nathaniel Hawthorne, având ca subiect strădaniile unei femei adulterine de a începi o viaţă nouă, în căinţă şi demnitate.

[19] Canal american de televiziune cu profil de teleshopping, a cărui denumire provine de la Quality, Value, Convenience (calitate, importanţă,utilitate).

[20] Lanţ de restaurante din S.U.A., cunoscut pentru faptul că are chelneriţe atrăgătoare.

[21] Dispozitiv special pentru inhalarea fumului, mai ales de marijuana.

[22] Lucrare emblematică pentru curentul teatrului absurd, aparţinând dramaturgului irlandez Samuel Beckett.

[23] Balsam mentolat folosit împotriva durerilor musculare şi articulare, numele traducându-se prin *foc de gheaţă.* Titlul capitolului (în engl., *Spicy Hot)* constă într-un calambur, cuvântul *spicy* având semnificaţia de *iute, condimentat.*

[24] Zilei (în franceză, în original).

Table of Contents

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
[12]
[13]
[14]
[15]
[16]
[17]
[18]
[19]
[20]
[21]
[22]
[23]
[24]

Table of Contents

[1] 263
[2] 263
[3] 263
[4] 263
[5] 263
[6] 263
[7] 264
[8] 264
[9] 264
[10] 264
[11] 264
[12] 264
[13] 264
[14] 264
[15] 264
[16] 264
[17] 264
[18] 264
[19] 265
[20] 265
[21] 265
[22] 265
[23] 265
[24] 265